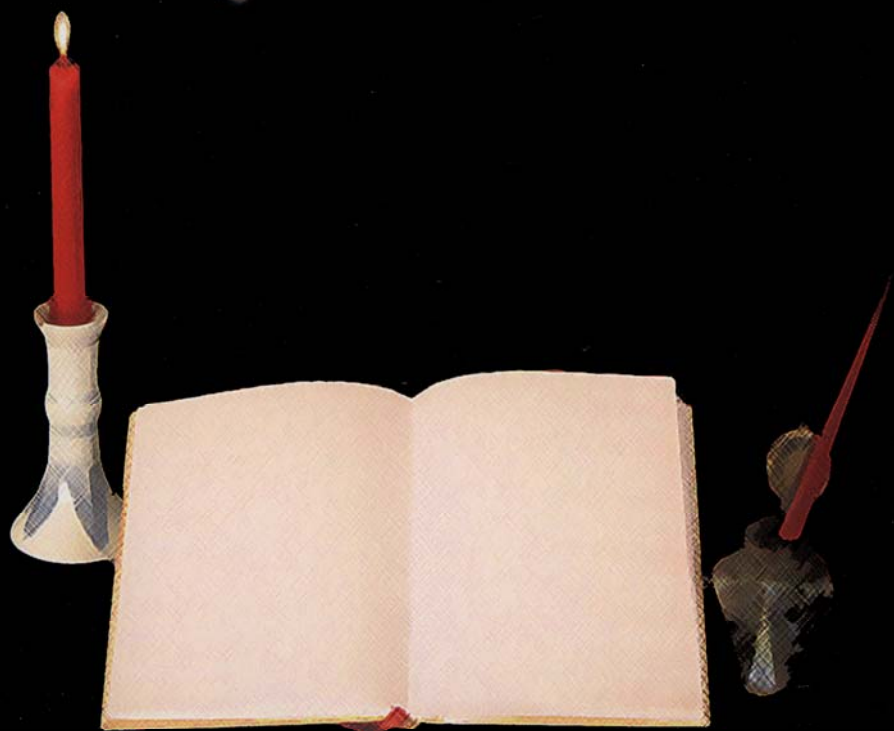

Pekka Ervast

Esoteerisia opetuksia

Ruusu-Ristin kirjallisuusseura ry

ESOTEERISIA
OPETUKSIA

PEKKA ERVAST

Esoteerisia opetuksia

Helsinki 2005
RUUSU-RISTIN
KIRJALLISUUSSEURA RY

Pekka Ervast (26. 12. 1875-22. 5. 1934)
ESOTEERISIA OPETUKSIA
(Pekka Ervastin Epistolat 1—24)

Ruusu-Ristin arkistokappaleista tallentanut
ja paino-originaaliksi toimittanut
Pekka Okko
Kansi: *Reo Lintera*

Kirjan kustantamiseen on saatu avustusta
Kulmakoulusäätiöltä

RUUSU-RISTIN KIRJALLISUUSSEURA RY
Merimiehenkatu 31
00150 Helsinki

Digitalisoitu näköispainos 2006

Karisto Oy:n kirjapaino
Hämeenlinna 2005

ESIPUHE

Pekka Ervast kannattajineen perusti Ruusu-ristin 1920. Pian sen jälkeen syntyi tarve oman esoteerisen ryhmän perustamisesta. Ryhmän luonne selviää kirjan alkuun liitetystä kiertokirjeestä.

Esoteerinen itsekasvatustyö tähtää oppilaissa tapahtuvaan moraaliseen kasvuun. Esoteeriseen ryhmään kuuluville eväiksi tarjoutuivat ns. epistolat ja mietiskelyohjeet, joita oppilaat saivat kirjeitse. Heidän tuli myös säännöllisesti raportoida Pekka Ervastille edistymisestään ja mahdollisista vaikeuksistaan mietiskelyohjelmaa suorittaessaan. Sen perusteella he saivat henkilökohtaista lisäopastusta ja apua esoteeriseen työhönsä. Näitä mietiskelyohjeita emme ainakaan toistaiseksi julkaise. Kuten kirjan lopussa olevasta liitteestä käy ilmi, ei Ruusu-rististä löytynyt pätevää opettajaa Pekka Ervastin kuoleman jälkeen (1934) tälle esoteeriselle ryhmälle, vaan ryhmä suljettiin.

Nyt julkaistavat opetuskirjeet eli Epistolat sisältävät syvällistä opetusta. Niiden tutkijalle avautuu uusi, yhä syvenevä viisaus, johon Pekka Ervast opastaa. Se avartaa näkemyksiämme teosofiaan, ruusu-ristiläisyyteen ja esoteeriseen itsekasvatustyöhön. Siksi olemme katsoneet niiden julkaisemisen perustelluksi. Toivomme niiden auttavan jokaista vakavaa totuudenetsijää hänen henkisellä tiellään.

Tonttulassa 26. 1. 2005

Jarmo Anttila

TOIMITTAJAN ALKUSANAT

Käsillä olevaa kirjaa varten sain Ruusu-Ristin johtajalta Jarmo Anttilalta lainaksi jäljennökset epistoloiksi 1-24 nimeytyistä Pekka Ervastin opetuksista Esoteeriselle Ryhmälle. Pääsääntöisesti ne ovat kirjoituskoneella uudelleenkirjoitettuja jäljennöksiä. Aikoinaan kopion tekeminen merkitsi käytännössä tekstin uudelleen kirjoittamista. Sitä työtä tekivät mahdollisesti useat henkilöt. Kustakin epistolasta oli käytettävänäni vähintään kaksi eri jäljennöstä, muutamista useampiakin.

Kirjaa varten olen verrannut saman epistolan versioita toisaalta keskenään sekä toisaalta *Eväitä matkalle* -kirjaan. Vertailutyö osoitti eri jäljennökset suurin piirtein samansisältöisiksi. Pieniä eroavuuksia kuitenkin löytyi esimerkiksi kappalejaoissa, sanajärjestyksissä ja pilkkujen käytössä. Nähtävästi jäljennösten tekijät tekstiä uudelleen kirjoittaessaan ovat sitä samalla lievästi stilisoineet. Varsinkin yksittäisten sanojen kirjoitusasuja jäljennöksissä on paikoitellen nykyaikaistettu. Mainitsen muutoksista muutamia esimerkkejä.

Tiedossa on, että Pekka Ervast käytti kirjoitusasuja, joita kielenhuollosta vastaavat pitävät nykyään vanhentuneina. Esimerkiksi sanan 'personallinen' hän ainakin useimmiten kirjoitti yhdellä o:lla muotoon 'personallinen', sanat 'Eurooppa' ja 'eurooppalainen' muotoihin 'Eurooppa' ja 'europalainen', sanan 'ensimmäinen' muotoon 'ensimäinen' jne. Näitä muotoja P. E. käytti vielä viimeisissä kirjoissaan ja kirjoituksissaan. Myös nimistä 'Jeesus' ja 'Intia' hän käytti toisinaan rinnakkaismuotoja 'Jesus' ja 'India'.

Eräs alue, jossa Pekka Ervast poikkesi suomen kielen nykyisten — ja ehkä silloistenkin — auktoriteettien käsityksistä, ovat muutamien vieraskielisten sanojen kirjoitusasut. Esimerkiksi sanat 'inspiraatio', 'konsentraatio', 'kontemplaatio' ja 'meditaatio' hän kirjoitti mieluummin muotoihin 'inspiratsioni', 'konsentratsioni', 'kontemplatsioni' ja 'meditatsioni'. Samantyyppisiä sanoja ovat edelleen esimerkiksi 'inkarnaatio', 'reaktio', 'spekulaationa' 'suggestio' (vrt. 'inkarnatsioni', 'reaktsio-

ni’, ‘Spekulatsioni’ ja ‘suggestionsioni’). Tässä yhteydessä mainittakoon, että vuonna 1924 ilmestyneessä Tietosanakirja-Osakeyhtiön *Sivistyssanakirjassa* useat vierasperäiset sanat on kirjoitettu muotoihin, joita P. E:kin käytti. Sittemmin ne ovat vaikiintuneet kieleemme eriasuisina. Lukija toki ymmärtää, mistä sanoista on kysymys, vaikka ne olisi kirjoitettu toisin kuin nykyään.

Oikeinkirjoituskysymystä Pekka Ervast kosketteli eräässä *Toimittajalta*-kirjoituksessaan (Ruusu-Risti 1922, s. 67-68, toisintoina: Tietäjän Aarteisto II, s. 372-373; *Toimittajalta* II, s. 199-200). Siinä hän perusteli omaa kantaansa. Se on aiheesta kiinnostuneiden luettavissa kyseisestä artikkelista.

Toinen ongelma-alue on teosofinen sanasto. Esimerkiksi sanoista ‘tshoohan’, ‘mahatshoohan’ ja ‘boodhisattva’ jäljennöksissä on eri variaatioita, kuten ‘tshohan’ (myös ‘chohan’), ‘mahatshohan’ (‘maha-tshohan’, ‘mahachohan’) ja ‘bodhisattva’ (‘bodhisatva’). Sanat on kirjoitettu toisinaan isoilla, toisinaan pienillä alkukirjaimilla.

Kirjan toimittajan pyrkimyksenä ei ole nykyaikaistaa Pekka Ervastian opetusten kieliasua, vaan säilyttää ne sellaisina kuin ne häneltä jäivät. Kaikista epistoloista ei kuitenkaan liene säilynyt hänen kirjoittamiaan kappaleita, joten niistä ei ole käytettävissä tarkkaa alkutekstiä, jonka mukaiseksi atk-tallennos olisi voitu tehdä. Joistakin epistoloista hallussani olevista käsinkirjoituista kappaleista kuulin kerrottavan, että ne eivät olisi P. E:n itse kirjoittamia, vaikka alkuaan arvelin niin olevan. Joka tapauksessa nekään eivät ole aivan tarkalleen samanlaisia. Näistä syistä toimitustyö on tehty epistoloiden eri versioita tutkimalla, yrittämällä niistä käsin hakea ”alkuperäistä” ilmaisuja. Kohdissa, joissa sanamuodot poikkeavat toisistaan, on valittu vaihtoehto, joka lähinnä vaikuttaisi P. E:n käyttämältä.

Toivon, etteivät kirjoitusasujen mahdolliset virhevalinnat häiritse lukijaa.

Helsingissä 3. elokuuta 2004

Pekka Okko

SISÄLLYSLUETTELO

	sivu
Esipuhe.....	5
Toimittajan alkusanat	6
Sisällysluettelo	8
<i>Kiertokirje</i>	
Ruusu-Ristin jäsenille	9
<i>Pekka Ervastian Epistolat</i>	
Epistola N:o 1	13
Epistola N:o 2.....	19
Epistola N:o 3	27
Epistola N:o 4.....	33
Epistola N:o 5	41
Epistola N:o 6.....	49
Epistola N:o 7	56
Epistola N:o 8.....	64
Epistola N:o 9.....	71
Epistola N:o 10.....	80
Epistola N:o 11	87
Epistola N:o 12.....	94
Epistola N:o 13	101
Epistola N:o 14.....	107
Epistola N:o 15.....	113
Epistola N:o 16.....	121
Epistola N:o 17.....	127
Epistola N:o 18.....	133
Epistola N:o 19.....	140
Epistola N:o 20.....	144
Epistola N:o 21	149
Epistola N:o 22.....	155
Epistola N:o 23	163
Epistola N:o 24.....	169
LIITE	
<i>Ruusu-Ristin esoteristien kokous 6. 1. 1935</i>	
Pöytäkirja	183
Hilda Pihlajamäen puhe	185
Sven Krohnin puhe	191
Hilda Pihlajamäen loppusanat	198

RUUSU-RISTIN, SUOMEN SALATIETEELLISEN
TUTKIMUSSEURAN JÄSENILLE.

Rakkaat ystävät,

Seuramme kolmannessa ohjelmapykälässä sanotaan: ”Ruusu-Risti on renkaana ihmisten näkymättömässä veljeskunnassa ja sen jäsenet etsivät ikuiseen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää ihmisessä veljeyden henkeä.” Tämä pykälä vastaa Teosofisen Seuran kolmatta tehtävää ja koskee siis teosofisen liikkeen okkultista eli esoteerista työtä omien jäsentensä piirissä. Valitsemallaan sanamuodolla Ruusu-Risti on tahtonut esiintuoda käsitteensä todellisen salatieteen eli okkultismin hengestä ja todellisen esoteerisen työn tarkoituksesta, kulkien tässä H. P. Blavatskyn jäljissä ja hänen viitoittamaansa suuntaan. Me etsimme ikuiseen elämään vievää tietä, ja sillä tiellä kulkeminen kasvattaa meissä veljeyden henkeä.

Henkisen kehityksen tie kaipaa kahta asiaa: opastusta ja yhteistyötä. Yksin, ilman opetusta ihminen helposti joutuu harhaan, ja vaarallista on etsiä tiedon avaimia luonnonvoimilta, jotka eivät tunne sääliä; ainoastaan harvat valitut onnistuvat täydellisesti omin päin sivuuttamaan tiedon porttien ankaria vartijoita. Yksinensä kulki- en ihminen myös helposti tulee yksipuoliseksi, kehittää joitakuuta ominaisuuksia, mutta laiminlyö huomaamattaan toisia, yhtä tärkeitä. Kaikissa salatieteellisissä ja teosofisissa yhteispyrinnöissä on sentähden aina pidetty silmällä esoteerista itsekasvatustyötä ja perustettu esoteerisia kou-

luja, joiden tarkoituksena on opastaa pyrkijöitä ja totuttaa heitä henkiseen yhteistyöhön.

Nyt on tullut aika Ruusu-Ristinkin kääntää huomionsa tähän asiaan. Yhä useammat jäsenet ovat kirjallisesti ja suullisesti kääntyneet allekirjoittaneen puoleen kysyen, eikö Ruusu-Risti aijo avata esoteerista koulua, — sitä enemmän, koska Ruusu-Ristin koko henki tuntuu esoteeriselta ja okkultiselta. V. 1921-1922 toimikin Helsingissä n.s. mietiskelyryhmä, joka itse asiassa oli esoteerisen työn ensimmäinen itu ja siemen. Onkin päätetty, että siten aloitettu työ jatkuisi, kasvaisi ja leviäisi, niin että se Helsingin lisäksi käsittäisi koko Suomen ja yleensä avaisi porttinsa kaikille Ruusu-Ristin jäsenille.

Sentähden ilmoitan tämän kiertokirjeen kautta, että kaikki hartaat Ruusu-Ristin jäsenet, joiden sydän palaa halusta palvella ihmiskuntaa, ja jotka samalla, tietoisina heikoista voimistaan ja pienistä tiedoistaan, haluavat kasvattaa ja valmistaa itseään semmoiseen työhön ja palvelukseen, — että kaikki nämä jäsenet, jos ovat vuosikokouksessa tulleet asianomaisesti installoiduksi (vihiytyiksi), ovat oikeutetut pyrkimään Ruusu-Ristin Esoteeriseen Ryhmään.

Ryhmään pyrkiminen tapahtuu määrätyllä ajalla, nim. joko tammi- tai heinäkuussa, ja määrätyllä tavalla, nim. siten, että halukas pyrkijä kirjoittaa minulle kirjeen, jossa hän ilmoittaa halunsa, motiivinsa (vaikuttimensa) ja käsitöksensä Esoteerisen Ryhmän ja sen työn tarkoituksesta.

Veljellisellä tervehdyksellä

Pekka Ervast.

Osoite: Hyvinkää. Pilpala.

EPISTOLAT

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 1.

Opettajan ja oppilaiden välinen suhde.

Veljet,

Henkisen elämän ensi aste on siinä, että ihminen tuntee sisässään ja aivankuin näkee ja tietää, että tämä maallinen elämä ei ole turha, että hän ei ole syntynyt tänne elämään ilman tarkoitusta, vaan että hänellä inhimillisenä olentona on määrätty elämän tarkoitus ja elämän tehtävä.

Kun ihminen on henkisesti herännyt tällä ensimmäisellä tavalla, niin hän kysyy itseltään: ”mikä on minun tehtäväni elämässä? Olen ihminen enkä tiedä paljon mitään, mutta minulla on varma aavistus siitä, että olen jostain syystä tänne tullut.”

Ihmisellä on tällä tavalla herättyään halu oppia tuntemaan tehtävänsä, oppia tuntemaan oma itsensä, sillä hän tietää, että ainoastaan sillä tavalla hän voi olla maailmassa hyödyksi: ”Jos minä jotain omistan, silloin on minulla mitä toisille jakaa.” Ihmisen sydän on sellainen, että hän tahtoo olla hyödyksi, hän tahtoo auttaa, hän tahtoo tehdä hyvää. Eikä ihminen tahtoisi olla paha, eikä hän tahtoisi olla valheen palveluksessa, eikä hän tahtoisi olla elämää vastaan. Jokainen ihminen sisässään tahtoo olla hyvä.

Ihmiset, jotka ottavat osaa näihin nykyisiin teosofisiin rientoihin, ovat arvatenkin enimmäkseen tällä kannalla.

Ainakin henkisessä elämässään. He tahtoisivat tuntea oman itsensä, tahtoisivat oppia tietämään jotakin elämästä, että he voisivat olla toisille hyödyksi ja auttaa. Sen tähden huomaa yleisenä tunnusmerkkinä koko nykyaikaisessa teosofisessa liikkeessä ja kaikissa teosofisissa seuroissa, että niihin on liitetty niinsanottuja esoteerisia osastoja eli kouluja. Jokaisella teosofisella seuralla on arvatenkin tällainen n.s. esoteerinen koulu. Siinä esoteerisessa koulussa opitaan sitten, niinkuin ilmoitetaan ja niinkuin uskotaan, millä tavalla ihminen voi päästä itsensä tuntemiseen ja millä tavalla hän sitten voi oppia toisia auttamaan. Tavallinen käsitys esoteerisesta koulusta on, että siinä koulussa on opettaja ja oppilaita. Opettajana esoteerisessa koulussa on joku ihminen. Tämä ihminen edustaa samalla näkymätöntä opettajaa, Mestaria, jota pidetään esoteerisen koulun varsinaisena opettajana, johtajana ja päänä. Ulkonainen pää eli se elävä ihminen, joka esiintyy koulun opettajana, hän on täten tuon sisäisen Mestarin edustaja. Jäsenet siinä koulussa ovat sitten kuin koululapset, jotka tarkasti kuuntelevat ulkonaisen opettajan opetuksia, hänen määräyksiään, hänen antamiaan sääntöjä ja niitä tarkasti noudattavat sekä ulkonaista opettajaa tottelevat. Tämä on tavallinen käsitys teosofisessa liikkeessä esoteerisesta koulusta.

Meidän täytyy tästä heti tehdä pieni poikkeus. Ennen maailmassa, satoja tuhansia vuosia sitten, tiedämme ja olemme kuulleet, että Kristus oli ulkopuolella meidän maapalloamme ja ihmiskuntaamme ja läheni sitä vähitellen. Silloin noihin aikoihin hän, Kristus, vaikutti niihin ihmisiin ja niissä ihmisissä, jotka olivat antautuneet sisänsään totuuden palvelukseen. Hän puhui siis niinkuin hebrealaiskirjeessä sanotaan, profeettain suun kautta. Tavalliset ihmiset eivät voineet olla välittömässä yhteydessä Kristuksen kanssa, vaan hänestä heille puhuivat

Jumalan profeetat milloin milläkin nimellä. Siten annettiin heidän kauttansa tietoa Jumalan tahdosta. Profeetat olivat käytännöllisesti katsoen ehdottomia opettajia, jotka sanoivat: ”näin sanoo Jumala, näin tahtoo Jumala, näin teidän tulee tehdä. Teidän tulee totella.” Ne ihmiset, jotka tahtoivat henkisesti kehittyä, ne kuuntelivat ja tottelivat. Heillä ei ollut muuta mahdollisuutta, kuin ottaa varteen, mitä profeetat sanoivat.

Sitten tuli Kristus ihmiskuntaan, tuli maapallon korkeammaksi minäksi. Ruumistui tähän ihmiskunnan keskelle ja on nyt yhtä lähellä jokaista ihmissieliä, jokainen ihmissieli on Kristuksen sylissä. Jokaisessa on Logos läsnä, jokainen on nyt samassa suhteessa totuuteen. Sentähden sanoo myöskin Jeesus Kristus: ”yksi on teidän Mestarinne.” Yksi on teidän Jumalanne, jota teidän tulee totella. Olette minkälaisia tahansa henkisessä kehityksessä, olette tavallisia ihmisiä, olette profeettoja, olette Mestareita, Jumalan luona te kaikki olette, Jumalan ääni voi puhua teidän sisässänne, Kristus on teissä. Siis te ihmiset, älkää totelko ihmisiä, älkää nimittäkö ihmisiä opettajiksenne. Jos he sanovat: ”me olemme Mestareita”, niin tietäkää, että yksi on teidän Mestarinne. Kukaan ihminen ei ole kutsuttu olemaan teidän auktoriteettinne, teidän opettajanne, teidän johtajanne sillä tavalla, että teidän pitäisi häntä ehdottomasti totella. Te ette saa totella muuta kuin sisäistä omaatuntoanne, sisäistä ääntä, sisäistä oikeuden tajuntaanne, sisäistä valoa, Mestarianne. Eikä ihminen saa asettua toisen henkiseksi orjaksi, koska kaikki ovat kalliisti lunastettuja. Te olette kaikki veljiä ja vapaita. Sentähden jos joku teistä on kokeneempi ja viisaampi, jos joku teistä on enempi kuin toiset, niin hän ei vaadi tottelemista, ei vaadi kuuliaisuutta omantunnon ja henkisen opin asioissa. Te voitte vapaasti sopia keskenänne ulkonaisista asioista ja niistä päättää, että joku

määrää ja toiset noudattavat. Mutta sisäisissä asioissa olette te vapaita, ja teistä itsestänne kaikki riippuu.

Nyt on kysymys siitä, että meidän pitäisi täällä Suomessa, meidän Ruusu-Ristissä perustaa, jos sitä niin sanoisi, tai ottaa käytäntöön esoteerinen koulu. Silloin edellä olevan nojalla selviää, että meidän ei oikeastaan pidä käyttää tätä nimitystä ”esoteerinen koulu”. Me emme perusta mitään koulua siinä merkityksessä, että olisi kuuliaisia oppilaita ja sitten viisas opettaja, vaan me perustamme pikemmin niinsanoaksemme uuden työalan — sellaisen työpaikan, missä opimme tuntemaan itseme, tuntemaan omia sisäisiä ja salaisia kykyjämme, niitä ohjaamaan ja niitä hallitsemaan, ja missä opimme vielä toisia auttamaan.

Tämä uusi työmaa on verrattavissa temppeliin. Temppelein rakentamiseen tarvitaan paljon työntekijöitä, ja meidän tulee rakentaa temppeli. Se temppeli ei ole käsin tehty, se temppeli on rakennettava näkymättömissä. Se temppeli on osaksi näkymättömään maailmaan saatava ihme, osaksi on se jokaisen meidän ruumiimme, niinkuin on sanottu: ”teidän ruumiinne on pyhän hengen temppeli”. Tätä pyhän hengen temppeliä tulee meidän oppia tuntemaan, että voisimme rakentaa sitä temppeliä, jota tarvitaan näkymättömässä maailmassa. Meidän esoteerinen työmme ei tule olemaan koulutyötä niin paljon kuin temppelein rakentamista. Voidaksemme sitä temppeliä rakentaa, täytyy meidän tehdä erilaisia valmistustöitä. Vielä tämä valmistustyö ei ole päättynyt, vaikka olemme sitä tehneet vuoden ja kahdenkin aikana, jos laskemme Ruusu-Ristin koko ajan siksi valmistukseksi. Vielä meidän on koottava aineksia. On sanottu, että mahdollisesti ensi keväänä, ensi kevätpäivän tasauspäivän tienoissa, avataan ovet itse temppeliin. Niin on sanottu: ”mahdollisesti”, sentähden että meistä kaikista nyt riippuu, voiko

se tapahtua silloin. Juuri sentähden, että on kysymyksessä temppelein rakennustyö, jota kaikki ihmiset eivät osaa tehdä, riippuu temppelein avaaminen meistä kaikista. Olemmeko me niin hartaita, niin päättäväisiä, niin voimakkaita, niin uhrautuvaisia, niin itsekieltäväisiä, niin iloisia, niin rauhallisia, niin lempeitä ja niin halukkaita palvelemaan Jumalaa, että avaus voi jo silloin tapahtua? Jos niin on, tulee se silloin avattavaksi. Vielä meillä siis riittää etsikkoaikaa. Vielä me saamme tutkia itseämme, vielä saamme harjoitella ajatustamme, järkeämme, mieltämme, sydäntämme, vielä saamme kysyä omaltatunnoltamme.

Mutta ihana on se näky, joka kangastaa meidän silmiimme. Me saisimme laskea perustuksen sille työlle, joka olisi avuksi koko meidän kansallemme. Me saisimme aloittaa sitä työtä, joka sitten voisi uudestaan synnyttää koko meidän kansamme. Kun kerran yhdessä kansassa olisi tapahtumassa uudestisyntymis-prosessi, vaikuttaisi se taas kaikkiin kansoihin koko maailmassa.

Näky on ihana, ja miksi emme kaikki tahtoisi ja soisi, että tuo näky toteutuisi? Pankaamme mieleen se totuus: ainoastaan auttamalla tulee auttajaksi, ainoastaan oppimalla tulee opettajaksi, ainoastaan työtä tekemällä tulee taitavaksi työntekijäksi Jumalan viinimäessä.

Meidän pitää ymmärtää, että se työ, jota voimme aloittaa, koskee koko maata ja ensin alussa kaikkia Ruusu-Ristin jäseniä. Meidän työmme täytyy siis järjestää sellaiseksi, että maaseudulla joka paikassa, missä on sellaisia jäseniä, jotka niin haluavat, voivat ottaa tähän työhön osaa. Meidän täytyy siis ilmoittaa, että tätä temppeeliä ruvetaan rakentamaan ja että siihen temppeeliin voidaan pyrkiä 2 kertaa vuodessa. Jokainen Ruusu-Ristin jäsen, joka on vuosikokouksessa tullut juhlallisesti vastaanotetuksi, voi pyrkiä temppeeliin ja pyrkijälle avataan

ovet tammikuussa ja heinäkuussa. Sitten pyrkijä saa viettää yhden vuoden koetusajan, jolloin hän saa harjoitella sellaisten ohjeiden mukaan, mitä hänelle neuvotaan, ja jos hän koetusajan jälkeen läpikäy tutkinnon, voidaan hänelle avata tie temppeliin.

Monet teistä ovat jo yhden vuoden ajan olleet pyrkijöitä ja harjoittelijoita. Toivokaamme, että niille avautuvat temppelin ovet, sittenkun ne avataan, joka tapahtuu maaliskuun lopulla tai huhtikuun alkupuolella.

Luonnollista on, että jokainen pyrkijä tekee yhden lupauksen, ei kenellekään ihmiselle, vaan omalle itselleen, sen lupauksen, että kaikki asiat, jotka kuuluvat temppeliin, ovat salaisia. Sillä kuka meistä on sellainen, jos hän ajattelee itseään ihmisenä, että hän tahtois kerskailla henkisestä elämästään ja pyrkimyksistään? Siis niistä asioista, jotka kuuluvat esoteeriseen työhön, ei kukaan puhu sanaakaan kellekään. Se on aivan kuin hän alentaisi Jumalan kunniaa, jos hän sanoisi: ”minä kuulun esoteeriseen ryhmään”. Hän aivan kuin pilkkaisi Jumalaa ja alentaisi itsensä.

Sentähden jokainen pyrkijä tekee juhlallisen lupauksen itselleen: ”tästä päivästä lähtien minä en puhu, en kerskaile kuuluvani mihinkään salaiseen ryhmään. Henkinen elämä on kaikista pyhin, se on jumalallinen mysterio omassa sisässäni. Minä en sitä torille vie.”

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruus-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA Nro 2.

Mietiskelystä.

Veljet,

Kun Teosofinen Seura perustettiin vuonna 1875, ei sillä ollut alussa mitään esoteerista koulua. Esoteerisen koulun perusti madame Blavatsky vuonna 1888. Minkätähden hän sen perusti? Sentähden, että Teosofinen Seura eli paremmin sanoen useat sen jäsenistä olivat etäänntyneet liikkeen alkuperäisestä tarkoituksesta. Ei enää käsitetty ja ymmärretty, mitä varten Teosofinen Seura oli perustettu. Kun madame Blavatsky pani pystyyn esoteerisen koulun, oli hänen tarkoituksensa, että koulun jäsenten avulla Teosofinen Seura saatettaisiin takaisin alkuperäisiin suuntaviivoihinsa. Ja mikä oli tämä Teosofisen Seuran, eli niinkuin myös voi sanoa, teosofisen liikkeen alkuperäinen työsuunnitelma? Se oli herättää ihmisiä ymmärtämään, että uskonnon ja tieteen etsimä totuus oli sama: kaikkien ihmisten veljeys, sekä koota yhteen niitä ihmisiä, jotka näkivät tämän totuuden ja tahtoivat sen puolesta elää, tahtoivat kasvattaa itseänsä veljiksi. Jo alusta alkaen madame Blavatsky oli teroittanut, että niin sanotut Mestarit, Adeptit, Mahatmat, olivat kaikkien ihmisten veljiä. Sentähden on jäänyt kaikkien teosofien mieleen se aivan luonnollinen ja oikea käsitys esoteerisesta koulusta, että

se on jäsenten puolesta pyrkimys valmistamaan ja kasvatamaan itseänsä sillä tiellä, joka vie veljeyttä kohti. Tämän kaikki teosofit, jotka ovat itse harrastaneet esoterismia ja jotka ovat luoneet itselleen kuvan esoterismista, sentähden aina käsittävät. He käsittävät, että esoteristi on sellainen ihminen, joka on päättänyt kasvattaa itseänsä, joka on päättänyt kehittää itseään henkisesti ja sitten, jos mahdollista, kulkea nopeammin kuin suuret joukot sillä tiellä, joka vie ihmiskunnalle asetettuun päämäärään. Esoteerinen työ on siten aluksi jonkinlaista koulua ja ennen kaikkea itsekasvatusta. Mitä se muuta on, siitä ei aluksi puhuta.

Nyt tiedätte, että aina on myöskin selitetty, että itsekasvatuksessa, kaikessa henkisessä kehityksessä, on välttämättömänä keinona käytettävä niin sanottua mietiskelyä eli meditatsionia. Te tiedätte, että esoteerinen itsekasvatustyö aivan erikoisesti on mietiskelytyötä, ja niin ollen on välttämätöntä, että saamme käsityksen siitä, mitä mietiskely on ja alkavina esoteristeina vähän vihiä siitä, millä tavalla mietiskelyä voidaan harjoittaa. Luulen, että useimmilla teosofeilla on se käsitys meditatsionista eli mietiskelystä, että ihminen, joka mietiskelee, vetäytyy yksinäisyyteen tai ainakin rauhalliseen paikkaan, istuu siinä jonkun hetken ja ”mietiskelee”. Tämä on aivan yleinen käsitys mietiskelystä. Kuitenkin, koska me esoteristeina ja jumalallista totuutta janoavina pyrkijöinä tahdomme saada oikean kuvan mietiskelystä, täytyy meidän tarkoin ja yksityiskohtaisesti ja teknillisesti määritellä mietiskelyä ja kuvata sen luonnetta.

Te olette lukeneet teosofisesta kirjallisuudesta, että tehdään teknillisesti eroa kolmen eri mietiskelypuolen eli asteen välillä. Näitä kolmea mietiskelypuolta eli astetta mainitaan nimillä: konsentratsioni, meditatsioni ja kontemplatsioni. Näin selitellään tavallisesti teosofisessa

kirjallisuudessa, kun mietiskelystä puhutaan. Mutta meidän täytyy antaa hieman toisenlainen määritelmä eli definitzioni. Minun täytyy sanoa teille, että liityin aikoinani Teosofisen Seuran esoteeriseen kouluun. Tämä tapahtui v. 1896. Silloin oli Teosofisen Seuran esoteerinen koulu vielä järjestetty toisella tavalla, kuin mitä se myöhemmin ja nykyaikana on ollut. Silloin oli se järjestetty madame Blavatskyn määräämään suuntaan. Kun nyt annan toisen määritelmän, kuin mikä nykyään on tavallista näistä asioista, niin uskon tällä tavalla seuraavani pikemmin madame B:n suuntaviivoja, hänen joka itse esoteerisen koulun perusti.

Emme aloita määräämällä ensin konsentratsionia, sitten meditatsionia ja vihdoin kontemplatsionia, vaan kysymme ensin: mitä on mietiskely sanan todellisessa, esoteerisessä ja okkultisessa merkityksessä? Silloin voimme asiaa kuvata seuraavalla tavalla:

Ajattelemme tavallista maailman ihmistä, joka on määrätyn aatteen tai ihanteen innoittama, joka todella koko voimallaan esim. pyrkii rikkaaksi. Tällaisia ihmisiä tavataan ennen kaikkea Amerikassa, dollarimaassa. Uskon, että niitä löytyy muuallakin, esim. Suomessa. No niin, tällainen ihminen, jonka koko pyrkimys on saavuttaa rikkautta, hän itse asiassa elää mietiskelytilassa. Jos te tarkastatte hänen sieluansa, hänen sisäistä ihmistänsä, niin te huomaatte, että hän aina on valveilla. Hänen ajatuk-sensa ovat aina kiinni rahassa ja rahan hankkimisessa. Jos hän hetkeksikään kääntää huomionsa muualle, saattaa pieninkin sattuma, joku sana, joku lause, joku huomio, minkä hänen silmänsä tekevät, heti kääntää hänen ajatuk-sensa pois tuosta toisesta asiasta ja taas heittää ne hänen ainokaiseen asiaansa — rahaan. Jos tällainen maailman ihminen on, sanokaamme merellä hukumassa, joutuu hänen sielunsa jonkinlaiseen mietiskelyillään, sillä silloin

on hänen ainoa ajatuksensa: ”minun täytyy pelastua”. Hän ponnistaa, hän yrittää, hän ui, hän tekee liikkeitä, mutta hänen ajatuksensa ovat jännittyneesti kiinni tuossa samassa asiassa, mitenkä hän pysyisi veden pinnalla niin kauvan, että joku laiva tai jotkut toiset ihmiset voisivat hänet pelastaa. Muutamat teistä muistanevat erään itämaalaisen kertomuksen:

Oli kuningas, joka oli suuri joogi. Sanottiin, että hän oli oikea Adepti. Sitten oli muutamia itsekidutusta ja joogaa harjoittavia askeetteja. Nämä päättivät mennä Kuninkaan luo kysymään häneltä, mitenkä hän, ollessaan kuningas, saattoi samalla olla joogi. He menivät Kuninkaan luo, tekivät kysymyksensä ja Kuningas vastasi: ”mietiskely tekee meidät joogeiksi.” Mutta nuo viisaat askeetit ihmettelivät, kuinka on mahdollista Kuninkaan mietiskellä, kun kaikki jokapäiväiset asiat välttämättä vetävät hänen huomiotansa puoleensa. Kuningas vastasi: ”minä voin todistaa teille, että ihminen kykenee suorittamaan ulkonaisia tekoja, vaikka hänen ajatuksensa ja sielunsa askartelevat yhdessä ainoassa asiassa.” Kuningas käski tuoda muutamia ruukkuja töpösen täynnä vettä ja sanoi viisaille askeeteille: ”nyt jokainen teistä ottaa yhden tällaisen ruukun ja asettaa sen päänsä päälle, sitten te kuljette ympäri kaupunkia niitä ja niitä katuja pitkin ja palaatte takaisin kuninkaalliseen linnaan. Mutta teidän vierellänne kulkee sotamies paljastetuin miekoin, ja jos yksikään tippa mosta vedestä tippuu maahan, niin sotamies heti tappaa sen kantajan, joka on niin varomaton.” Astiat olivat töpösen täynnä. Kuningas käski askeettien kulkea suurilla, leveillä kaduilla ja noudatti kauniimmat temppeleitä-tanssijattaret, mitä kaupungissa oli, tanssimaan kummallakin puolen katua, ja heidän tanssinsa ja liikkeensä mli olla mahdollisimman aistillista ja kiehtovaa. Viisaat eivät tästä tietäneet, mutta he lähtivät ulos, kanta-

en ruukkuja päänsä päällä. Jonkun ajan kuluttua he palasivat kaikki takaisin kuninkaalliseen linnaan sotamiehien ympäröimänä. Ketään ei tapettu. ”No niin,” sanoi Kuningas, ”teillehän koe onnistui. Kertokaa nyt minulle, mitä kadulla tapahtui, mitä te näitte ympärillänne.” ”Oi, suuri Kuningas,” sanoivat kaikki yhdellä suulla, ”me emme tiedä mitään siitä, mitä ympärillämme tapahtui. Tiesimme elämämme ja henkemme riippuvan siitä, että osasimme kantaa ruukut liikkumatta. Kuinka siis olisimme voineet hetkeksikään kääntää ajatuksemme ja huomiotamme muualle?” Kuningas sanoi siihen: ”te näette nyt, mihin ihminen kykenee mietiskelyn avulla, kun hänen huomionsa on yhteen asiaan kiinnitetty.”

Sentähden tahtoisin määritellä esoteerista, okkultista mietiskelyä sanomalla, että se on alituista, yhtämittaista, katkeamatonta tilaa sielussa. Se on ainainen sielun tila. Minkälainen tila? Koska on kysymys esoteerisesta itsekasvatuksesta, on se sellainen tila sielussa, että sielu, sisäinen ihminen, on kuin yhtämittaisessa rukouksessa, ikäänkuin lakkaamatta ojentaen kätensä ylöspäin kohti Jumalaa, kohti täydellisyyttä, ihannetta. Mietiskely on siinä, ettemme hetkeksikään kadota totuutta silmistämme, ettemme hetkeksikään unhoita ihannetta, ettemme ole hetkeäkään ikävöimättä Jumalaa. Sitä on mietiskely. Meidän täytyy tietää yksi asia, meillä täytyy olla selvillä yksi asia heti alusta, jos tahdomme kasvattaa itseämme, jos tahdomme edistyä henkisessä elämässämme, jos todella tahdomme kehittyä, silloin on ainoa keino kehittyä se, että me aina elämme totuudessa, Jumalan, ihanteen ilmapiiressä. Vaikka kuinka paljon harjoittaisimme ”mietiskelyä” ja muita okkultisia määräyksiä, emme edisty henkisesti, emmekä osaa kasvattaa itseämme niin, että todella ottaisimme askeleita eteenpäin, ellei meidän sielumme ole viritetty oikealla tavalla. Sen tulee olla viritettynä totuu-

teen, veljeyteen ja Jumalaan päin. Mestarin täydellisyys on oleva kaipuamme. Jos semmoinen on ikävöimisemme ja kaipuamme, silloin on vanna, että menemme eteenpäin.

Eikö ole mitään valmistavaa keinoa, jolla voisi sieluaansa kehittää, herättää ja siinä kasvattaa tätä kaipuuta? On olemassa se keino, jota tavallisesti sanotaan mietiskelyksi, mutta joka varsinaisesti on konsentratsioni ja kontemplatsioni. Kun nyt ymmärrämme, mitä mietiskely on todellisuudessa, nimittäin että se on sieluntila, niin paremmin voimme ymmärtää, mitä on konsentratsioni ja kontemplatsioni. Edellinen, konsentratsioni, vie jälkimmäiseen, kontemplatsiooniin. Mitä on konsentratsioni? Se on huomion keskittämistä, se on ajatuksen keskittämistä. Jos ihminen esim. sanoo itselleen: nytpä istun oikein ajattelemaan esim. korkeamman minän suhdetta alempaan, niin hän hyvin pian huomaa, ettei osaa ajatella, ettei jaksa pitää ajatuksiaan koossa. Hän ei todellakaan osaa ajatella sitä, mitä tahtois. Päinvastoin hänen mieleensä nousee kaikenlaisia muita ajatuksia. Hän tahtois kohdistaa huomionsa määrättyyn kysymykseen ja hän huomaa, että ajatuksensa lentävät sinne tänne. Sentähden on välttämätöntä, kun ihminen tahtoo oppia ajattelemaan ja mietiskelemään, että hän ensin oppii kohdistamaan ajatuksiaan, hillitsemään niitä ja olemaan niiden herra. Näin ollen on konsentratsioni ensimmäinen aste kaikissa mietiskelyharjoituksissa. Konsentratsionia voi ihminen harjoittaa koska vain, sentähden että konsentratsioni eli huomion keskitys kuuluu meidän vapaaseen tahto-elämäämme. Näin ollen harjoittajalle voidaan sanoa: sinun tulee joka päivä aamuin ja illoin ja jos mahdollista keskipäivälläkin kohdistaa ajatuksiasi, oppia konsentroidaan ajatuksia.

Sitten hän, harjoitettuaan konsentratsionia ja sitä opittuaan, voi saada kokemusta niin sanotussa kontemplatsio-

nissa. Tämä latinankielinen sana merkitsee katselemista. Harjoitettuaan konsentratsionia — toinen kauvemmin, toinen lyhyemmän ajan — pyrkijä tekee sen havainnon, että hänessä herää kuin uusi kyky. Hän voi ikäänkuin katsella ajatuksia, katsella ajatuskuvia. Hän voi pitää niistä kiinni sisäisen silmänsä edessä. Kun hän silloin ajattelee jotakin asiaa, niinkuin esim. korkeamman minän suhdetta alempaan, niin hänen ajatuksensa eivät ole enään haparoivia, vaan hän näkee jotain. Hän näkee tuon korkeamman minän ja tuon alemman minän, ja niiden keskinäinen suhde tulee hänen eteensä kuvina, joita hän voi katsella ja muovailla. Hän voi antaa niiden aivankuin itsellensä selvittää itsensä. Hän voi kuulla niiden puhuvan. Tämä on kontemplatsionia.

Jos katselemme kontemplatsionia sisäiseltä, okkultiselta puolelta, teemme seuraavan havainnon: kun ihminen on oppinut kohdistamaan, keskittämään ajatuksensa, herättää hän ympäröivän henkimaailman huomiota. Silloin henkimaailma mielellään palvelee ja auttaa häntä ja, miksi emme myös sanoisi, häiritsee häntä. Henkimaailmassa on paljon olentoja, jotka pyrkivät yhteyteen ihmisen kanssa. Kaikenlaiset olennot pyrkivät näyttämään ihmiselle ajatuskuvia, joita hän kontemplatsionissa saattaa havaita. Tästä jo ymmärrämme, että konsentratsioni sellaisenaan on vaarallista. Se voi viedä kontemplatsioniin, joka merkitsee, että ihminen voi oppia havaitsemaan, mitä henkimaailma hänelle näyttää. Henkimaailma näyttää hänelle mitä tahansa. Sieltä voi tulla mitä olentoja hyvänsä hänen luoksensa ja näyttää hänelle kuinka valheellisia harhakuvia tahansa. Kaikki sellaiset ihmiset, jotka ovat luonnostaan psyykkisiä, mediumistisiä, ovat ennen, jossain edellisessä elämässään harjoittaneet konsentratsionia paljon ja saavuttaneet kontemplatsioni-kyvyn. Nyt he ovat syntyneet sellaisilla psyykkisillä kyvyillä, että voivat

nähdä kuvia henkimaailmasta. He ovat silloin samalla alttiita kaikenlaisille henkimaailman vaaroille.

Tästä huomataan, että paljas se seikka, että harjoitamme konsentratsionia ja pääsemme perille kontemplatsioonista, ei vielä edellytä eikä takaa meille, että kasvamme henkisesti. Se voi viedä psyykkisten kykyjen heräämiseen. Mutta kun tahdomme olla todellisia esoteristeja, täytyy meidän kasvattaa itseämme henkisessä merkityksessä. Ymmärrämme sen tärkeän totuuden, että se, mikä määrää ihmisen henkisen olemuksen ja hänen sielunsa tilan, on se meditatsioni eli mietiskely, mikä on hänelle luonnollinen. Jos hänelle on luonnollinen joku itsekäs pyrkimys, jolloin hänen sielullinen mietiskelynsä on itsekästä, ei ole mitään takeita siitä, että hän edistyy henkisesti, päinvastoin hän saattaa tulla vielä itsekkäämmäksi kuin ennen. Vaarana on sillä ihmisellä, joka harastaa yliaistillisia asioita, että jos hänen luonnollinen sieluntilansa on itsekäs, tulee tämä entistään lujemmaksi. Sentähden käytetään kaikessa todellisessa esoteerisessa itsekasvatuksessa sitä välttämätöntä keinoa, että ihminen oppiessaan keskittämään ajatuksiaan samalla mahdollisimman puolueettomasti tutkii itseään, aivankuin tuomari arvostelee omaa itseään ja paljastaa itsensä itsensä edessä. Hänen täytyy tällä tavalla oppia tutkimaan itseään, näkemään minkälainen hän on. Silloin hänelle selviää, niissä suhteissa hänen luonnollinen sielullinen mietiskelynsä on muutettava, parannettava, jalostettava. Sitä hänelle esoteerisessa itsekasvatuksessa opetetaan.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:O 3.

Veljet,

Tässä kolmannessa yleisessä ja selvittävässä esityksessä tulee minun nyt puhua meidän Ruusu-Ristin salaisen piirin eli esoteerisen ryhmän tarkoituksesta.

Tämä meidän salainen ryhmämme on itse asiassa hahmoteltu Ruusu-Risti Seuran kolmannessa ohjelmapykälässä, jossa sanotaan, että Ruusu-Ristin jäsenet etsivät ikuisen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää heissä veljeyden henkeä. Tässä pykälässä on hahmoteltu, kuten sanottu, meidän Ruusu-Ristimme salainen eli esoteerinen ryhmä. Tuosta määritelmästä voi myöskin ymmärtää, mikä sen ryhmän tarkoitus on. Jos Ruusu-Ristin kolmea ohjelmapykälää katselee, niin huomaa selvästi, että ne ovat aivan samat, kuin Teosofisen Seuran vastaavat ohjelmapykälät. Sananmuoto on hieman toinen, tarkoitus ja henki on sama. Kolmannessa ohjelmapykälässä sanotaan, kuten muistatte, että Teosofisen Seuran tehtävänä on tutkia tuntemattomia luonnon lakeja ja ihmisen salaisia kykyjä. Näin määriteltynä on tuo kolmas Teosofisen Seuran ohjelmapykälä vienyt seuran jäseniä usein liian älylliseen ja liian järkiperaiseen käsitykseen kolmannelta tehtävästä. Madame Blavatskyn tarkoituksena ei ollut, että teosofit paljastaan älyllisellä, järkiperaisella tavalla tutkisivat luonnon tuntemattomia lakeja ja

ihmisen salaisia kykyjä. Hän vain tarkoitti, että kolmannen pykälän mukaan Teosofisen Seuran oli harrastettava todellista salatiedettä, okkultismia, mutta ei okkultisia tieteitä. Tätä salatiedettä, okkultismia, sanan korkeimmassa merkityksessä on koetettu esittää toisin sanoin Ruusu-Ristin kolmannessa pykälässä. Sillä mitä on todellinen salatiede? Se on ihmisen pyrkimys eteenpäin sillä tiellä, joka vie Valkoisen Veljeskunnan yhteyteen. Todellinen okkultismi ei ole järjen eikä pään asia. Todellinen salatiede on sydämen oppi. Itse asiassa, sanoi Madame H. P. B., silmän oppi saattaa viedä ihmiset harhaan. Silmän oppi saattoi kulkea käsi kädessä ihmisen itsekkyyden kanssa. Sydämen oppi ei vie harhaan. Se heti asetuu ihmisen itsekkyyden vastakohtaksi. Todelliset salatieteilijät, todelliset maagikot ja tietäjät, Valkoisen Veljeskunnan jäsenet, ovat rakkauden ja epäitsekkyyden Mestareita, ovat totuuden ja tiedon Mestareita. Heidän luoksensa pääsee ainoastaan epäitsekäs ihminen. Sentähden tietä heidän luoksensa sanotaan ”kaidaksi tieksi”. Todellinen salatiede on siis ihmisen pyrkimystä ”kaidalle tielle”, kunnes hän saavuttaa veljeskunnan. Ruusu-Ristin salaisen ryhmän tarkoitus on viedä meidät tämän ”kaidan tien” luo. Mistä kaita tie alkaa? Mistä alkaa ihmisen astuminen kaidan tien alkupäähän? Se alkaa ihmisen lujasta päätöksestä. Ihminen sanoo itselleen: ”nyt en enää aijo elää turhaan. Nyt aijon olla mukana maailmaa luomassa ja kehittämässä. Nyt aijon kulkea jumalallisen virran mukana. Nyt aijon palvella Jumalaa, niinkuin tekee Valkoinen Veljeskunta. Tästä lähtien suurin voima minun elämässäni on oleva totuus ja rakkaus.” Ihminen tekee itselleen tällaisen lupauksen. Tällä lupauksella ja tällä päätöksellä hän vetoaa korkeampaan itseensä, hän vetoaa maailman jumalallisiin henkivoimiin, hän vetoaa Valkoisen Veljeskunnan henkeen ja Isään Jumalaan ja

sanoo heille kaikille: ”tässä minä olen, tällainen minä olen. Soisin olevani Teille kelvollinen, tahtoisin palvella Sinua, Isä. Tahtoisin tästä lähtien olla pahaa tekemättä. Tahtoisin tästä lähtien olla hyvänä voimana maailmassa.” Tällöisen lupauksen, tällöisen päätöksen tekee jokainen pyrkijä, kun hän tahtoo lähestyä ”kaidan tien” porttia. Sentähden sanotaan kaikille: ”*procul profani*, pysykää loitolla jumalattomat.” Jos ette uskalla tätä luvata, tätä päättää, niin älkää yrittäkö. Sentähden, kun pyrkijä tekee tämän päätöksen, tämän lupauksen ja siten antautuu korkeimman itsensä palvelijaksi, niin maailman henkiset voimat kuulevat hänen äänensä, kuulevat hänen sielunsa lupauksen, kuulevat hänen henkensä päätöksen ja heittävät hetkeksi valoa ylhäältä hänen sieluunsa. Kun tämä valo ylhäältä lankeaa hänen sieluunsa, tapahtuu vastavaikutus, josta kaikki viisaat aina ovat varoittaneet ja varoittavasti koettavat puhua. Vastavaikutus on siinä, että mitä ihmisessä on heikkouksia, on pahuutta, on ilkeyttä, on itsekyyttä, on saastaa, on huonoutta — se nousee pinnalle. Ihminen ei voi sitä välttää. Jos hänen päätöksensä on pyhä ja jos hänen lupauksensa on harras, tulee hän hetkeksi entistään huonommaksi. Sentähden ne, jotka lupaa- vat itsellensä, että aikovat pyrkiä hyvään, älkööt peljästy- kö sitä, että näyttää siltä, kuin ensin tulisivat entistään pahemmiksi. Heidän täytyy kulkea tällaisen kiirastulen lävitse. — Koska niin on ja koska tällainen reaktioni on olemassa, on ihmisen, pyrkijän myöskin varustaudut- tava, hänen ei tule mennä ulos umpimähkään tuntematto- maan maahan. Hänen ei tule varustamattomana etsiä vaaroja, sillä silloin hän pian voi joutua ahtaalle. Hänen on varattava matkalle eväitä.

Nyt meidän tulee tutkia näitä eväitä, joita tahdomme käyttää Ruusu-Ristin salaisessa piirissä.

Ne ovat kahta laatua: älyllisiä ja siveellisiä. Älyllinen

varustuksemme on siinä, että olemme omaksuneet Teosofisen elämän filosofian erikoisesti siinä, että muistamme aina ja pidämme silmään edessä, että olemme henkiolentoja ja että meillä on yhteinen Isä, elämän henki. Meidän ei tule langeta siihen harha-ajatukseen, että olemme sama kuin fyysillinen ruumiimme. Meidän tulee muistaa, että olimme olemassa ennen syntymäämme ja että tulemme olemaan kuoleman jälkeen. Fyysillinen ruumiimme on hetkellinen, tilapäinen asunto. Esoteerinen työ, Okkultinen työ ei ole työtä vain tämän näkyväisen ruumiin hyväksi. Se on työtä, joka kestää läpi aikojen. Se on työtä, jota monet meistä ovat ehkä aloittaneet satoja ja tuhansia vuosia sitten. Se on joka tapauksessa työtä, jota on tehtävä satoja ja tuhansia vuosia. Se ei siis ole samantilaista työtä kuin se, jota yleensä tehdään näkyväisessä ruumiillisessa elämässä, vaan se on ikuista työtä. Se on meidän kuolematonta työtämme kuolemattomina henkiolentoina. Mistä henkemme on kotoisin? Se on kotoisin hengestä, siitä salaperäisestä lähteestä, josta meidän ei tarvitse spekuloida, josta meidän vaan tulee tietää: Se tai hän on henki, Isä. Koska olemme kaikki samasta Isästä syntyisin ja lähtöisin, olemme kaikki henkiolentoja. Tämä on oleva älyllinen, filosofinen varustuksemme, että hyvin kestäisimme elämän vaikeuksia, niitä suurempia suruja, niitä vaikeimpia vaikeuksia, niitä kovempia kohtaloita, jotka tulevat meidän tiellemme, kun pyrimme ”kaitaa tietä” kohti.

Tulemme sitten siveelliseen edellytykseen eli varustukseen. Niitä on kolme ja ne suhtautuvat meidän sielullisiin perusominaisuuksiin, järkeen eli ajatukseen, tunteeseen ja tahtoon.

Mitä siveellistä edellytystä tarvitsemme tiedon ja järjen maailmassa? Tarvitsemme välttämättä ehdotonta rehellisyyttä ja luotettavuutta. Meidän täytyy olla rehellisiä

itsellemme ja toisille. Meidän täytyy olla kaikissa töisämme ja toimissamme luotettavia. Jos emme ole rehellisiä, totuuden mukaisia ja luotettavia, joudumme hirmuisen vaarojen alaiseksi okkultisessa elämässämme.

Mikä on siveellinen edellytys eli varustus tunteen alalla? Se on hyvyys ja rakkaus. Meidän tulee olla hyviä, sydämellisiä, rakastavia, auttavia, helliä ja lempeitä. Sydämen kovuus, kylmyys ja ynseys ovat esteitä tiellä, joiden yli on vaikea päästä. Sentähden pyrkijä ei jätä sydäntänsä kovaksi. Mietiskelyissään hän katsoo, että hänen sydämensä on lempeä ja rakastavainen.

Mikä on siveellinen edellytys eli varustus tahdon maailmassa? Se on rohkeus, lujuus, pelkäämättömyys ja rauhallisuus. Pyrkijä joka pelkää, on arka, hermostunut, levoton ja rauhaton, jonka mielialat helposti vaihtuvat ja jonka mieli läikkyy kuin rannan laineet, hänen on vaikea edetä okkultisella tiellä. Sillä kaidalla tiellä tarvitaan ihmeellistä, horjumatonta rauhaa, rauhallisuutta ja levollisuutta.

Mahdotonta hänen olisi liikkua näkymättömässä maailmassa, jos hänen mielensä olisi levoton ja rauhaton. Sentähden pyrkijän tulee katsoa, että hänen tahtonsa on luja ja horjumaton.

Ovatko nämä edellytykset siis välttämättömiä luonteenominaisuuksia ja kelpaako pyrkijäksi ainoastaan sellainen ihminen, jolla on nämät luonteenominaisuudet? Ei, sillä silloin olisi kaikki pyrkimys toivotonta. Pyrkijän tulee näitä ominaisuuksia itsessään kehittää. Millä tavalla hän voi niitä itsessään kasvattaa? Sillä tavalla, että hän joka päivä asettaa itsellensä ihanteen: ”minun tulee olla rehellinen, luotettava, minun tulee olla hyvä ja rakastavainen, minun tulee olla pelkäämätön ja rauhallinen. Olenko sitä tänään ollut?” Pyrkijän tulee joka päivä mielessään katsella ja kysyä näin itseltään ja sanoa itselleen pelkää-

mättä: ”tänään olen ollut rehellinen”, taikka: ”tänään olin tuossa asiassa epärehellinen”. Pyrkijän tulee sanoa: ”tänään olin hyvä ja jalo ja sydämellinen”, tai: ”tänään en sitä ollut tuossa ja tuossa asiassa”. Pyrkijän tulee sanoa itselleen: ”tänään olin rauhallinen ja rohkea”, taikka: ”tänään olin pelkuri ja kadotin sisäisen rauhani tuossa ja tuossa asiassa”. Ja sitten, kun hän huomaa virheensä ja erehdyksensä, hän sanoo itselleen: ”se on korjattava. Toisella kertaa en aijo näin olla. Toisella kertaa, jos sattuisi samanlainen tapahtuma kuin tänään, en menettele kuin tänään, vaan paremmin.” Sitten hän kuvittelee mielessään millä tavalla hän paremmin menettelee. Hän sanoo itselleen: ”sillä tavalla aijon menetellä vastaisuudessa ja olla.”

Näillä edellytyksillä ja eväillä lähdemme matkalle. Mutta meidän ei tule ajatella, että Valkoiset Veljet, että Kristus, että meidän Isämme olisi jossain tässä meidän takanamme tai meidän edessämme ankarina ja tuomitsevinä ja odottavina. Ei, sitä he eivät ole. He ovat täynnä kärsivällisyyttä, avunantamista ja auttamishalua. He tahtovat auttaa jokaista, joka kätensä ojentaa heitä kohti. He eivät ketään tuomitse, he eivät ketään moiti, he eivät ole kenellekään ankaria. Itse me ihmiset olemme itsellemme ankaria ja tuomareita. Miksikä edelliset eivät ole? Sentähden että me ihmiset olemme kuolemattomia henkilöitä. Jumala on antanut henkensä meille. Sentähden ei ole mitään hätää iankaikkisuuksien iankaikkisuudessa. Kadotusta ei ole. On ainoastaan valoa. On ainoastaan ihana aamunkoitto tuolla korkeiden vuorien takana, joka meitä kutsuu ja houkuttelee luoksensa.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruus-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 4.

Veljet,

Olemme yleensä tottuneet ajattelemaan, että teosofia on alkuperältään itämaalaista ja että teosofinen liike on itämaalaisten viisaiden eli Mestarien alkuunpanema madame Blavatskyn välityksellä. Ja olemme sitten myös tottuneet ajattelemaan, että tämä teosofia ja teosofinen liike edustaa itämaalaista salatiedettä, jotavastoin liike, joka edustaisi länsimaalaista salatiedettä, joka siis määrättyissä suhteissa poikkeaa itämaalaisesta, paremmin kantaisi nimen rosenkreutsiläinen liike. Näin olemme tottuneet ajattelemaan ja madame Blavatskysta on sentähden nimenomaan sanottu, että hän oli hengeltään ja työltään enemmän itämaalainen. Jotkut myöhemmät teosofit ja salatieteilijät ovat sanoneet madame Blavatskysta, että hän alussa Amerikassa ollessaan oli enemmän rosenkreutsiläisen inspiratsioonin alainen, mutta että hän muutettuaan Intiaan tuli itämaalaisen vaikutuksen alaiseksi. Muistanette, että madame Blavatskysta on nimenomaan sanottu, että hän vasta Intiaan tultuaan alkoi opettaa jälleensyntymistä ja että hän ensimmäisessä kirjassaan Isis Unveiled ei opettanut reinkarnatsionia, josta nimenomaisesta yksityisyydestä madame Blavatsky itse huomauttaa, että hän ei suinkaan ole voinut opettaa myöhemmin toisella tavalla kuin varhemmin, että hän oli alusta aikain samojen Mestarien yhteydessä ja että

he eivät suinkaan voineet opettaa toisen kerran toisella tavalla ja toisen kerran toisella. Madame Blavatsky selitti itse, ettei Isis Unveiled'issä niin selvästi puhuttu jälleensyntymisestä siitä syystä, että hänen omat filosofiset ajatusmuotonsa eivät vielä silloin olleet niin selvät sen kysymyksen suhteen.

Meidän täytyy, kun tahdomme asettua oikeaan suhteeseen teosofiseen liikkeeseen ja siihen okkultiseen inspiraatioon, joka on lähtöisin Mestareista, heti ymmärtää, että madame Blavatsky, joka ensimmäisenä toi tiedon Mestareista maailmaan, ei suinkaan ollut itämaalainen enemmän kuin länsimaalainenkaan. Häntä voi yhtä hyvällä syyllä sanoa rosenkreutsiläiseksi kuin itämaalaiseksi okkultistiksi. Ehkä teosofista liikettä olisi yhtä hyvällä syyllä voitu nimittää rosenkreutsiläiseksi liikkeeksi. Oli kait jonkunlainen tarkoitus ja karma siinä, että madame Blavatskyn työtoveri eversti Olcott keksi nimen teosofia silloin kun he yhdessä ensin ajattelivat, miksikä he nimittäisivät sitä seuraa, jonka aikoivat perustaa. Mutta teosofia nimenä on aivan neutraalinen nimi. Se ei vivahda itämaalaiseen enemmän kuin länsimaalaiseen. Se on kyllä länsimaalainen, kreikkalainen nimi, joka sanataarkasti vastaa sanskritinkielistä nimitystä Brahmaa Vidjaa, ja se merkitsee jumalallinen tieto, jumalallinen viisaus. Mutta sen henkinen sisältö ja tarkoitus on luonnollisesti aivan yleismaailmallinen.

Nyt voimme väittää — ja meidän täytyy ainakin ymmärtää se, että madame Blavatsky oli täydellinen rosenkreutsiläinen. Mikä sen todistaa? Sen todistaa Teosofisen Seuran ohjelma. Madame Blavatsky ei tullut käyttäneeksi nimitystä rosenkreutsiläinen tästä omasta liikkeestään, mutta että se liike, teosofinen liike perustui rosenkreutsiläiselle pohjalle, sen todistaa Teosofisen Seuran ohjelma. Sillä ohjelman ensimmäinen pykälä on, kuten

tiedämme, ihmiskunnan yleisen veljeyden ytimen muodostaminen. Nyt ihmiskunnan veljeys on rosenkreutsiläinen todellisuus, jos näet nimityksellä rosenkreutsiläisyys tarkoitetaan länsimaalaista okkultismia ja sitä inspiratsiona, joka tuli Jeesuksen Kristuksen kautta. Minkätähden? Sentähden, että Kristuksen inspiratsioni teki veljeyden tosiasiaksi. Veljeys oli ennen Kristusta tosiasia, jota saattoi lähestyä toisilla tasoilla ja älyssä. Buddha toteutti lähemmin veljeyttä älyssä. Ja koska hän älyssä puhdisti koko oman olemuksensa ja siten esitti täydellisesti järkevää olentoa, ihmistä sellaista, jommoista vasta kaukana tulevaisuudessa voidaan löytää, niin hän siis toteutti veljeyttä älyn kautta. Mutta vaan harvoin ihminen saattaa toteuttaa veljeyttä sillä tavalla ja niin täydellisesti kuin Buddha. Kristuksen inkarnationin kautta tapahtui sitten että Logos Jeesuksen Kristuksen avulla laskeutui ihmiskuntaan ja yhtyi meidän maapallomme auraan. Siten tuli kaikkien ihmisten sisäinen minä niin stimuloituksi, niin vahvistetuksi, niin henkevoityksi, että veljeys sen perästä oli toteutettavissa hengessä ja teossa elämässä. Toisin sanoen: veljeys kaikkien ihmisten kesken maapallolla on nyt Kristuksen jälkeen tosiasia, jonka ihmiset voivat tuntea koko olemuksessaan. Ja mikä merkellisempää, jokainen ihminen, joka pyrkii henkiseen elämään, hän voi oppia tuntemaan koko olemuksessaan tuota veljeyttä, jota ennen saattoi tajuta vain älyssään ja lähestyä vain näkymättömässä maailmassa. Jos me nyt nimitämme rosenkreutsiläisyydeksi sitä okkultistista inspiratsiona, jonka alku on maailmassa Kristuksen inkarnationin jälkeen, niin se inspiratsioni siis sisältää veljeyden kokemisen, rakkauden, yleisen inhimillisen rakkauden tuntemisen. Ja koska madame Blavatsky Teosofisen Seuran ensimmäiseen pykälään otti tämän veljeysaatteen ja viittasi veljeyden mahdollisuuteen, todistaa hän tällä, että hän oli rosen-

kreutsiläisen vaikutuksen alainen ja siis yhteydessä Kristuksen kanssa. Mitä nimistä? Jos emme tapaa hänen kirjoissaan aivan niitä nimityksiä, joita odottaisimme tapaavamme, niin paljon tärkeämpää ja paljon todistavampaa on, että tapaamme hänen kirjoistaan ja hänen elämäntyöstään sitä henkeä, joka on Kristuksen hengen mukaista ja rosenkreutsiläistä.

Kun luomme silmämme kymmeneen ensimmäiseen teosofisen liikkeen vuoteen, huomaamme, että sisäisesti katsoen on tehtävä tarkka ero esoteerisen ja eksoteerisen teosofian välillä ja edelleen teosofian ja Teosofisen Seuran välillä, eli ehkä pikemmin Teosofisen Seuran aatteen välillä. Ja te huomaatte kuinka niinä ensimmäisinä kymmenenä vuotena madame Blavatsky luonnollisesti edusti teosofiaa ja taas eversti Olcott Teosofisen Seuran aatetta. Madame Blavatsky oli esoteristi ja H. St. Olcott eksoteristi. Nyt meidän täytyy muistaa tarkkaan, mikä ero on näiden kahden asian välillä. Mitä siis oli madame Blavatskyn teosofia eli hänen esoterisminsa ja okkultisminsa? Se oli elävää elämää. Ja mitä elämää? Sitä, joka vei Mestarien luo. Teosofia madame Blavatskyn tajunnassa oli se elämä, se henki, se sisäinen inhimillinen tajunta ja todellisuus, joka johti yksilön Mestarien luo. Kun luette esim. Teosofian avainta, huomaatte joka sivulla madame Blavatskyn teroittavan teosofian siveellisiä näkökantoja. Filosofia oli tärkeä, sillä teosofinen filosofia oli omansa puhdistamaan järkeä, mutta järjen puhdistus oli sitä varten, että ihminen ymmärtäisi minkätähden hänen piti olla siveellisessä merkityksessä teosofi, ei muuta varten. Teosofia oli madame Blavatskylle elämän käytäntöä. Ja mistä tämä teosofinen, esoteerinen ja Okkultinen käytäntö alkoi ja yhä alkaa? Kristuksen inkarnationin jälkeen se alkoi juuri siitä kohdasta, josta madame Blavatsky antoi Teosofisen Seuran jäsenien elämän seurassa alkaa. Ni-

mittäin yleisen veljeyden tuntemisella. Kuitenkaan ei paljaana äyllisenä ymmärryksenä, vaan koko personallisuutta läpäisevänä henkenä, näkemyksenä ja toimintana. Siitä teosofia alkaa. Siitä madame Blavatskyn esoterismi ja okkultismi alkaa. Siitä alkaa henkinen elämä Kristuksen inkarnatsionin jälkeen. Ensimmäinen askel on se, että meidän tulee selvästi nähdä ja tuntea kaikkien ihmisten veljeys. Tämä ei ole niin vaikea asia. Me voimme siihen päästä teosofisen filosofian avulla.

Kun teosofiset opit, kuten sanottu, puhdistavat meidän ajatuksemme, niin emme enää hengessä sodi sitä tosiseikkaa vastaan, että kaikki olemme pieniä, köyhiä, mitättömiä, vaillinaisia, pimeydessä vaeltavia ihmisiä. Me sen silloin ymmärrämme ja ymmärrystä seuraa aikaa myöten näkemys ja tuon seikan todellinen realisoiminen eli toteuttaminen omassa olemuksessamme.

Muistanette, että vuonna 1916 oli Tietäjässä jonkinlainen polemiikki eli ajatusvaihto Teosofisen Seuran tarkoituksesta ja tehtävästä, ja silloin tuntui ehkä, niinkuin ne, jotka olivat toisella kannalla kuin allekirjoittanut, olisivat puolustaneet veljeyden aatetta ja allekirjoittanut olisi yrittänyt sotkea sitä pois. Sillä nuo toiset puhuivat kauniita, yleviä sanoja suuresta, ihmeellisestä veljeydestä. Kuitenkin, jos tarkastatte uudestaan ja lähemmin noita silloisia kirjoituksia, voitte tehdä sen havainnon, että allekirjoittaneen tarkoitus oli teroittaa, että tämä veljeys oli toteutettava käytännössä, ei puheissa eikä sanoissa. Se ei ollut sellainen aate, jota meidän piti saarnata, vaan se oli sellainen asia, jota meidän piti toteuttaa käytännössä. Teosofia madame Blavatskyn hengen mukaan ei ole mikään saarnattava veljeysaate, vaan eletävää veljeyselämää. Tämä seikka täytyy olla meille täysin selvänä, muuten emme ymmärrä Teosofisen Seuran tai teosofisen liikkeen esoteerista historiaa.

Sitten täytyy meille olla selvänä toinen asia, se nimitään, millä tavalla eversti Olcott käsitti teosofian, käsitti teosofisen liikkeen ja käsitti Teosofisen Seuran tarkoituksen.

Hän syventyi niin Teosofisen Seuran aatteeseen, että hän kokonaan omassa tajunnassaan yhdisti oman persoonansa Teosofiseen Seuraan. Hän oli Teosofinen Seura, tai ainakin Teosofisen Seuran edustaja ja symboli. Hän oli presidentti-perustaja. Mikä oli nyt hänen käsityksensä Teosofisesta Seurasta? Ymmärrämme heti, että se käsitys oli ylevä ja että se kävi yhteen teosofian hengen kanssa, vaikka se saattoi kiinnittää huomionsa muotoon.

Eversti Olcottin käsitys Teosofisesta Seurasta oli se, että Teosofinen Seura oli maailmassa ja ihmiskunnan historiassa aivan uusi ja ennen kuulumaton edistysaskel. Teosofisen Seuran piti olla sellainen lava, jolla saattoi kohdata toisensa kaikki ihmiset, jotka vähänkin etsivät totuutta, oli sitten heidän käsityksensä totuudesta mikä tahansa. Jokainen rehellinen, vilpitön ihminen saattoi tulla Teosofiseen Seuraan, kun hän vain etsi totuutta ja samalla tunnusti, että toisilla ihmisillä oli yhtä suuri oikeus etsiä, uskoa ja mahdollisesti tietää kuin hänelläkin. Koskaan maailmassa ei oltu ennen mitään tällaista yritetty. Koskaan ei ollut ennen mitään yleismaailmallista liikettä, johon olisi voinut liittyä ihmisiä kaikista eri uskonnoista, kaikista eri filosofisista ja tieteellisistä piireistä. Tämä oli aivan loistavan suurenmoinen uuden ajan aate. Vapautukaamme kaikesta ahdasmielisyydestä ja dogmatismista! Älkäämme määritelkö totuutta, älkäämme olko vastahakoisia toisten löydöille totuuden nimessä, vaan muistakaamme, että me ihmiset olemme totuuden etsijöitä ja että olemme toistemme veljiä. Eversti Olcott oli mitä syvimmin ymmärtänyt sen veljeyden toteuttamisen, jota sanomme suvaitsevaisuudeksi. Teosofinen Seura ei saa-

nut seurana pitää mitään uskoa ehdottomasti uskottavana ja noudatettavana. Teosofisen Seuran oli oltava aivan vapaa kaikesta lahkolaisuudesta ja oikeaoppisuudesta. Tämä oli eversti Olcottin ihana ja kaunis aate. Minä voin omasta puolestani todistaa, että eversti Olcottilla todella oli tämä käsitys Teosofisen Seuran tarkoituksesta, sillä keskustelin näistä asioista Tukholmassa vuonna 1900 eversti Olcottin kanssa ja pääsin itse keskustelussa hänen kanssaan tämän Teosofisen Seuran aatteen ja ihanteen ymmärrykseen. Minulla ei ollut Teosofisen Seuran aate niin selvänä ennen. Tällä tavalla eversti Olcott myöskin tuli tehneeksi selvän eron Teosofisen Seuran ja teosofian välillä. Mutta kun madame Blavatsky sanoi: ”teosofia on ylempi kuin Teosofinen Seura, Teosofinen Seura on vain ajallinen, ohimenevä yritys toteuttaa teosofiaa maailmassa”, niin sanoi taas eversti Olcott, ei sanoissa ehkä niin suoraan kuin ajatuksissa ja hengessä: Teosofinen Seura on ylempi kuin teosofia. Sillä mitä teosofia on? Se on kokoelma ja joukko määriteltyjä oppeja maailmasta, ihmisestä, Jumalasta, luomisesta ja asioista, joista tavalliset ihmiset eivät voi mitään tietää. Mutta Teosofinen Seura taas aatteeltaan on aivan yläpuolella kaikkia oppeja ja maailmankatsomuksia ja niiden näkökantoja ja filosofiaa, sentähden että sen aate perustuu siihen, että me ihmiset emme tiedä totuutta ja sentähden meidän täytyy olla suvaitsevaisia ja tunnustaa toistemme veljeys.

Huomatkaa, että tämä eversti Olcottin näkökanta oli käytännöllisesti katsoen todella viisas, jalo, ylevä ja tosi. Mutta huomatkaa samalla, että madame Blavatskyn näkökanta oli okkultisesti ainoa tosi, koska Mestarit olivat olemassa ja olivat lähettäneet hänet maailmaan julistamaan näitä suurenmoisia rosenkreutsiläisiä totuuksia ja panemaan alulle teosofista liikettä. Huomaamme, kuinka heti näissä kahdessa näkökannassa piili eripuraisuuden ja

riidan itu.

Ajatelkaamme näitä.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:O 5.

Teosofisen liikkeen historiasta.

Veljet,

Teosofisen liikkeen historia oli ymmärrettävistä syistä alussa, voimme sanoa ensimmäisenä kahtena vuosikymmenenä sama kuin Teosofisen Seurankin historia. Ei ollut alussa muita seuroja teosofisessa liikkeessä kuin T. S. ja sentähden T. S:n historia on liikkeenkin historia.

Näimme, kuinka ensimmäisenä kymmenenä vuotena, siis vuosina 1875 — 1885 T. S:ssä vähitellen muodostui kaksi käsitystä teosofisesta liikkeestä ja T. S:n tarkoituksesta. Toinen oli madame Blavatskyn käsitys, jonka mukaan Teosofinen Seura oli olemassa teosofeja varten. Maailma kaipasi teosofiaa, Mestarien sanomaa ja madame Blavatsky oli lähetetty sitä julistamaan. Teosofinen Seura oli ainoastaan välikappale, jonka avulla tämän sanoman julistamista edistettiin ja palveltiin. Toinen käsitys Teosofisen Seuran tarkoituksesta, jota edusti seuran toinen perustaja eversti H. St. Olcott, oli se, että T. S. sinänsä oli se mitä maailma kaipasi. T. S. oli se lava, jolla kaikki totuuden etsijät saattoivat veljellisyydessä ja suvaitsevaisuudessa kokoontua, vaihtaa ajatuksia ja esittää näkökantoja. Teosofinen Seura oli jotain ennen kuulumatonta, sillä kaikki uskonnot, jotka puhuivat totuudesta,

olivat keskenään erimielisiä eivätkä suvainneet toisiaan. Nyt Teosofisessa Seurassa ketkä ihmiset tahansa, jotka totuutta rakastivat ja sitä etsivät, saattoivat vapaasti kokoontua. Eversti Olcottin mielestä seura sinänsä oli arvokkainta, mitä saattoi ajatella.

Me, jotka näin perästäpäin arvostelemme näitä asioita ja tarkastelemme liikkeen historiaa, voimmeko näistä asioista olla kahden vaiheilla, kumpiko käsitys on oikea?

Niin kaunis ja ylevä, kuin eversti Olcottin ja hänen kannattajainsa, toisin sanoen, melkein useampien teosofien kanta olikin, ei se kuitenkaan vastannut teosofisen liikkeen todellista tarkoitusta. Sillä Mestarit eivät olleet lähettäneet eversti Olcottia teosofista liikettä perustamaan. Madame Blavatsky oli siihen kasvatettu. Madame Blavatsky oli sitä varten lähetetty. Hän se tiesi, mikä oli teosofisen liikkeen ja teosofian tarkoitus. Hän se valitsi Mestarien käskystä eversti Olcottin työtoverikseen. Ja että eversti Olcott valittiin työtoveriksi todistaa, että hänen karmansa oli niin ansiokas, että hän tähän toimeen soveltoi. Kuitenkaan hänen henkinen kehityksensä ei luonnollisesti vetänyt vertoja madame Blavatskyn kehitykselle, sillä madame Blavatsky oli paljon varmempi, paljon kehittyneempi ja paljon sisältörikkaampi olento kuin yleensä otaksutaankaan. Emme tiedä H. P. B:stä paljoa.

Eversti Olcott kertoo itse muistelmissaan, että hän ei koskaan päässyt selville H. P. B:n salaisuudesta, mysteriosta. Hän sanoo, että madame Blavatskyn fyysillinen ruumis oli kuin majatalo, jossa erilaiset olennot liikkuvat. Ei kuitenkaan spiritistisellä tavalla. Eversti Olcott oli melkein parikymmentä vuotta tutkinut spiritismiä, ennenkuin hän joutui madame Blavatskyn yhteyteen. Hän oli siis täysin kompetentti, kykenevä tekemään eron jonkun mediumin ja sellaisen olennon välillä, kuin madame Blavatsky oli. Ja hän sanoo ja sanoi sen minullekin

Tukholmassa, että kun hän, Olcott, oli yhdessä H. P. B:n kanssa, ei hän koskaan tietänyt, kuka se kulloinkin oli, joka hänen kanssaan jutteli. Hän oppi vähitellen huomamaan eron useamman eri individualiteetin välillä, niin että hän sanoi itsellensä: nyt olen viisaan platoonikon seurassa, nyt olen viisaan adeptin seurassa, nyt intialaisen manataan seurassa, nyt kohtilaisen opettajan seurassa, nyt kreikkalaisen filosofin seurassa j.n.e. Ja madame Blavatsky, joka omassa persoonallisuudessaan itse asiassa rakasti leikkiä, saattoi silloin, kun joku näistä Mestareista, varsinkin yksi Mestareista oli hänessä, kerrassaan kauhistua, jos eversti Olcott puhutteli häntä tavallisella tuttavallisella tavallaan. Näin juhlallinen oli varsinkin yksi näistä adepteista, jotka käyttivät madame Blavatskyn ruumista. Vasta tulevaisuus on paljastava H. P. B:n salaisuuden. Me voimme tyytyä siihen tietoon, että hän oli Mestarien lähettämä. Hän oli heidän auktorisoitu puhutorvensa. Sentähden on luonnollista, kun me näin perästäpäin arvostelemme historiaa, että ilman muuta sanomme: madame Blavatskyn käsitys Teosofisen Seuran tarkoituksesta oli tietysti ainoa oikea.

Nyt kun ensimmäinen vuosikymmen loppui ja toinen seuran historiassa alkoi, alkoi samalla uusi ajanjakso uusine ongelmineen, jossa uudessa ajanjaksossa tuli historiallisesti varsinaisesti näkyviin nuo erilaiset käsitykset teosofisessa liikkeessä.

Uusi ajanjakso alkoi sillä, että tuo surullisen kuuluisa Coulomb'in pariskunta yhdessä kristillisten lähetyssaarnaajien ja Intiaan matkustaneen nuoren psyykkisen tutkijan mr. Hodgson'in kanssa yhteisesti heittivät madame Blavatskya vastaan tuon julman syytöksen petturuudesta. Tuntenette kaikki nimeltä niin sanotun Hodgson'in raportin, joka herätti mitä suurinta huomiota maailmassa ja sai aikaan täydellisen kääntymyksen yleisön suhteessa teoso-

fiaan, madame Blavatskyn ja osaksi Teosofiseen Seuraankin, kun itse pääpapitarta syytettiin mitä alhaisemmista petoksista. Kun väitettiin, että kaikki niin sanotut okkultistiset ilmiöt eli ihmetyöt, joiksi niitä myös voi nimittää, joita madame Blavatsky oli tehnyt, olivat olleet paljasta petkutusta, ja kun tämä väite tehtiin arvokkaan euromalaisen tutkijan puolelta, oli selvää, että suuri yleisö ei ruvennut tarkemmin ottamaan selkoa asian oikeasta laadusta, vaan nielaisi Hodgson'in raportin sellaisenaan, täytenä totena. Ja silloin on myös luonnollista, että suuri yleisö käänsi selkensä madame Blavatskylle. Sillä madame Blavatsky oli saavuttanut suuren kunnian ja maineen ennen Hodgson'in raporttia. Nyt tämä Hodgson'in raportti kaatoi kylmää vettä yleisön niskaan ja samalla kun yleinen mielipide käänsi selkensä madame Blavatskylle, samalla se myös kadotti suurella määrällä harrastuksensa teosofiaan ja Teosofiseen Seuraan.

Mikä nyt olisi ollut luonnollista? Luonnollistahan olisi ollut, että kaikki ne ihmiset, jotka olivat omaksuneet madame Blavatskyn julistaman maailmankatsomuksen, että he olisivat yhtenä miehenä puolustaneet, voi sanoa, henkistä äitiään. Olisihan ollut luonnollista, että Teosofinen Seura olisi yksimielisesti noussut syyttäjiä vastaan ja näyttänyt, että sillä ainakin oli täydellinen luottamus opettajaansa. Niin ei kuitenkaan käynyt. Mikä olisikaan ollut hätänä, jos madame Blavatskya olisi kohdannut sympatia joka taholta Teosofisessa Seurassa? Sen sijaan T. S:n jäsenet hyvin suurella määrällä peljästyivät ja joutuivat epäilyksen valtaan ja kysyivät, mitenkä ovat asiat? Madame Blavatskyn suuret sairaudet, jotka lopulta tappoivat hänet, ne aiheutuivat suurella määrällä juuri siitä kylmyydestä, välinpitämättömyydestä, epäileväisyydestä ja tylsyydestä, joka tuli hänen osaksensa. Hän huudahti itsekseen: ”oi, jospa minulla olisi edes yksi Teosofisessa

Seurassa, joka minua puolustaisi! Kukapa ei puolustaisi, jos hänen äitiänsä tuolla tavalla syytettäisiin? Minä olen yksin ja hyljätty!” Ei eversti Olcottkaan, perustaja-presidentti, puolustanut madame Blavatskya. Päinvastoin me näemme, kuinka juuri teosofit ja niiden etunenässä Olcott, Sinnett ja muut tunnetut teosofit, lukuunottamatta Judgea Amerikassa, kuinka nämä teosofit päinvastoin käänsivät huomionsa yksinomaan siihen, että Teosofisen Seuran maine vain ei laskisi maailman silmissä. He puolustivat Teosofista Seuraa. He myöskin keksivät sen, että teosofia ja teosofinen elämänymmärrys ja teosofiset opit olivat madame Blavatskysta riippumattomia. Tämähän oli totta, eihän teosofiset opit riippuneet kenestäkään ihmisestä, eikä Teosofinen Seura reaalityodellisuutena tässä näkyväisessä maailmassa ollut sama kuin madame Blavatsky. Sehän kyllä oli totta. Mutta kuitenkin me tunnemme ja sanomme ja tiedämme nyt, että sellaisessa käsityksessä oli jotain puutteellista ja väärää. Kenen ansio oli, että Teosofinen Seura oli olemassa? Oliko se eversti Olcottin tai Sinnettin? Ei. Kenen ansio oli, että teosofinen elämänymmärrys oli olemassa? Oliko se Teosofisen Seuran ansio? Ei. Se oli kaikki madame Blavatskyn ansiota.

Muistanette, että eräs Mestari kerran kirjoitti: ”Kiittämättömyys ei kuulu meidän vikoihimme.” Siis jos me kulkisimme Mestarin jäljessä, ei kiittämättömyys kuuluisi meidänkään vikoihimme. Teosofinen Seura osoitti epäilemättä kiittämättömyyttä madame Blavatskya kohtaan. Teosofinen Seura osoitti, että se ei ollut käsittänyt madame Blavatskyn tehtävää. Se osoitti, että se ei ollut ymmärtänyt omaa ensimmäistä ohjelmapykäläänsä. Sillä jos T. S. olisi tunnustanut itsensä veljeskunnaksi, olisi se kait lukenut madame Blavatskyn tuohon veljeskuntaan kuuluvaksi. Ja jos madame Blavatsky olisi kaikkien mielestä ollut veli, niin häntä kait olisi puolustettu ja rakastettu.

Ei silloin puhuttu näistä asioista tällä tavalla suoraan. Silloin tietysti elettiin keskellä tapahtumia, eikä arvostelu kykene koskaan kohdistumaan aivan selvänä ja kirkkaana nykyhetken tapahtumiin. Me osaamme näin perästäpäin arvostella.

Kuitenkin tiedämme, että juuri se, että Teosofinen Seura oli kuin langennut pois tehtävästään, juuri se aiheutti sen uuden yrityksen luoda uusi todellinen Teosofinen Seura, jota nimitettiin esoteeriseksi osastoksi, eli kouluksi. Kaikki nämä mainitut tapahtumat saivat aikaan sen, että madame Blavatsky vuonna 1888 ilmoitti perustavansa esoteerisen osaston, joka oli riippumaton Teosofisesta Seurasta. Ja tähän saattoi päästä jäseneksi kaikki ne, jotka tunnustivat madame Blavatskyn opettajaksi. Huomatkaa, että Teosofinen seura oli 13 vuotta vanha silloin kun esoteerinen koulu perustettiin. Luku 13 on kabbalistisesti kuoleman luku, ja samalla rakkaudessa uudestisyntymisen luku. Mestarien ja madame Blavatskyn kannalta alkuperäinen T. S. oli kuin kuollut. Ne teosofit, jotka elivät, ne kutsuttiin kokoon, koottiin uuteen ryhmään, piiriin, jonka nimeksi pantiin ”esoteerinen osasto”. Voi huomata tällaisia sattuvia ajanjaksoja teosofisen liikkeen historiassa. Jos menemme 13 vuotta eteenpäin vuodesta 1888, tulemme vuoteen 1901. Silloin tapahtui yhtä ja toista, m.m. että teosofinen liike suomen kielellä sai jalansijaa Suomessa. Ja jos menemme sitten 13 vuotta eteenpäin, tulemme vuoteen 1914, jolloin maailmansota alkoi ja muutti hyvin suuresti esoteeriset olosuhteet teosofisessa liikkeessä.

Koska tämän esoteerisen osaston perustaminen oli tärkein tapahtuma toisella vuosikymmenellä Teosofisen Seuran historiassa, niin tahdon lukea muutamia lauseita madame Blavatskyn ensimmäisestä esoteerisesta paperista:

”Teosofinen Seura on juuri astunut olemassaolonsa

14:teen vuoteen ja jos se on aikaansaanut suuria, voisi sanoa hämmästyttäviä tuloksia eksoteerisesti ja hyötyperäisellä tasolla, on se osoittautunut huonoksi yritykseksi kaikissa muissa suhteissa, jotka olivat ensimmäisinä alkuperäisen ohjelman tehtävissä. Niinpä se yleisenä veljeytenä tai vaikkapa vain veljeskuntana, yhtenä monista, on laskeutunut alas niiden seurojen tasolle, jotka suurta itsestensä ajattelevat, mutta joiden sanat ovat paljasta tekopyhyyttä. Eikä seuraa voi puolustaa sillä, että tämä alaspäinmeno johtuisi siitä, että se tuli estetyksi ja melkein tapetuksi luonnollisessa kehityksessään vihollisten hyökkäysten kautta, jotka julkisesti alkoivat vuonna 1884. Sillä eipä ennen sitäkään aikaa ollut seuramme riveissä sitä yhteistuntoa, joka olisi tehnyt seuramme kykeneväksi vastustamaan kaikkia ulkonaisia hyökkäyksiä ja samalla suonut niille, jotka aina ovat valmiit antamaan apua, kun me kykenemme sitä vastaanottamaan, tilaisuuden todella antamaan kaikille seuran jäsenille suurempaa ja tuntuvampaa apua. Kun ahdinko alkoi, olivat liian monet alttiit epäilemään ja tulemaan tuomitsevaisiksi, ja harvat olivat, jotka ovat työskennelleet asian puolesta eikä omaksi hyödykseen. Vihollisten hyökkäykset ovat kaikki antaneet seuralle jonkun verran viisautta ulkonaisen edistyksen ohjaamisessa, mutta sen todellinen sisällinen tila ei ole parantunut. Jäsenten pyrkiessä henkiseen sivistykseen ovat he yhä sen avun tarpeessa, jota ainoastaan yhteistunto, solidariteetti riveissä antaa oikeuden pyytää. Mestarit voivat antaa ainoastaan pientä apua seuralle, joka ei ole täydellisesti yhtä päämäärässään ja tunteessaan ja joka rikkoo ensimmäistä pääsääntönsä, yleistä veljesrakkautta katsomatta rotuun, uskontoon, väriin, luokkaan j.n.e., toisin sanoen niihin yhteiskunta erotuksiin, joita maailma tekee ihmisten välillä; eikä liioin seuralle, jossa monet jäsenet kuluttavat elämänsä tuomitessa, arvostellessa ja

usein panetellessa toisia jäseniä erittäin epäteosofisella tavalla.

”Tästä syystä päätettiin koota valittuja Teosofisessa Seurassa ja kutsua heidät toimintaan. Ainoastaan valittu joukko uskollisia sieluja, kourallinen päättäväisiä miehiä ja naisia, jotka janosivat todellista henkistä kehitystä ja sielunviisauden saavuttamista, voivat saada Teosofisen Seuran takaisin alkuperäisille raiteille. Ainoastaan esoteerisen osaston kautta, se on, ryhmän kautta, jossa kaikki jäsenet, vaikka eivät toisiaan tunnekaan, työskentelevät toistensa puolesta ja työskennellen kaikkien puolesta samalla työskentelevät omaksi hyväksensä, ainoastaan sen kautta suuri eksoteerinen seura voi tulla pelastetuksi ja saatetuksi ymmärtämään, että ainoastaan yhteistyö ja sopusointu ovat sen voima ja valta. Tämän osaston tarkoituksena on siis auttaa Teosofista Seuraa kokonaisuutena edistymään tulevassa kasvamisessa oikeaan suuntaan, siten että se edistää veljellistä yhteyttä ainakin valitun vähemmistön kesken.

”Kaikki tietävät, että tämä oli silmämääränä silloin kun seura perustettiin, ja sen vannottamattomissakin riveissä oli mahdollisuus kehittyä ja saavuttaa tietoa, kunnes seura alkoi osoittaa todellisen yhteyden puutetta.”

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruus-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 6.

H. P. Blavatsky.

Veljet,

Teosofisen liikkeen ja samalla siis Teosofisen Seuran 13 ensimmäisenä vuotena kysyttiin kaikilta teosofeilta, kaikilta T. S:n jäseniltä esoteerisesti katsoen: Oletteko ymmärtäneet tämän liikkeen tarkoituksen? Oletteko ymmärtäneet, että tämän liikkeen tarkoituksena on herättää eloon veljesrakkautta ihmisten sydämissä, ainakin siihen liikkeeseen osaa ottavien sydämissä? Oletteko ymmärtäneet, että tämä veljesrakkaus on ensimmäisenä ehtona ihmisen henkiselle kehitykselle? Oletteko ymmärtäneet, että on olemassa ihmisiä, viisaita adepteja ja Mestareita, joissa veljesrakkaus rinnatusten totuuden tiedon kanssa on puhjennut täyteen kukkaansa? Oletteko ymmärtäneet, että teosofisen liikkeen takana on näitä Mestareita? Oletteko ymmärtäneet, että H. P. B. oli heidän lähettiläänsä? Olemme sanoneet, että kaikki Teosofisen Seuran jäsenet eivät osanneet vastata näihin kysymyksiin myöntävästi. Olemme nähneet, että jotkut jäsenet alkoivat suuressa määrin maailman tavalla epäillä kaikkien Mestarien olemassaoloa ja pitämään niitä vain madame Blavatskyn keksiminä kummituksina tai mielikuvituksina. Semmoisten jäsenten mielestä madame Blavatsky vähitel-

len muuttui petturiksi ja epäluotettavaksi ihmiseksi, jolla ei suinkaan ollut mitään määrättyä okkultista tehtävää maailmassa. Korkeintaan hän kohtalon kädestä oli saanut tehtäväkseen kääntää suuren yleisön huomiota itämaihin ja itämaalaisiin uskontoihin ja itämaalaiseen kirjallisuuteen. Toinen osa jäsenistä taas ei mennyt yhtä pitkälle epäilyksissään. He uskoivat Mestarien olemassa oloon, mutta he alkoivat epäillä madame Blavatskyn okkultista asemaa. He eivät pitäneet häntä okkultisesti päteväenä johtajana, vaan alkoivat epäillä hänestä, että hän oli mediumi ja koska monet näistä epäilijöistä olivat tutkineet spiritismiä ja spiritistisiä mediumeja, niin he hyvin tunsivat ja tiesivät, kuinka epäluotettavia itse asiassa mediunistiset henkilöt olivat. He olivat tulleet kerrassaan siihen johtopäätökseen, että kuta parempi mediumi, sitä huonompi ihminen tavallisessa luotettavassa ja kunniallisessa merkityksessä. He uskoivat, että madame Blavatsky ollessaan mediumi oli epäluotettava henkilö, semmoinen, joka joskus saattoi olla jonkun Mestarin vaikutuksen alainen, toisin ajoin taas jonkun mitättömän ja vaikkapa siveellisesti alhaisen astraalisen vaikutuksen alainen. Toiselta puolen H. P. B. tietysti osasi vaikuttaa todellisena okkultistina niihin, jotka olivat tosi teosofeja, jotka vilpittömästi antautuivat uuden elämänymmärryksen palvelukseen. He kyllä näkivät totuuden madame Blavatskyn suhteen.

On ikävää huomauttaa näistä seikoista, mutta samalla se on hyödyllistä, sillä jokainen teosofi on aina samassa asemassa ja suruksemme meidän täytyy todeta, että niinkin etevät teosofit kuin eversti Olcott ja Sinnett, jotka ehdottomasti uskoivat Mestareihin, yhtä kaikki epäilivät madame Blavatskya. Siitä todistavat sekä Olcottin Old Diary Leaves (Vanhat päiväkirjan lehdet, hänen muistiinpanonsa Teosofisen Seuran historiasta) että Sinnettin

hänen kuolemansa jälkeen ilmestynyt kirja *Early days of Theosophy in Europe* (Teosofian alkupäiviltä Euroopassa), joka kirja ainakin allekirjoittanutta mitä suurimmasti ihmetyttää. Se on melkein kuin loan heittoa madame Blavatskya kohtaan.

Kun pitää mielessään, mikä hirmuinen mullistus kaikkien teosofien mielessä syntyi psyykkisen seuran niin sanotun Hodgsonin raportin johdosta, niin ymmärtää vallan hyvin, että madame Blavatsky mielessään epätoivoisena kysyi, kuinka teosofinen liike on pelastettavissa? Kun hän sitten suunnitteli esoteerista osastoa ja huhu siitä levisi Intiaan eversti Olcottin korviin, niin Olcott ensin kovasti loukkaantui ja suuttui, kysyen, mitä se ”vanha rouva” nyt rupeaa vehkeilemään? (Madame Blavatskya kutsuttiin vanhaksi rouvaksi.) Ja vasta sitten kun eversti Olcott laivassa matkalla Eurooppaan oli ylikuonnollisella tavalla saanut kirjeen Mestarilta, vasta sitten hän rauhoittui. Sillä tuossa kirjeessä Mestari mitä selvimmin ja ankarimmin sanoin nuhteli eversti Olcottia ja muistutti häntä siitä, kuka hän oli ja kuka H. P. B. oli.

Tultuaan sitten Englantiin, jossa madame Blavatsky siihen aikaan eli, eversti Olcott sitten aivan nöyränä ja kaikkiin H. P. B:n suunnitelmiin taipuvaisena allekirjoitti esoteerisen osaston perustamispaperit. Muistatte, että Teosofinen Seura ja sen ulkonainen johto oli eversti Olcottin lempilapsi, jossa presidentti aina laillistutti, mitä pantiin toimeen. Jos H. P. B. jotain ehdotti tai ryhtyi tekemään, niin eversti Olcott aina mielellään nimellänsä sitä vahvisti ja laillistutti. Tämä ei tietenkään estänyt eversti Olcottia olemasta kaikesta sydämestään rehellisimpiä, vilpittömiä ja paraita ihmisiä, mitä maailmassa oli. Hän oli vain 20 vuoden aikana, ennenkuin kohtasi H. P. B:n, tutkinut spiritismiä ja sentähden hänen oli vaikea ymmärtää H. P. B:tä maagikkona.

Vuonna 1888 madame Blavatsky siis perusti Teosofisen Seuran esoteerisen osaston ja ensimmäisissä esoteerisissa papereissa hän lausui joukon semmoisia ajatuksia, jotka tänä päivänä ovat yhtä tärkeitä ja jokaista pyrkijää yhtä lähellä kuin silloinkin. Sentähden jatkan nyt otteita tuosta hänen ensimmäisestä kirjelmästään.

”Ja nyt on seuran selvittävä vastaisista vaaroista tämän esoteerisen osaston jäsenten yhteisellä tarkoituksperällä, veljellisillä tunteilla ja lakkaamattomilla ponnistuksilla. Kun tarjotaan käytännöllisen altruismin suuremmin esimerkki, näyttävät jalossa elämässä esimerkkiä ne, jotka oppivat käyttämään suurta tietoa yksinomaan toisten avuksi, ja jotka pyrkivät saavuttamaan voimia ainoastaan asettaakseen niitä kanssaihmistensä palvelukseen, niin koko teosofinen yhteiskunta voi vielä tulla johdetuksi toimintaan ja noudattamaan eteen asetettuja esimerkkejä. Esoteerinen osasto on täten tarkoitettu koko seuran palvelukseksi ja ensi askeleesta lähtien sen tie on vaivalloinen mäelle nousu jäsenille, vaikka suuri palkinto odottaa monien esteiden takana, kun ne ovat tulleet väistetyksi. Tämän esoteerisen osaston aste on valmistava ja sen yleinen tarkoitus on valmistaa pyrkijä käytännöllisen okkultismin ja radsha-joogan tutkimiseen. Sentähden tässä asteessa, lukuunottamatta poikkeustapauksia, ei opeteta, millä tavalla fyysillisiä ilmiöitä saadaan aikaan. Eikä anneta minkäänlaisia maagillisten voimain hallitsemisopetuksia. Jos hän luonnostaan omaa sellaisia voimia, ei anneta hänen niitä käyttä, ennenkuin hän on saavuttanut tiedon itsestään yleensä inhimillisen ruumiin psyko-fysiologisista prosesseista, sielullis-ruumiillisesta toiminnastaan, sekä ennenkuin hänellä on hallussaan kaikki eläimelliset intohimonsa ja personallinen itsensä. Valmistuksen ja avun suhteen saa jokainen henkilö niin paljon kuin hän ansaitsee, eikä enempää. Erikoisesti täytyy

muistaa, että tässä osastossa ei tunneta semmoista, jota sanotaan suosioiksi. Kaikki riippuu henkilön omasta ansiosta, eikä kellekään jäsenellä ole valtaa tai tietoa päättää, mitä hän muka ansaitsee itse. Se kysymys on jätettävä yksistään niille, jotka tietävät. Muutamille osoitettu näennäinen suosio ja heidän siitä seuraava niin sanottu edistyksensä tulee riippumaan siitä työstä, minkä he tekevät paraimman kykynsä mukaan yleisen veljeyden puolesta ja toisten nostattamiseksi. Ei keneltäkään veljeltä eikä kansalta pyydetä eikä odoteta, että hän tekisi enemmän kuin paraimpansa, mutta jokaiselta odotetaan, että hän työskentelee kykyjensä ja voimainsa takaa. Tämän osaston työn hyöty yksityiselle jäsenelle riippuu seuraavasta:

1) Hänen kyvyistään sulattaa opetuksia ja tehdä niistä osa itsestään.

2) Niiden vaikuttimien epäitsekkydestä, jotka häntä elähyttävät hänen tiedon etsinnässään, toisin sanoen: siitä onko hän astunut tähän osastoon sillä päätöksellä, että hän tahtoo työskennellä ihmiskunnan hyväksi, vaiko vain sillä toivomuksella ja halulla, että voittaisi jotain itselleen. Ottakoot sentähden kaikki jäsenet ajoissa vaarin ja tutkikoot vakavasti vaikutelmiaan, sillä kaikille niille, jotka liittyvät tähän osastoon seuraa itsestään muutamia seurauksia.”

Näin H. P. Blavatsky. Kun esoteerinen osasto perustettiin oli heti suuri joukko pyrkijöitä, sillä tämä uusi aloite madame Blavatskyn puolelta herätti luonnollisesti uutta uskoa ja intoa jäsenissä. Sentähden liittyi esoteeriseen osastoon taaskin monenlaisia ihmisiä. Ja me näemme, kuinka seuraavana ajanjaksona esoteerisen osaston perustamisesta monenlaisia vaikeuksia kohtasi Teosofista Seuraa ja asetti jäseniä koetuksille.

Voi huomata nyt seuraavana aikakautena, että psyykki-

set voimat alkoivat näytellä osaansa joissakuissa jäsenissäkin, ei vain rajoittuen ainoastaan madame Blavatskyyyn. Voi sanoa, kuinka tähän alkavaan ajanjaksoon ne pahat voimat, raskaat, pimeät astraaliset voimat, jotka ilmenivät ennen kaikkea pyrkijäin kesken arvosteluina, panetteluina, huhuina, epäilyksinä, mielikuvituksina sangen ankarassa muodossa, alkoivat ahdistaa jäseniä.

Tiedämme tämän olevan aivan luonnollisen seurauksen sielutieteellisestä pyrkimisestä meidän aikamme. Madame Blavatsky varoitti sentähden heti alussa esoteerisia oppilaitaan tästä vaarasta ja teroitti heille, että he eivät saisi antaa pikku sormeakaan sille viholliselle. Hän sanoi nimenomaan: ”Te ette saa kuunnella kenenkään puhuvan pahaa toisesta ilman että heti puolustatte sitä, jota panetellaan. Te ette saa omassa mielessänne antaa panettelulle sijaa, ei semmoisille vihamielisille ajatuskuville, joita panetteluun langennut ihminen kokee teissä herättää. Vihollista on estettävä ja vastustettava heti kynnyksellä. Ei saa päästää ajatuksiinsa mitään toisesta ihmisestä halventavaa ja epäilevää mielikuvaa. Jos te ette osaa varjella itseänne tästä, ette voi edetä henkisesti. Teidän täytyy olla ensimmäisiä, joille koetukset asetetaan.”

Tämä on nykyaikainen Okkultinen sääntö, josta ei voi päästä. Ellette te itse ole jo saavuttaneet semmoista mielen tasapainoa ja mielen sisäistä rauhaa, että mikään ei voi teitä horjuttaa, niin teitä aivan varmasti piakkoin asetetaan sille koetukselle, että koetetaan teissä herättää epäveljellisiä tunteita ja ajatuksia. Teidän pitää myös sääliä sitä, joka ei hillitse kieltään ja ajatuksiaan. Hän on tavallisesti semmoinen ihminen, joka on pyrkinyt hyvään päin, mutta joka on tielle jäänyt pyrkimyksessään, koska hän ei ole aivan tietoinen tien vaaroista. Jos tahdotte olla todellisia esoteristeja, jos tahdotte pyrkiä Mestarin jalkain juureen, silloin pyrkikää joka päivä lakkaamatta siihen

mielenrauhaan, joka seisoo kuin kallio meressä, silloin kun myrskyt ja aallot pauhaavat. Teidän täytyy saavuttaa sielussanne tämä kallio, jolla voitte seistä. Muuten joudutte myrskyn ja aaltojen uhriksi.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 7.

Vähän magiaa.

Veljet,

Olen kutsunut teidät kaikki tänne kokoukseen, koska ne neuvot ja sanoisinko opetukset, joita nyt tahdon antaa, kuuluvat teille kaikille riippumatta siitä missä ryhmässä olette mukana. Minä tahdon neuvoa teille muutaman vanhan okkultisen taidon. Tämä käytännöllinen taito sopii jokaiselle ihmiselle, joka ottaa elämän vakavalta kannalta. Mutta minulla on myöskin kaksi muuta asiaa, joista tahdon sanoa muutamia sanoja ja joiden suhteen tahdon neuvoja antaa.

Kun ihminen tulee esoteristiksi, kun hän siis on ollut totuuden etsijä ja sitten itsessään on tehnyt päätöksen kulkea elämässään sitä ihannetta kohti, jonka hän totuuden etsijänä on nähnyt, tai jota on alkanut aavistaa, silloin hän usein, voisimme sanoa melkein poikkeuksetta, tekee sen havainnon (taikka ehkä on parempi sanoa: toiset voivat tehdä hänestä sen havainnon), että hänen mielestään n.s. esoteristinen työ, jota hän on alkanut harjoittaa ja suorittaa, tulee hänelle niin tärkeäksi, niin syväksi elämän kysymykseksi ja niin ihanaksi tehtäväksi, että hän melkein tuntee halua laiminlyödä joitakin semmoisia toisia velvollisuuksia, jotka kuuluvat hänelle ihmisenä,

joka on ottanut päälleen määrättyjä tehtäviä ja töitä. Tämä on sangen mieltäkiinnittävä havainto, jonka voi tehdä useimpien okkultistiksi pyrkijäin suhteen. Se on sangen luonnollinen ilmiö ja anteeksi annettava. Ei kukaan Mestari tai opettaja hengessään tuomitsisi tai arvostelisi semmoista pyrkijää, joka niin kokonaan, niin sydämestään antautuu esoteeriseen elämään, että hän unhoittaa ja pitää vähemmän tärkeänä joitakin jokapäiväisiä tehtäviä. Ei kukaan Mestari tuomitse häntä henkisesti. Mutta jokainen Mestari ja opettaja lempeydellä häntä katsellen tietää, että pyrkijän suuri into ja innostus ennen pitkää myös aikanaan saa vasta vaikutuksen. Sillä vanha Okkultinen sääntö sanoo: ”Se, joka todella tahtoo tulla okkultistiksi sanan käytännöllisessä ja todellisessa merkityksessä, ei teoreettisesti, vaan praktilliseksi okkultistiksi, hänen ensimmäinen kehityskautensa on siinä, että hän vapautuu vanhasta karmasta.” Millä tavalla karmasta vapautuminen tapahtuu? Sillä tavalla, että ihminen mahdollisimman tunnollisesti täyttää kaikki velvollisuutensa, suorittaa kaikki ne työt ja elämän tehtävät, jotka ovat langenneet hänen osalleen tai joita hän on itselleen valinnut. Okkultistiksi pyrkijä alkaa luopumalla haluttomuudesta, laiskuudesta, välinpitämättömyydestä, kaikesta vastenmielisyyden tunteesta töiden ja velvollisuuksien yhteydessä. Okkultistiksi pyrkijä alkaa sillä, että hän tekee karmallisen elämän viehättäväksi ja ihanaksi. Okkultistiksi pyrkijä ottaa ristinsä päällensä, mutta hänen rististään puhkee ruusuja. Hän ei napise, hän ei nureksi, hän ei valita, hän ei väsy kohtalon iskuihin. Hän riemuitsee ja iloitsee kaikesta. Hän kiittää, että elämä on antanut hänelle jonkun karmallisen työn suoritettavaksi. Jokaisella ihmisellä on vaikeuksia, persoonallisia vaikeuksia, esteitä ympäristössään ja itsessään. Nämä ovat hänen karmallinen ristinsä. Niinsanottu luonnollinen ihminen koettaa lykätä

luotaan ristinsä, ei tahdo sitä kantaa, mutta opetuslapsi, hän tervehtii ristiään, hän kiittää Jumalaa, kiittää kohtaloa, kiittää elämää sen armosta ja hyvyydestä. Sentähden hän kantaa suruja mielellään ja työtään hän suorittaa täsmällisesti, huolellisesti, ahkerasti, niin hyvin kuin hän suinkin taitaa ja vielä paremmin, jos on mahdollista. Hänen elämänohjeensa on (sillä hän on henkiolentona vapaa ihminen): jos työ on tekemisen arvoinen, on se tehtävä hyvin, oli työ mikä tahansa. Oli se kyntämistä pellolla, oli se kadun lakaisemista, oli se konttorineidin laskemista tai kirjoittamista, oli se taiteilijan luovaa työtä ja sentähden pyhää. Se on pyhää ja tekemisen arvoista, ja se on tehtävä hyvin. Kun me opimme jokapäiväisiä velvollisuuksiamme suorittamaan hyvin ja huolellisesti, rakkaudella, silloin opimme myöskin esoteerisia velvollisuuksia yhä paremmin ja paremmin suorittamaan. Moni esoteristi on pysähtynyt tielle ihmettelemään, miksi hän ei edisty. Syy ei silloin ole hänen esoteerisessa työssään, jota hän on koettanut säännöllisesti suorittaa, vaan syy on siinä, että hän on antanut elämänsä muuten, jokapäiväisen personallisen elämänsä, kulua enemmän tai vähemmän hukkaan, taikka laiminlyödyissä velvollisuuksissa, taikka huolimattomasti suoritetuissa tehtävissä. Kun elämä tuo okkultistiksi pyrkijän eteen jonkun tehtävän, on se suoritettava hyvin, sillä siitä riippuu silloin esoteerinen kehitys. Okkultisti kyllä askel askeleelta vapautuu karmallisista velvollisuuksista. Hänen karmansa tulee kyllä vähitellen semmoiseksi, että hänelle ei lopulta jää muuta kuin henkisiä ja esoteerisia tehtäviä, mutta hän ei saa pakottaa itselleen semmoista elämää, se tulee itsestään. Jos hän koettaa ryöstää itselleen semmoista elämää, niin hän pettyy. Moni esoteristi ajattelee: jollei minulla olisi nämä turhat velvollisuudet ja tehtävät, jotka estävät minua oikein pyrkimästä, niin kyllä kai minäkin edistysisin. —

Hän erehtyy. Hänen edistyksensä ehto on siinä, että hän suorittaa mahdollisimman hyvin kaikki nuo velvollisuudet ja tehtävät ja siten vapautuu niistä. Kun sattuu hänelle jokin esoteerinen työ, sanokaamme, että hän saa jotain kirjoittaakseen puhtaaksi, niin hän osaa sitä työtä tehdä esoteerisella tavalla, toisin sanoen: mallikelpoisesti, kauniisti, kiitettävästi ainoastaan, jos hän on oppinut ja tottunut yleensä suorittamaan tehtävänsä hyvin. — Se siitä.

Sitten siirryn toiseen asiaan. Muistatte, että kun vuosikokouksessa jäseniä installoidaan, silloin otetaan heiltä lupaus. Mikä lupaus? Lupaus käyttää kieltään oikein, lupaus hillitä kieltään. Minkätähden otamme Ruusu-Ristissä jäseneksi vihkimisessä tällaisen lupauksen? Sentähden, että se, nimittäin kielen väärinkäyttö ja kykenemättömyys hillitä kieltä, on erikoisesti nykyajan ihmisten paheita. Se on pahe, joka on ihmiskunnassa kasvanut rinnatusten älyn kanssa. Sitä myöden kun äly kasvaa, sitä myöden kasvaa arvostelukyky, sitä myöden kasvaa vertailukyky, sitä myöden kasvaa kriittinen kyky. Tämä on kaikki hyvää, tämä on kaikki järjelle välttämätöntä. Järjen täytyy tulla teräväksi, läpitunkevaksi, arvostele- vaksi, kriittilliseksi. Mutta vanha sääntö on: Järki on oikeutettu käyttämään arvostelukykyä, läpitunkevaa terävyyttä ja kritiikkiä ainoastaan totuuden ja valheen tasoilla, siis ainoastaan teoreettisissa, tietopuolisissa, aatteellisissa asioissa, ei personallisen ihmisen suhteen. Kaikki viisaat, kuten tiedätte, ovat sanoneet, että meidän ei tule tuomita toisiamme. Jeesus Kristus sanoo: ”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. Sillä millä mitalla te mittaatte, pitää teillekin mitattaman.” Me prostituoimme järkemme, jos käytämme sitä toisten tuomitsemiseen tai arvostelemiseen. Meillä ihmisinä ei ole oikeutta muuhun kuin veljelliseen rakkauteen. Meidän ei tarvitse huolehtia toistemme vioista, epätäydellisyyksistä. Meidän ei tarvitse kääntää

silmiämme toisten heikkouksiin. Me olemme semmoisesta velvollisuudesta vapaat. Miksi olemme vapaat? Syy on hieman nöyryyttävä. Syy on siinä, että me itse emme ole toistemme yläpuolella. Ne, jotka ovat ja joita me nimitämme täydellisiksi olennoiksi, Mestareiksi, Adepteiksi, ne ovat samalla näkemisessään niin laajakantoisia, niin etäälle tähtääviä, että he eivät kykene tuomitsemaan. Me ainoastaan, jotka kuljemme yhdessä suuressa erämaassa toisiimme kahlehdittuna, me ainoastaan huudamme toisillemme, kun hermostumme: ”Etkö huomaa, kuinka sinä estät meidän kulkuamme, kun säilytät noita paheita. Luovu niistä!” Mutta jos tahdomme pyrkiä niiden joukkoon, jotka kulkevat meidän edellämme, jotka opettajina ja Mestareina ja tien viittoojina kulkevat edellä ja aivan kuin heiluttavat ihania, suuria lippuja, silloin meidän täytyy unohtaa arvostelut, moittimiset, tuomitsemiset ja ainoastaan katsella niitä ihania olentoja, jotka ovat kahleista vapautuneet. Ainoastaan siten mekin saatamme kahleista vapautua. Auttamisen tarkoituksessa on meille asetettu Ruusu-Ristissä jäseneksi vihkimisessä lupaus hillitä kieltämme. Se on tarkoitettu itse kullekin avuksi. Meidän sääntömme Ruusu-Ristissä on oleva: ei ikinä lausua toisista ihmisistä alentavaa arvostelua, moittivaa sanaa. Ei ikinä sekaantua pyytämättä toisen personaliin asioihin. Ei ikinä kallistaa korvaamme toiselle, jos hän tahtoisi ryhtyä panettelemaan. Meidän tehtävämme ja velvollisuutemme Ruusu-Ristin jäsenenä on silloin sanoa: ”älkäämme puhuko, alkäämme ajatelko mitään semmoista.” Ja jos kuuntelemme, menkäämme silloin asianomaisen henkilön luo, kysykäämme häneltä, ennenkuin häntä epäilemme, ennenkuin häntä arvostelemme. Älkäämme missään tapauksessa levittäkö mitään huhuja. Tämä on suora ja selvä velvollisuutemme, jos tahdomme toteuttaa Ruusu-Ristin henkeä, toisin sanoen: kulkea sillä

tiellä, joka vie totuuden Jumalan luo. Tämä on ihana, riemukas tehtävämme. Eikä kukaan esoteerinen opettaja, kuten esim. madame Blavatsky, puhu erikoisesti arvostelun, tuomitsemisen, panettelun, huhujen vaarallisuudesta siinä mielessä, että hän tahtoisi suojata itseään. Maailma kyllä joka tapauksessa pitää huolen siitä, että sen henkisiä auttajia väärinkäsitetään, leimataan Jumalan pilkkaajiksi, petteureiksi, yleisen hyvän vastustajiksi. Niin on tapahtunut kaikille Jeesuksesta lähtien. Vaan yksinomaan sitä varten, että semmoisesta kiellosta olisi apua pyrkijöille itselleen. Me tässä Ruusu-Ristissä muodostamme aivan kuin perheen, ja minun täytyy ilolla todeta, että olen alusta lähtien ja pitkin matkaa tuntenut mitä suurinta ja kauneinta rakkautta, ymmärtämystä ja veljeyttä tulvehtivan meidän kokouksista ja jokaisesta meidän jäsenestä. Jokaisen sydän on minun silmissäni kuin tuikkiva tähti. Sentähden olkoot nämä kaikki neuvot annetut uudestaan ja uudestaan juuri sitä varten, että voisimme säilyä ehjänä, sopusointuisena perheenä ja varjella itseämme ja varjella itseämme nykyajan suurimmasta siveellisestä vaarasta.

Kolmas asia on käytännöllinen Okkultinen opetus. Jos rehellisesti, vilpittömästi tahdomme oppia tuntemaan itseämme, silloin kyllä pääsemme selville siitä, mitä vikoja meissä on. Samalla tavalla, kun voimme joko itse tai taitavan lääkärin avulla päästä tuntemaan oman fyysisen ruumiimme heikkouksia ja sairauksia, samalla tavalla me myöskin itse, kun olemme ajattelevia ihmisiä, saatamme päästä selville oman eetterisen käyttövälineemme heikkouksista ja virheistä, sen pahoista tavoista ja sairaalloisuuksista. Kun nyt huomaamme itsessämme jonkun vian, niin meidän täytyy tunnustaa se itsellemme, Jumalallemme. Meidän täytyy sanoa: Minä olen huolimaton, tai minä olen liian altis vaikutuksille, tai minä

masennun liian helposti, tai minä olen laiska tai syön liikaa, tai valvon liikaa, tai huvittelen liikaa j.n.e. Myöskin voimme sanoa itsellemme ruumiillisia sairauksia ajatellen: Ruumiini on liian taipuvainen päänsärkyyn, unettomuuteen, hermostumiseen y.m. Meidän pitää sanoa näin itsellemme ja sitten lisätä: ”Velvollisuuteni ja tehtäväni on tästä päästä, voittaa tämä este. Millä tavalla voin ja osaan sen tehdä?” Nyt näytän esimerkillä tämän. Olettakaamme, että joku meistä sanoo itselleen: ”Minä olen liian masentunut, masentuvainen ja liian vähän energinen, minulla ei ole kylliksi initsiatiivi- eli aloitekykyä. Minun on se voitettava.” Silloin hän, joka näin tunnustaa, tuntee sisässään, että hänen velvollisuutensa on siitä päästä. Hän menettelee seuraavasti:

Hän istuu mukavaan asentoon, ei mietiskelyasentoon, tai hän paneutuu pitkälleen. Hän ottaa semmoisen asennon, että tuntee täydellisen levon tilan. Tuntuu kuin kaikki höltyisi, ei mikään ole jännitettynä millään tavalla. Siinä tilassa hän sanoo itselleen: ”Tästä lähtien en millään tavalla enää masennu, vaan olen täynnä energiaa ja initsiatiivia.” Hän sanoo tämän aivan ajattelematta mitään. Hän sanoo tämän itselleen uudestaan ja uudestaan. Hän sanoo tämän uudestaan tusinan, 2 tusinaa kertaa ja niin nopeasti, ettei ehdi tulla mitään ajatuksia. Tämän vanhan okkultisen tempun hän tekee niin usein kun tahtoo ja voi, mutta joka päivä ja esim. silloin, kun hän tuntee itsensä hieman väsyneeksi, rasittuneeksi, uniseksi. Silloin sopii toistaa tätä suggestsionia vaistomaisesti, voisi melkein sanoa idioottimaisesti, niinkuin esim. katolilaiset rukousnauhaa käsittelevät. Tämä on semmoinen vanha, siveellinen ja ruumiillinen terveysohje, joka aina on tepsinyt ja aina tepsii. Jos meillä on ruumiillisia tuskia tai hermo-vaivoja, jotka häiritsevät työtä esim., niin meillä on oikeus suggeroida ne pois sanoen: niitä ei ole. Ja meidän

ei huoli silloin kieltää, ei käskää kieltävästi, vaan positii-
visesti. Jos esim. hammasta särkee, niin me sanomme:
pakotus menee, menee — ja se menee. Me kärsimme
paljon turhaan, ja kärsimme ei ainoastaan ruumiillisia
kipuja turhaan vaan myös ruumiillisten tapojemme heik-
kouksia. Kun ajattelemme asian selväksi ja huomaamme,
etemme tahdo olla laiskoja, tai tahdomme hillitä kieltäm-
me, niin me opetamme sen itsellemme. Mitä varten
säilyttäisimme sairaalloisen heikkouden? Mitä varten
meillä pitää olla kieli, jonka herroja emme ole? Miksi
meidän pitää loukata toisia ihmisiä, esim. läheistä omais-
ta, ajattelemattomalla sanalla, jota saamme katua? Me
emme ole sisässämme niin pahoja, me emme tarkoita niin
pahaa. Se on vaan vuosituhansien perintöä tämä meidän
heikkoutemme ja orjuutemme. Nyt päätämme siitä va-
pautua. Ja vapautuminen tapahtuu sen fyysillis-eetterisen
alitajunnan avulla, joka tottelee suggestsionia ja ainoas-
taan suggestsionia eikä järkisyitä.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 8.

{Jatkoa epistolaan n:o 6.}

Veljet,

Madame Blavatsky ei elänyt monta vuotta sen jälkeen kun esoteerinen osasto oli perustettu. E. S. perustettiin vuonna 1888 ja H. P. B. kuoli vuonna 1891, niinkuin muistamme. Hän ei siis kauankaan ollut tilaisuudessa lähemmin ja sisäisemmin opettamaan niitä teosofeja, jotka liittyivät hänen oppilaikseen. Kuitenkin saattoi hän jo nähdä ja kokea, että vaikeuksia tulisi ilmaantumaan uudenlaisia, toisenlaisia, nyt kun oli teosofeja, jotka itse alkoivat kasvattaa ja kehittää itseänsä H. P. B:n esoteeristen neuvojen mukaan. Noiden teosofien joukossa saattoi olla sellaisia, joiden sielussa eli kunnian- tai vallan himo, ja silloin oli luonnollista, että he saattoivat saada häiriöitä aikaan. Niinpä oli Amerikassa eräs jäsen professori Elliot Coues, joka pian näytti omituisia oireita. Hän oli erään perustamansa looshin puheenjohtaja, mutta hän olisi tahtonut päästä koko Amerikkalaisen Teosofisen Seuran johtoon ja vehkeili monella tavalla syrjäyttääkseen mr. William Judgen, joka aina oli ollut Amerikan varsinainen johtaja. Professori Coues itse oli erikoisen lahjakas, oppinut, sivistynyt, rikas ja kuuluisa mies. Hän oli tiedemies ja kirjailija. Hän mielestään toi kunniaa mukanaan

Teosofiselle Seuralle, ja hänen mielestään oli luonnollista, että Teosofinen Seura olisi asettanut hänet etunensä ja että madame Blavatsky olisi tunnustanut hänen suuruutensa. Hän m.m. kirjoitti madame Blavatskylle hyvin läpinäkyvän kirjeen, jossa hän itse asiassa koko kömpelöllä tavalla koetti uskotella madame Blavatskylle, että mr. Judge oli lykättävä syrjään ja hän itse, professori Coues, nostettava ansaittuun kunniaan. Mutta koska madame Blavatsky sentään oli viisaampi kuin monetkaan teosofit luulivat, ei hän välittänyt mitään professori Couesin vehkeistä, vaan antoi tuon hienon maailman miehen, tuon kuuluisan professorin tietää, että hän oli kokonaan iskenyt harhaan. Siitä professori Coues loukkaantui. Minä en mainitse tätä seikkaa sentähden, että meillä pitäisi olla mitään personallista ajatusta professori Couesista tai kenestäkään toisesta, mainitsen tämän ainoastaan kuvaavana historiallisena tosiseikkana.

Madame Blavatsky kuoli, Teosofinen Seura oli ainoastaan eversti Olcottin huolenpidon alaisena. Teosofinen liike ja teosofia oli tavallaan saatettu oman onnensa nojaan. Ne madame Blavatskyn oppilaat, jotka olivat käsittäneet hänen työnsä ja teosofian merkityksen, olivat tilaisuudessa näyttämään, missä määrin saattoivat viedä eteenpäin todellista teosofista liikettä.

Tiedämme, että kauan ei kestänyt madame Blavatskyn kuoleman jälkeen ennenkuin syntyi tuo koko maailmaa tärisyttävä erimielisyys silloisten etevimpien esoteristien välillä, nim. mrs. Besantin ja mr. Judgen. Meidän tehtävämme ei tietenkään ole ollenkaan syventyä siihen eripuraisuuteen ja sen suuren riidan yksityiskohtaisiin seikkoihin. Meidän tehtävämme on vain näin perästä päin osata arvostella oikein, mitä silloin tapahtui. Jos me sanomme, niinkuin maailma silloin sanoi ja yhä vielä sanoo, että kaksi johtavassa asemassa olevaa henkilöä riiteli ylival-

lasta, niin uskon että liian pintapuolisesti, liian materialistisesti arvostelemme tapahtumia. Me emme teosofeina saata heittää tällaista alentavaa syytöstä kahden todella etevän teosofin silmille. Me emme voi sanoa mrs. Besantille enemmän kuin mr. Judgellekaan: te riitelette vallasta. Uskon että molemmat heistä silloin aivan vilpittömästi voisivat vastata meille: ”minä en pyrkinyt valtaan”. Siksi syvästi he olivat teosofian ymmärtäneet, siksi syvästi molemmat uskoivat ja kunnioittivat Mestareita, etteivät valtaan olisi pyrkineet. Päin vastoin toinen niinkuin toinenkin oli valmis antamaan sydämensä ja henkensä teosofian palvelukseen. Semmoinen oli varmasti heidän päivätajuinen vakaumuksensa. — Missä sitten oli erehdys ja missä eripuraisuuden syy? Sen täytyi olla syvemmillä. Olemme ennen tässä puhuneet niistä kahdesta käsityksestä, toinen teosofian ja toinen Teosofisen Seuran merkityksestä, jotka käsitykset painoivat leimansa ja heidän tietämättään jakoivat heidät eri leireihin. Ne, jotka käsittivät teosofian sillä tavalla kuin madame Blavatsky, ne jotka aina ajattelivat, että H. P. B. oli Mestarien varsinainen lähettäjä, joka tiesi mihin suuntaan teosofisen liikkeen piti kulkea, ne eivät koskaan ajatelleet omia tai toisten persoonallisuuksia. Ne taas, jotka edustivat toista näkökantaa, sitä, että Teosofinen Seura oli kaikki kaikesa, ne huomaamattaan joutuivat ajattelemaan persoonallisuuksia, seuran mainetta, jäsenten etevyyttä, jäsenten kehitystä j.n.e. Kun näin perästäpäin katselemme tuota suurta teosofista konfliktia, täytyy meidän tunnustaa, että mr William Judge aina asettui samalle kannalle kuin madame Blavatsky ja aina viittasi madame Blavatskyyn. Toiselta puolen meidän täytyy tunnustaa, että mrs Besant ja muut etevät esoteristit sillä puolella vähitellen alkoivat puhua siitä, kuinka ”teosofian tieto kasvoi, meni eteenpäin, lisääntyi, suureni ja kirkastui, kuinka yhä suurem-

mat näköalat avautuivat, kuinka myöhemmin saattoi nähdä selvemmin ja kirkkaammin kuin madame Blavatsky”. Sanon ”vähitellen”, sillä muistamme, että mrs. Besant on aina ollut täydellisesti vilpiton rakkaudessaan madame Blavatskya kohtaan. Tämä ei ole minun puoleltani minäkäänlainen arvostelu mrs Besantista. Tämä on vain viittaus siihen, kuinka nuo pohjimmaisat käsityskannat saattoivat olla erilaisia.

Ajatellessamme Teosofista Seuraa sinään huomaamme, kuinka juuri tänä aikakautena madame Blavatskyn kuoleman jälkeen, kun alkoi ilmestyä uusia tähtiä teosofisella taivaalla, kun ilmestyi lahjakkaita, psyykkisillä kyvyillä varustettuja opettajia ja opetuslapsia, kuinka silloin samalla Teosofisessa Seurassa alettiin kiinnittää huomiota persoonallisuuksiin. Ruvettiin persoonallisuuksia ihannoimaan, pitämään johtajinaan, seuraamaan, uskomaan. Samalla ruvettiin myös persoonallisuuksia arvostelemaan, panettelemaan, väärin käsittämään, epäilemään ja vihaamaan. Meidän täytyy tunnustaa, että olemme pitkin matkaa tähän päivään saakka eläessämme läpi kaikkien teosofisten vaiheiden, yhä vain jatkaneet tätä huomion kiinnittämistä kuolevaisiin persoonallisuuksiin. Emme ole vielä täysin oppineet, että totuuden etsijän eteen ei aseteta kysymystä siitä, missä määrin hän osaa oikein arvostella, oikein seurata yhtä ihmistä, vaan että totuuden etsijän eteen asetetaan kysymys siitä, missä määrin hän osaa ymmärtää ja seurata itse totuuden pyhää henkeä, joka on yhtä lähellä häntä kuin toisiakin. Emme ole vielä oppineet sitä että olemme kaikki veljiä, että meidän täällä maan päällä pitäisi tukea ja auttaa toisiamme. Sillä kun me mieles-tämme löydämme jonkun ihmisen, joka voi meitä johtaa, emme vielä ole oppineet sitä, että ihminen, joka on antautunut meille johtajaksi, ei ole johtajamme siinä merkityksessä ja sitä varten, että meistä tulisi lammaslauma, vaan

sitä varten, että me oppisimme veljellisesti rakastamaan toisiamme. Sillä, jos joku ihminen, nimitettäköön häntä mrs. Besantiksi, mr. Judgeksi tai tohtori Steineriksi tai miksi tahansa, annetaan jollekulle ihmisryhmälle johtajaksi, niin tämä tapahtuu sen nojalla, että hän rakastaa niitä ihmisiä, jotka hänen luokseen tulevat. Hän ei voi olla ketään rakastamatta. Hän ei voi tuntea ketään kohtaan muuta kuin mitä sydämellisintä lämpöä, lempeyttä ja auttamishalua. Sentähden toteutuu aina tällaisessa tapauksessa, mitä Jeesus Kristus sanoi: ”rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä teitä rakastin”. Kun katselemme meidän teosofista historiaamme, näemme, että ne ihmiset, ne teosofit, jotka kerääntyivät johtajien ympärille, eivät aina ja joka paikassa ja joka suhteessa ole jaksaneet rakastaa toisiaan. Kaikki he koko sydämellään rakastavat johtajiaan — mutta sehän on lahja, mikä heille on annettu, sen rakkauden he ovat saaneet Jumalalta lahjaksi. Mitä heidän tulisi antaa vastalahjaksi? Rakkauden toisiinsa. Niinkuin Jeesus Kristus sanoi Pietarille: ”rakastatko minua, Simon Pietari?” ”Sinä tiedät Herra, että minä rakastan Sinua”, vastasi Pietari. Ja Jeesus kysyi tämän kolme kertaa. Ja Pietari vastasi yhä suuremmalla tunteella: ”tietysti minä rakastan Sinua.” ”No niin,” sanoi Jeesus, ”kaitse sitten lampaitani.” Tämä oli vertauspuhetta ja merkitsi: rakasta silloin niitä toisia joita minä rakastan. Siinä se on koko salaisuus, johtajien ja johdettavien elämän takana.

Madame Blavatsky sai nähdä — Mestari näytti hänelle — että teosofisessa liikkeessä kävisi samalla tavalla, kuin ennen aina tämän kaltaisissa liikkeissä oli käynyt. Hän sai nähdä, että ilmaantuisi useita johtavia kykyjä, hän sai myös nähdä, että sen kautta teosofinen liike itse asiassa haaraantuisi monenlaisiin seuroihin. Hän surukseen kyllä katseli sitä seikkaa. Hän olisi mielellään suonut, että itse

teosofian sanoma, teosofinen elämänymmärrys olisi ollut kaikille teosofeille niin kirkastunut, niin selvä, ettei heidän olisi tarvinnut jakautua puolueisiin niin sanoaksemme, samalla kun he ryhmittäytyivät eri johtajien ympärille. Kuitenkin hän näki ja ymmärsi, että teosofisen liikkeen voima ja elämä olisi siinä, että ilmaantuisi yhä uusia esoteerisia kykyjä. Jos vain kaikille teosofeille voisi olla itse teosofinen veljeys, elämän perustotuus selvänä, niin ei noiden eri johtajien eikä noiden eri ryhmien tarvitsisi olla, sanoisinko ”sotajalalla keskenään”.

Totuushan joka tapauksessa on yksi niinkuin elämä on yksi, vaikka me ihmiset käytämme eri nimityksiä.

Vuonna 1888, 13 vuotta teosofisen liikkeen perustamisesta, avattiin esoteerinen osasto. Kun menemme 13 vuotta eteenpäin, tulemme vuoteen 1901, niihin aikoihin alkoi uusi vaihe teosofisen liikkeen ja esoteerisen teosofian historiassa. Sillä silloin tuli tohtori Steiner Saksassa teosofiksi ja toi mukanaan syvemmän ja detaljeista rikkaamman käsityksen siitä mystillisestä Kristuksesta, josta madame Blavatsky oli opettanut teosofian yhtenä tärkeänä opinkappaleena. Näin perästäpäin katsoen saattaa hyvällä syyllä sanoa, että mitä tohtori Steinerin Kristus-opetuksessa on totta, kirkasta ja kaunista, se on sitä, että hän meille teosofeille toi mystillisen Kristuksen lähemmäksi. Mitä hänen opetuksessaan on sellaista, joka tuntuu aivan kuin eristävän hänen antroposofiansa varsinaisesta teosofiasta, se on vähemmän tärkeitä.

Kun menemme 13 vuotta eteenpäin vuodesta 1901, joudumme vuoteen 1914, joka oli suuren maailmansodan alkuvuosi. Sota myöskin oli kutsuttu ihmeellisellä tavalla mullistamaan ja panemaan koetukselle koko teosofista, esoteerista ja okkultista maailmaa. Uskallanko sanoa, että se sama vuosi 1914 myöskin teki minut itsenäiseksi esoteerisessa maailmassa? En olisi sitä ennen osannut ajatel-

la, että minun pitäisi seistä teosofisessa liikkeessä omape-
räisenä, vastuunalaisena Mestarien sanoman julistajana.
Siitä vuodesta lähtien aloin ymmärtää ja tietää, että mi-
nunkin piti ottaa päälleni semmoinen samalla raskas ja
ihana velvollisuus.

Ensi kerralla tahdon sentähden kertoa vähäisen teosofi-
an okkultisista vaiheista täällä Suomessa.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruus-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 9.

Veljet,

Syy, miksi pyysin, että ajattelisimme pienessä meditationissa toisiamme rakkaudella ja Te minua ystävyydellä, oli se, että tänä päivänä aion puhua teille, niinkuin viimein lupasin, vähäsen Suomen teosofisen liikkeen okkultisesta historiasta, ja luonnollista on silloin etten voi puhua mitään semmoista, joka olisi yleisesti tunnettua, vaan että minun täytyy puhua semmoista, joka on minulle persoonallisesti tuttua, siis tavallaan itsestäni. Sentähden täytyy minun pyytää, että muistuttaisimme mieliimme olevamme toistemme ystäviä ja suhtautuvamme toisiimme luottamuksella. Sillä muutenhan en minäkään voisi puhua semmoista, joka on yksityisluontoista ja siis tavallaan, maailman kannalta katsoen, uskomatonta.

Tutustuin teosofiaan 1894 tammikuussa, jolloin teosofia oli ollut tunnettu Suomessa noin kolmisen vuotta. Samana vuonna näet, kun madame Blavatsky kuoli, tuli teosofian aalto tänne Suomeen. Sanomalehti Nya Pressen julkaisi silloin vuonna 1891 artikkelisarjan teosofiasta. Ei täyttä kolmea vuotta senjälkeen kun olin teosofiaan tutustunut, tapahtui minussa semmoinen henkinen muutos, jota voisimme nimittää vaikka uudestisyntymiseksi. Silloin opin tuntemaan taivaallisen Isäni ja Jeesuksen Kristuksen mystillisenä todellisuutena. Tämä tapahtui lokakuussa

1896 ja pari vuotta sen jälkeen, tammikuussa 1898, olin ensimmäistä kertaa tietoisena ulkona fyysillisestä ruumiistani ja tapasin kaksi Mestaria (ei Jeesusta, vaan kaksi muuta Mestaria). Sen perästä jouduin sangen omituiseen sielullis-ruumiilliseen tilaan. Olin mielestäni aivan vieras olento tässä näkyväisessä maailmassa. Minusta tuntui, että oli mahdotonta jatkaa olemista fyysillisellä tasolla. Olin äärimmäisyyksiin saakka herkkä psyykkisesti. En tahtonut mitenkään voida kestää toisten värähtelyjä. Ajatukseni ja tunteeni olivat lakkaamatta semmoisessa maailmassa, joka ihmiselle oli kerrassaan tuntematon ja käsittämätön. Ne olivat jonkinlaisessa siveellis-henkisessä maailmassa, ja ihmisten ajatukset ja tunteet liikkuivat mielestäni aivan toisessa, niin sanoakseni älyllis-aineellisessa maailmassa. On hieman vaikeata kuvata tätä kaksikymmentäkaksivuotiaan ihmisen mielentilaa. Enkä sitä nyt näin vanhempana kiitä enkä merkillisenä pidä. Olihan siinä jotain heikkoa. Melkein joka päivä rukoilin ja sanoin: ”Jumalani, enkö saa lähteä johonkin kauas metsään. Enkö saa rakentaa itselleni mökkiä jonnekin syrjäisen järven rannalle, missä ei kukaan ihminen minua näkisi?” En ymmärtänyt, mitä olisi minulla tekemistä ihmisten maailmassa, sillä varmasti ei kukaan käsittäisi sitä, minkä minä totuudeksi näin.

Mestarin täytyi todella selittää nuorukaiselle, ettei hän olisi ihmisten maailmaan syntynyt, ellei hänellä olisi siinäkin jotain työtä ja tehtävää edessä. Mestari myös kerran lohdutti minua heikkoa ja vähäuskoista sillä, että hän näytti minulle taivaallisen ihanan näyn. Sen yksityiskohtia en tahdo tässä kuvata, mutta näyn sisältö oli siinä, että ”sininen ritari” aina suojaisi fyysillistä persoonallisuuttani, toisen tai toisen ihmisen muodossa. Kuitenkin epäilin ja epäröin enkä selvästi nähnyt, mitä voisoin tehdä tässä maailmassa (vaikka ennen nuorempana olin paljon-

kin unelmoinut sekä kirjallisesta että taiteellisesta työstä), ennenkuin vuonna 1899 Kristianiassa Norjassa tapasin salatieteilijäksi sanotun miehen, joka teki minuun voimakkaan vaikutuksen. Kun keskustelin hänen kanssaan, tunsin selvästi, kuinka oma minäni tuli tietoiseksi fyysillisessä maailmassa. Hän osasi aivan kuin vetää henkisen ihmiseni alas päivätajuntaan ja antoi sille fyysillisen muodon. Hän sanoikin: ”Sinun tehtäväsi on kulkea elämässä ihmisten keskellä, lähteä ulos maailmaan ihmissielujen herättäjänä, sinulle kyllä selviää vielä, mitä sinun erikoisesti on tehtävä. Pääasia onkin, että tehtävän henkinen tausta on aivan selvä.” Vuosisadan vaihteissa selvisikin minulle kuin itsestään, että minun piti tehdä teosofista työtä suomen kielellä, jota kieltä en oikeastaan osannutkaan. Oppiakseni suomenkieltä syvennyin suomalaiseen kirjallisuuteen. Olin kyllä sitä ennen aloittanut teosofista kirjaa suomenkielellä ja kirjoittanutkin sen valmiiksi, mutta se oli ollut enemmän itsetiedotonta harjoittelua, tai miksi sitä nimittäisin. Neljä vuotta olin tehnyt työtä ja valmistuihan sitten ”Valoa kohti” kirja, joka myöhemmin ilmestyi.

Vuonna 1898 syksyllä oli minulla astraalinen kokemus, joka, vaikken sitä silloin tietänyt, oli kuin ensimmäinen rengas pitkässä ketjussa. En ollut koskaan huvitettu politiikasta. Mutta silloin jouduin eräänä yönä Pietarin talvipalatsiin, keisari Nikolai II:n luo. Olin hänen huoneessaan. Hän istui sohvalla ja minä hänen oikealla puolellaan. Sanoin hänelle: ”mitä sinulla, Nikolai, on mielessä Suomea kohtaan? Etkö ymmärrä tekeväsi väärin?” Ja tämän sanottuani löin häntä oikealla kädelläni poskelle. Hän oli hämillään, mutta selitti: ”no, ymmäräthän sinä, että minulla ei ole paljon valtaa.” ”Sinä olet itsevalttias”, minä sanoin. ”Niin, niin mutta . . .” Nousin, menin ikkunan luo ja sanoin: ”Katso nyt tuota suurta

kaupunkia tuolla. Siinä elää lukemattomat ihmisperheet, etkö sinä tahtoisi tehdä heidät onnelliseksi? Niin Suomesakin on lukemattomia perheitä, joiden onnesta sinä olet vastuussa.” Keisari Nikolai oli nöyryntynyt ja näytti olevan pahoillaan. ”Sinun palvelijasi”, sanoin hänelle, ”eivät kohdelleet minua oikein, kun tulin tänne luoksesi. Ne ovat liian sivistymättömiä ja ylpeitä.” ”Niinkö,” hän sanoi, ”se täytyy korjata.” Sitten hän soitti kelloa ja sisään tuli joku palvelija. Hän antoi tälle käskyn. Suuret ovet avattiin ja hovi tuli sisään. Keisari esitti minut erikoisen arvokkaana ystävänään. Enkä minä osannut muuta kuin hymyillä, kun kaikki ylhäiset hoviherrat muodostivat kujan ja kumartuivat lattiaan saakka, kun keisarin rinnalla kuljin heidän väiksensä ulos ja samosin pian takaisin Suomeen. En tuota näkyä ollenkaan ymmärtänyt, mutta kun kerroin sen isälleni, kävi hän heti hyvin vakavaksi ja sanoi: ettei ne venäläiset nyt vain ajattelisi jotain pahaa Suomea kohtaan. Eikä tarvittu odottaa kuin muutamia kuukausia niin tuli tuo n.s. ”helmikuun manifesti”, jota routavuodet seurasivat.

Joulukuussa 1901 istuin eräänä päivänä yksin huoneessani Helsingissä. Asuin silloin tilapäisesti tätini luona Fabianinkadun 8:ssa. Luin jotain Topeliuksen kirjaa. Yhtäkkiä lukiessani huomioni kiintyi merkilliseen kohtaan. Sanoja en muista, mutta sisältö oli tämä: ”kun tutkimme Suomen kansan historiaa pitkin vuosisatoja ja vuosituhansia, huomaamme, että Suomen kansa nyt seisoo uuden ajan kynnyksellä. Kaitselemus on sille määrännyt ihmeellisen käänteen sen kohtalossa. Ennenkuin uusi vuosisata on pitkällekin kulunut, vapautuu Suomen kansa Venäjän holhuunalaisuudesta ja tulee itsenäiseksi.” Mitä ihmettä tämä on, että Topelius osasi todella kirjoittaa noin, minä ajattelin. Jäin miettimään tuota asiaa. Kirja putosi polveltani. Ajatus oli minulle uusi ja mielen-

kiintoinen. Mutta vaikka kuinka monta kertaa koetin myöhemmin katsella uudelleen sitä paikkaa Topeliuksen sekä siitä että muista kirjoista, en koskaan sitä löytänyt. Luonnollisesta syystä, sillä sitä ei ollut. Se oli ollut oma harhanäköni. Mutta merkittävyys ei ollut ainoastaan tuossa harhanäyssä, noissa fyysillisesti olemattomissa sanoissa, jotka minä siis jostain astraalisesta kirjasta luin, vaan merkittävyys oli siinä, että täydellisesti uskoin ennustukseen. En tietänyt minkätähden. Vasta sen jälkeen aloin ajatuksella lukea Suomen historiaa, jota en koulussa enemmän kuin muutenkaan historiaa ollut yhtään ymmärtänyt. Ja merkittävää kyllä, näytti minusta noiden historiallistenkin lukujeni nojalla, että Suomen kansa selvästi kulki itsenäisyyttä kohti.

Suomalainen teosofinen liikkeemme oli alkanut samoihin aikoihin. Ja minä joka kirjoituksillani ”Uusi aika” nimisessä lehdessä ja kirjallani ”Valoa kohti”, joka ilmestyi painosta vuonna 1901, olin liikkeen pannut alulle, tulin siihen henkilökohtaisesti mukaan seuraavan vuoden 1902 lopussa, kun Söörnäisten työväenyhdistyksen piirissä perustettiin n.s. Teosofinen kirjallisuuskomitea: ”Valon airut”. Sen perästä pidin minäkin huonolla suomenkielelläni säännöllisesti esitelmiä teosofisista aiheista. Liikkeemme oli päässyt hyvään vauhtiin ja ”Omatunto” syntyi vuonna 1905. Mutta samana vuonna tapahtui merkittävä suurlakko, jonka jälkeen teosofinen liike suomenkielellä joksikin aikaa lamaantui. Tämä marraskuun suurlakko 1905 oli okkultisesti niin tärkeä tapahtuma, että siinä oikeastaan selvisi minulle, mihinkä Suomen kansa kykenisi hyvän johdon alla.

Nyt kerron Teille sen, mikä suurlakossa tapahtui n.s. ”kulissien” takana. Minulla oli siihen aikaan useampia hyviä tuttavuuksia ja niiden joukossa sittemmin kuuluisaksi tullut kapteeni Johan Kock, hän josta tuli punaisen kaartin

ensimmäinen ylijohtaja, ja joka seuraavana vuonna 1906 pakeni Amerikkaan. Kapteeni Kock oli monta kertaa leikillään sanonut minulle: ”anna minulle 50,000 Suomen miestä, joita minä saan harjoittaa oikeiksi sotilaiksi ja minä valloitan Pietarin.” Se oli tosin aina sanottu leikillä, sillä hän hyvin tiesi, että kaikissa sotakysymyksissä minä olin Tolstoin kannalla, jota kantaa kapteeni Kock itsekin piti oikeinpana.

Eräänä yönä, vähän ennen suurlakkoa, sain Mestarilta kummallisen tehtävän. Etsin astraalimaailmassa kapteeni Kockin käsiini ja sanoin hänelle, niinkuin Mestari oli käskenyt: ”sinulle uskotaan nyt suuri valta, jos vannot valan.” Vähän keskusteltuamme kapteeni Kock suostui. Hän lankesi polvilleen eteeni ja vannoi, että oman henkensä uhalla hän estää verenvuodatuksen. ”Kun painat tämän tajuntaasi,” sanoin, ”niin osaat johtaa tulevia tapahtumia oikein, ja sinä saat johtavan aseman.” Kapteeni Kock ei ollut pelkästään kunnianhimoinen henkilö, eikä hänelle tarjottu johtovaltaa sentähden, että hän siitä saisi kunniaa. Kapteeni Kock oli todellinen ihmisystävä ja sydämestään kaikkea sotaa vastaan, niin sotamies kuin olikin. Sentähden hän Mestarin mielestä oli sopiva auttaja, kun oli kysymyksessä rauhan säilyttäminen. Sanoin hänelle vielä siinä samassa tilaisuudessa: ”älä pelkää, ettei sinulle riittäisi henkistä voimaa ja uskoa. Teosofinen työ on luonut täällä henkimaailmassa voimakkaita virtauksia. Tämä kerätty voima tulee olemaan sinun käytettävänäsi.” Minä elin silloin Oulunkylässä ja muutama päivä tämän astraalisen tapahtuman jälkeen syttyi suurlakko. Kummallista kyllä, kapteeni Kock saavutti aivan keskeisen johtoaseman Helsingissä, ja mikäli minulle on kerrottu ja todistettu, oli juuri hän viisaalla menettelyllään tilaisuudessa estämään verenvuodatusta, joka sangen lähellä uhkasi. Punaiset ja valkoiset syntyivät silloin, ja heidän

välinsä uhkasi käydä kovin kireäksi. Voitte ymmärtää, rakkaat ystävät, että minulle tuo kokemus oli suurenmoiseksi opetuksiksi. Minusta tuntui selvästi, että jos me täällä Suomessa voisimme omaksua tosi henkisen näkökannan väkivaltakysymyksessä, niin me hyvin pian vapautuisimme kaiken vieraan vallanalaisuudesta ja loisisimme paradiisiin Suomeen.

Seuraavana vuonna kirjoitin ensimmäistä kertaa ”Omaantuntoon” Suomen kansasta, sen kulttuurimahdollisuuksista ja tulevaisuudesta. Teosofinen työni tuli myöskin tämän jälkeen itsetietoisemmaksi ja tähtäsi myös aina Suomen kansan vapautteen ja onneen.

Nyt minun täytyy sanoa teille, että varsinkin suurlakosta lähtien, mutta jonkun verran jo siitä lähtien, kun olin saanut tietää Suomen tulevaisuudesta, olin saanut kantaakseni raskaan taakan, aivankuin painavan ristin. Aina oli minulla mielessä, kuinka kovasti tässä täytyy ponnistaa ja tehdä työtä, jotta Suomen kansa tulisi itsenäiseksi. Tuntui, että Suomen kansan epäitsenäisyys ja orjuus olivat ikäänkuin minun hartioillani ja että minun oli se heitettävä päältäni. Tämä taakka aivankuin fyysillisesti painoi minua. En osaa kuvata sitä tunnelmaa, jossa aina elin. Se oli samalla niin raskas, niin surunvoittoinen, niin tuskallinen ja samalla niin uskoa ja toivoa uhkuva.

Vuonna 1910 syksyllä oli taas muuan mieleenpantava kokemus henkimaailmassa. Leo Tolstoi, jonka kirjoihin olin nuorena tutustunut, jonka elämänymmärrys oli minulle äärettömän läheinen ja jota olin aina ihaillut, vaiken personallisesti häntä tuntenutkaan, tuli eräänä yönä Suomeen tapaamaan minua. Hän puhui ensin siitä, että hän nyt pian jättää fyysillisen maailman. Sitten hän sanoi tulleensa minun luokseni pyytämään, että minä ottaisin nämä kansat, maat ja valtakunnat johtooni ja suojelukseeni, kun hänen täytyy poistua näyttämöltä. Hän oli kanta-

nut Venäjän kansan taakkaa. Jos tämä kansa johdettaisiin oikein, niin se voisi käytännössä elää todellista kristillistä elämää, siis elää Kristuksen jäljissä ja elää niinkuin veljien tulee. Mutta, hän sanoi, huono johto voi juuri vetää sen kansan turmioon. Hän ei tarkoittanut, että minä osaisin jatkaa hänen työtään Venäjällä, mutta hän sanoi selvästi näkevänsä, että jos Suomen kansa kulkisi semmoiseen suuntaan, johon minä viittaisin, niin se voisi vetää mukanaan Venäjänkin kansan, ohjata sen kulkua ja johtaa sitä oikein, sillä Suomessa oli vanhaa tietoa. Suomen kansa oli luonteeltaan syvällisempi, järkevempi ja kylmempi kuin Venäjän kansa. Tolstoi sai sieluni täyteen liekkiin. Kuvaamattoman ihana oli hänen oma henkinen persoonallisuutensa. Minä tietysti sanoin häntä täydellisesti ymmärtäväni ja hyväksyväni sekä lupasin tehdä voitavani.

Samana syksynä lähdin kiertomatkalle useampiin teosofiin loosheihin ja puhuin joka loosissa Suomen tulevaisuudesta, sen tulevasta itsenäisyydestä sekä teroitin heille, että meidän kaikkien piti valmistua vastaanottamaan uutta aikaa, sillä meitä teosofeja kutsuttaisiin olemaan opettajia siinä uudessa ajassa. Sitä samaa teroitin erikoisesti myös ensimmäisinä teosofisilla kesäkurseilla vuonna 1912.

Jätämme nyt jatkon ensi kertaan näistä asioista. Pyydän kumminkin, että näissä tämmöisissä okkultisissa tapahtumissa ei oikeastaan minun personani, fyysillinen puoleni ole muuta kuin symboli. Vaikka tietysti olen juuri sanallisesti ollut tuolla tavalla kaikessa mukana, niin olen kuitenkin aina ajatellut, että varsinkin tuommoisissa historiallisissa näyissä ja ilmestyksissä tuntuu vain siltä, ikäänkuin itse olisi aktiivisesti läsnä, mutta etten silti suinkaan ole oikeutettu sen nojalla ajattelemaan mitään

erikoisempaa itsestäni.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 10.

Veljet,

Suurlakon okkultisten kokemusten jälkeen ja siitä saakka, kun minulla oli ollut tuo näky Suomen tulevaisuudesta, josta viimein kerroin, olin hieman omituisessa ja vaikeassa asemassa täällä Suomessa. Uskoin vahvasti (ja itse asiassa sanoin aina itselleni, että tiesin) että Suomi tulisi itsenäiseksi, uskoin niinkään vahvasti, että Suomen kansalle tarjoutuisi harvinainen historiallinen tilaisuus. Tarjoutuisi tilaisuus aloittaa aseettomana ja ulkonaisesti ikäänkuin turvattomana uutta sivistyskautta. Olihan minulla ollut selvästi todistava kokemus siitä, että hengen voima on suurempi kuin miekan. Nyt siis näin, että jos Suomen kansan sisäinen henki heräisi tietoisesti kansan yksilöissä, niin tämän kansan ei tarvitseisi turvautua tuleen ja miekkaan saavuttaaksensa itsenäisyytensä. Samalla näin, että Suomen kansalle täten tarjoutuisi erikoinen tilaisuus näyttää muulle maailmalle esimerkkiä. Tähän kaikkeen oli kuitenkin välttämätöntä, että teosofinen elämänyymmärrys tunkeutuisi kansaan ja valtaisi sen mielikuvituksen ja sisäisen elämän. Sillä jolleivät ihmiset uskoneet kaikkien ihmisten ja kansojen henkiseen yhteyteen, jos eivät uskoneet, että ihminen on iankaikkinen jälleensyntyvä henkiolento, kuinka he sitten saattaisivat uskoa hengen ja sanan voimaan väkivallan ja miekan

kustannuksella? Vanhat suomalaiset tietäjät olivat kuitenkin uskoneet sanan voimaan, hengen voimaan. Sentähden ajattelin ja kuvittelin, että nykyinenkin kansa saattaisi niin uskoa. Ainakin olin mielessäni varma siitä, että teosofit tämän ymmärtäisivät. Tosin olin ihmetellyt sitä, että mrs. Besant jossain teoksessaan oli puhunut sodan suuresta kasvattavasta merkityksestä. Mutta päähäni ei ollut juolahtanut, että tällainen hänen lauseensa oli otettava vakavalta kannalta. Kun sen luin syrjäytin hänen sanansa heti mielestäni tuolla anteeksiantavalla ajatuksella: hän ei luonnollisesti ole sotakysymystä tutkinut ja ajatellut. Mielestäni oli niin selvää, että ihminen, joka todella ajatteli sotaa realistisena ilmiönä, ei voinut sitä pienimmässäkään määrässä kannattaa, korkeintaan vaan ajatella sitä välttämättömäksi pahaksi.

Tunsin siis että minulla oli erikoinen sanoma Suomen kansalle. Oli levitettävä teosofinen elämänymmärrys, mutta samalla teroitettava se puoli siitä elämänkatsomuksesta eli todellinen veljeysaate, joka teki väkivallan ja miekan käytön mahdottomaksi. Sitä ei yleensä niin selvästi painostettu yleismaailmallisessa teosofisessa kirjallisuudessa. — Joskus ihmettelin, että sitä asiaa ei oltu selvemmin esitetty mainitussa kirjallisuudessa. Kun maailman sota 1914 alkoi, en osannut olla huudahtamatta sielussani: Teosofinen Seura ei siis ollut aivan tietoinen tehtävästensä, koska se ei osannut estää tätä maailman sotaa. En silloin vielä nähnyt yhtä selvästi kuin tänään, että teosofisen liikkeen niin sanoaksemme ajallinen, historiallinen tehtävä olisi ollut aikaansaada ymmärtämystä kansain kesken, että väkivallan käyttö sodan muodossa olisi käynyt mahdottomaksi kansain välisten asiain ratkaisussa. Sanoihan madame Blavatsky itse: ”jos emme saa teosofista sanomaa leviämään ihmisten ja kansain keskuuteen, tulee Europpalle niin vaikea aika, että mitään senkal-

taista mitä väkivaltaan, julmuuteen, ruttoihin ja vallattomuuksiin tulee, ei ole ennen kuultu.” Kun sota syttyi elokuussa 1914, muistan hyvin, kuinka kävelin huoneessani edestakaisin ja ajattelin: ”nyt kaikki menee nurin.” Kuitenkin uskoin vielä, että Suomi saattaisi säilyä, että meillä vielä olisi tilaisuutta pitää kiinni ihanteista. Vielä silloin, kun v. 1915 kuulin jääkäriliikkeestä, hätkähdin tosin hiukan, mutta ajattelin samalla: no, ei se ole vaarallista; muutamain nuorten innostus Suomen itsenäisyysaatteen puolesta purkautuu sellaiseen muotoon, että he ajattelevat: ”meidän täytyy päästä irti Venäjästä, vaikkapa väkivoimalla.” Enkä sittenkään vielä ottanut uskoakseni, että Suomikin oli vaarassa, vaikka kerran v. 1915 näin seuraavan näyn:

Katselin ylhäältä kuinka täällä Suomessa kaksi armeijaa seisoi vastatusten. Toisen armeijan tiesin olevan venäläisen, toisen taas ajattelin, otaksuin ja tunsin olevan ruotsalaisen. Ihmeekseni näin, että joukko suomalaisia meni venäläisten armeijaan, ja kysyin itseltäni: kuinka tuo on mahdollista? Vaikka hyvin tiesin, että me olimme Venäjän vallan alla ja että Ruotsin kansa oli meille tavallaan vieras ja Suomen kansalle ehkä hieman vastenmielinen, tuntui minusta sittenkin luonnolliselta, että ruotsalaisten puolelle piti suomalaisten mennä, ja näyssäni menikin suuri joukko ruotsalaisten armeijaan. En pannut suurempaa huomiota tälle näylle, koska vielä uskoin, että Suomen kansan ei tarvinnut sekaantua mihinkään taisteluun.

Maaliskuussa v. 1916 oli minulla taas poliittinen ja kuten huomaatte, erikoisen hassunkurinen Okkultinen kokemus.

Eräänä aamuna mietiskellessäni lienen lähtenyt ulos ruumiistani, koska samassa olin Venäjän hovissa. Olin suuressa pilarisalissa, seisoin erään pilarin takana ja

kurkistin sieltä saliin. Toisessa päässä oli suuri pöytä täynnä karttoja ja papereita. Keisari Nikolai II istui pöydän ääressä kyljittäin minuun päin. Ympäriillään seisoi joukko herroja ja kenraaleja vilkkaassa neuvottelussa keisarin kanssa. Voidakseni paremmin seurata asiain menoa, tulin esille pilarin takaa. Keisari silloin huomasi minut, nousi heti ja iloisesti hymyillen nyökkäsi minulle viitaten lähestymään. Tietysti noudatin kutsua ja lähestyin hallitsijaa tervehtien. Kaikki katselivat ihmetellen, mikä minä olin ja mistä olin tullut, mutta keisari otti minua kädestä ja lausui: ”no, tuossa sinut taas näen, pitkä aika on kulunut siitä kun viimeksi tapasimme. Nyt olen vihdoinkin tilaisuudessa kiittämään sinua kaikista suurista palveluksistasi, mitä olet minulle tehnyt.” Olkoon ohimennen mainittu, että sodan kestäessä olimme muutamia kertoja olleet tekemisissä toistemme kanssa. Keisari jatkoi: ”sano nyt minulle millä tavalla voin palkita sinua?” Ajattelin itsekseni, etten ollut tehnyt mitään palkintoa ansaitsevaa, mutta samalla tiesin, että tässä ei ollut kysymyksessä minun vähäpätöinen personallisuuteni. Sanoin sentähden heti keisarille: ”tiedät vallan hyvin, että minulla ei ole kuin yksi toivomus: anna hyvällä itsenäisyys Suomelle.” Keisari vaikeni hetkisen ja lausui sitten: ”sinulla on sanani, sentähden minun täytyy täyttää pyyntösi, saat Suomen vapaaksi, mutta kuitenkin asetan pienen ehdon. En anna Suomea heti vapaaksi, vaan vasta vuoden perästä, mutta en silloinkaan vielä vedä sotajoukkojani pois Suomesta, ellei Suomen kansa vuoden perästä ole osoittanut, että se osaa antaa arvoa sinulle ja kuunnella sinun ääntäsi. Jos Suomen kansa vuoden perästä tunnustaa sinut johtajakseen ja valitsee sinut kuninkaakseen tai presidentikseen, silloin otan sotajoukkoni ilman muuta pois, mutta ellei Suomen kansa ymmärrä omaa etuaan, niin annan joukkoni vielä viipyä Suomessa yhden vuo-

den.” Muuta en muistanut keskustelustamme tultuani jälleen tajuihini. Tästä kokemuksestani kerroin heti lähimmilleni ja myöskin toisille, niin että ennustava näky todella nähtiin silloin. — Nimitin sitä hassunkuriseksi, koska nähtävästi sekä keisari Nikolai että minä edustimme ja symbolisoimme korkeampia olentoja, nim. kumpikin maansa kansallishaltiaa. Se näky oli ennustava, sillä maaliskuussa seuraavana vuonna 1917 oli Venäjän vallankumous, jolloin Suomi tuli itsenäiseksi, mutta Venäjän sotajoukot jäivät vielä tänne.

Noina maaliskuun historiallisina päivinä v. 1917 kärsin sanomattomia sielun tuskia siitä, että olin niin voimaton ja mitätön, ettei ääneni mihinkään kuulunut. Ensimmäisen yön valvoin kokonaan ja vaan kysyin itseltäni, millä tavalla saisin meikäläiset vallassa olijat ja poliitikot ymmärtämään, että jos me suomalaiset osaamme itsetietoisesti ja lujasti esiintyä, niin saamme kaikki venäläiset sotajoukot heti pois ja voimme vaikuttaa suuresti Venäjän vallankumouksen kehitykseen. Sitä varten olisi kuitenkin ollut välttämätöntä, että meidän johtomiehemme olisivat uhkuneet rakkautta Venäjän kansaa kohtaan ja osanneet ottaa venäläisiä oikealta kannalta. En keksinyt mitään keinoa, millä tämän ajatuksen olisin voinut upottaa asianomaisten Suomen miesten mieliin, ja sentähden sain vain seistä siinä omasta mielestäni häpeään peittyneenä.

Kesällä v. 1917 kirjoitin parasta aikaa erästä kertomusta, kun äkkiä kuului korvaani Väinämöisen ääni, joka sanoi: ”keskeytä, sillä tärkeät ajat ovat tulossa ja sinun täytyy yrittää.” Keskeytin kirjoittamisen kokonaiseksi viikoksi, jolla ajalla elin tuolloisessa Väinämöis-inspirationissa ja kirjoitin Teosofisen Seuranjäsenille puheen eli kirjeen, joka oli esitettävä Teosofisen Seuran vuosikokouksessa. Tuo puhe oli kokonaan Väinämöisen käskyn mukainen ja sisälsi lyhyesti sanoen seuraavaa: on tulossa

erittäin vaikea aika Teosofiselle Seuralle ja Suomen kansalle. Ei ole muuta kuin yksi ainoa mahdollisuus estää ja ehkäistä tämän vaikean ajan tuloa. Se on siinä, että te kaikki teosofit, kaikki Teosofisen Seuranjäsenet, asetutte yhtenä miehenä minun ympärilleni ja lupaatte edes vuoden ajan noudattaa minun määräyksiäni. Jos annatte täydellisen vallan minulle ja niin paljon kuin teille on mahdollista, kannatatte minua aineellisesti, on toivoa siitä, että voimme suoriutua oikealla, inhimillisellä ja veljellisellä tavalla tästä vaikeasta meitä uhkaavasta kohtalosta. (Ymmärrätte, että minulle oli hyvin outoa ja tavaltaan hirmuista kirjoittaa tällöinen ehdotus.) Sitten tuli vuosikokous 1917, ja siinä kokouksessa tuli esille kysymys uuden ylisihteerin valitsemisesta, koska kahtena edellisenä vuotena nimenomaan jo olin pyytänyt vapautusta T. S. ylisihteeriydestä. Minulla oli mukanaani vuosikokouksessa tuo kesällä kirjoittamani kirje, mutta luuletteko, että minulla oli sydäntä sitä lukea? Ei ollut. Minä todellakin silloin mieluummin petin Väinämöisen luottamuksen. Vuosikokouksessa huomasin näet heti, että oli aivan mahdotonta toivoakaan minkäänlaista yksimielisyyttä. Jo kesällä 1916 oli Tietäjässä alkanut polemiikki Teosofisen Seuran tehtävästä ja työstä. Siitä lähtien T. S. tietoisesti jakautui kahteen leiriin. Tuolla ehdotuksella minä tietysti olisin seuran jäsenten mielestä asettunut toisen leirin puolelle ja toinen olisi luonnollisesti minua vastustanut. Sen sijaan että olisin lukenut Väinämöisen ehdotuksen Suomen kansalle tai Suomen T. S:lle, rupesin jonkinlaisessa hirtehisuumorissa puhumaan siitä, kuinka järjetöntä ja hullua oli pitää minua T. S:n ylisihteerinä, minua, joka en ollut päästänikään selvä, vaan näen näkyjä, kuulen ääniä ja esiinnyin kaikella tavalla mielenvikaisena olentona. Vuosikokous ymmärsikin, että oli viisainta valita toinen ylisihteeriksi, ja niin sain minä vapau-

tusta. Heti kun meidän vuosikokouksemme oli ollut, tapahtuivat ensimmäiset mellakat ("marraskuun mellakat") Turussa ja maaseudulla. Tammikuussa alkoi n.s. "punainen kapina".

Kun sitten v. 1918 elokuussa pidettiin T. S:n vuosikokous kapinan jälkeen, tahtoivat osanottajat miltei väkiväkityksellä valita minut uudestaan ylisihteeriksi. Sain heidät kuitenkin tunnustamaan Väinö Valvanteen jonkinlaiseksi ylisihteerin sijaiseksi, sillä nyt ajattelin, ettei minusta kuitenkaan tule mitään ellei olla yksimielisiä. Sentähden tahdoin esittää vielä Väinämöisen ohjelman. Ajattelin, että jos se hyväksytään nyt kun oli paljon kärsitty, niin ehkä voidaan vielä kulkea kohti valoisia päiviä.

Sanoin vuosikokoukselle, että "ensi vuosikokouksessa 1919 saatte valita minut vaikka elinkautiseksi ylisihteeriksi, kunhan ensin esitän teille ohjelmani". Ohjelman esitin sitten talven kuluessa vähän lievemmassä muodossa, mutta tietysti seuranjäsenet eivät kaikki sitä ymmärtäneet eivätkä hyväksyneet. Minä puolestani silloin ymmärsin, että Väinämöisen työ on tehtävä esoteerisella tavalla, ja on edes joitakin kasvatettava käsittämään, millä tavalla meidän kansallishaltiamme tahtoo palvella Kristusta.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 11.

Veljet,

Käytännöllisessä salatieteessä on aina kysymys joogasta. Mitä jooga on? Se on yhtymistä Jumalaan, yhtymistä Kristukseen, korkeimpaan Itseen, minään, enkeliin. Monenlaisilla nimillä mainitaan tuo niihin yhdytään. Nämä nimet kuvaavat eri puolia ihmeellisestä todellisuudesta, sillä oikein on sanoa, että joogan harjoittelija pyrkii yhdistymään Jumalan kanssa. Oikein on myös sanoa, että hän pyrkii yhteyteen korkeimman Itsensä kanssa. Se, mikä meille täällä länsimailla oli varsinaisesti uusi oppi teosofisessa julistuksessa, oli oppi ihmisen korkeammasta minästä. Kristikunta oli vajonnut uskomaan siihen, että ihminen oli kadotuksen lapsi; hänellä oli sielu, mutta se oli kadotuksen oma, ellei se Jumalan armon kautta saanut pelastua. Ihmisessä itsessä ei ollut mitään hyvää, eikä mitään hyvän toivoa. Ei hänessä ollut mitään semmoista johon hän saattoi uskoa ja luottaa. Jumala, Kristus, oli ihmisen ulkopuolella.

Teosofian kautta tuli meille tieto, että ihmisen sisällä piilee hänen oma korkeampi, jumalallinen, kuolematon hyvä itsensä: Itse eli minä, joka on lähellä Jumalaa, ja joka on olemukseltaan yhtä Jumalan Pojan kanssa, Kristuksen kanssa.

Jooga on nyt yhtymistä Jumalaan ja samalla ihmisen

korkeimman minän todellisentamista näkyväisessä maailmassa.

Tavallinen ihminen on kahtia jaettu, ja hän itse elää, kuten sanomme, alemmassa minässään. Korkeampi minä on hänellä takana, sisällä, yläpuolella. Joogan kautta tapahtuu yhdistyminen korkeamman ja alemman minän välillä, niin että ihminen tulee eläneeksi ylemmässä minä-tajunnassa ja siihen vähitellen yhdistäneeksi Kristuksen eli Jumalan. —Voidaksemme käytännöllisesti elämässämme toteuttaa tätä jooga-dharmaamme, niin sanoaksemme, tätä tehtäväämme, tulee meidän saada selvä käsitys omasta inhimillisestä olemuksestamme ja samoin päästä selville siitä mitä jooga on.

Jooga-harjoittelun käsikirja ”Patandshalin jooga-aforismit” alkavat seuraavalla lauseella: ”Joogas tshitta vritti niroodhah”, joka suomeksi merkitsee: jooga on tshittan muunnosten ehkäiseminen. Mikä on tshitta? Sitä sanaa käännetään eri tavalla. Eurooppalaiset oppineet kääntävät sen ”tajunta, tietoisuus”. Voisi sen myöskin kääntää sanalla ”mieli”. Siis tuo ensimmäinen lause kuuluisi suomeksi: jooga on tajunnan vaihtelevien muotojen ehkäiseminen, tai jooga on mielenmuutosten ehkäiseminen. Tällä lauseella on Patandshali asettanut jooga-harjoittajan sangen kirkkaaseen valoon. Me näemme heti millainen ihminen joogi on. Hän on semmoinen ihminen, jonka mieli on tasapainossa, joka aina on rauhallinen, sopusointuinen ja jota ei mikään järkytä. Semmoinen on siis joogin ensimmäinen tunnusmerkki.

Voimme heti katsella itseämme kuin peilissä. Osaamme hermostua, häiriytyä ja joutua pahalle tuulelle, olla milloin alakuloisia milloin iloisia. Saatamme suuttua tai joutua jonkun muun intohimon valtaan. Emme siis vielä ole joogea. Jooga-harjoitteluissa ja niiden kautta meidän pitäisi saavuttaa sisäinen rauha, mielentasapaino ja valta

itseemme ylitse. Minkä yli? Ajatusten. Jooga on her-ruutta ajatusten yli. Mutta ajatus on sittenkin liian epätäydellinen sana. Se ei vastaa sanaa tshitta. Sentähden tutkikaamme okkultisesti, mitä sana tshitta on. Teidän täytyy nyt ikäänkuin unohtaa, mitä olette lukeneet ihmisen erilaisista käyttövälineistä ja ruumiista.

Käytännöllisessä salatieteessä joudumme hieman uudella tavalla tekemisiin näiden ihmisessä olevien käyttövälineiden ja prinssiippien kanssa. Tshitta on se prinssiippi meidän ainemaailman olemuksessamme, joka joogaharjoittelussa vaatii suurinta huomiotamme. Ennen kaikkea täytyy meidän oppia ymmärtämään tshittan luonnetta ja olemusta.

Tshitta on tajunta, mieli, ajatus, mutta samalla tajunnan ja ajatuksen elävä substanssi. Se on siis ajatusainetta, mutta samalla myöskin semmoista ainetta, jota me teosofisissa kirjoissa olemme oppineet nimittämään tunneaineeksi. Tshitta todellisuutena paljastaa meille, että ajatus- ja tunne-substanssi ovat yhtä. On olemassa yksi, käytännöllisesti yksi, salaperäinen elävä substanssi. Se ei ole ainetta sanan tavallisessa merkityksessä. Se on voimaa, mutta koska se on elävää ja itseolevaa, on sillä ilmennysmuoto, ja sentähden nimitämme sitä myös aineeksi. Kuitenkin sen aineellinen puoli on eetteriä. Tshitta-substanssia on meidän auramme täynnä, sillä se on tshitta substanssiainetta. Ruumiimme, koko fyysillinen organismimme on tshitta-substanssin täyttämä. Mehän varmasti tiedämme, että ajattelemme aivoillamme ja olemme tajuisia aivoissamme, mutta ajatusainetta on myöskin pitkin ruumistamme. Sentähden ei ole aivan hullua sanoa, että salatieteilijän täytyy tulla tietoiseksi, tajuseksi ja ajattelevaksi olennoiksi jokaisessa ruumiin osassa. Me olemme sitä nyt jo, vaikka päivätajunnassamme toimimme ainoastaan aivojemme välityksellä.

Mutta me olemme pitkin organismiamme tajuisia siinä merkityksessä, että aivomme ovat hermojen kautta yhtämittaisessa vuorovaikutuksessa ruumiimme eri osien kanssa, ja että siis pääsemme yhtämittaa aivoissamme tietoisiksi siitä mitä ruumiille tapahtuu. Enkä nyt ajattele asiaa pelkästään psyko-fysiologiselta kannalta, vaan ajattelena asiaa myöskin okkultiselta kannalta.

Tutkikaamme hieman ihmisen olemusta ja hänen olemuksensa ilmenemistä fyysillisessä organismissa. Käytännöllisessä okkultismissa teemme eron kolmen inhimillisen tajuntaprinsiipin välillä: enkelin eli korkeamman minän, varsinaisen ihmisen eli alemman minän ja eläimen. Varsinainen inhimillinen tajunta toimii aivojen kautta. Se on saanut ruumiissa korkeimman paikan, koska tämä inhimillinen eli alempi minä nykyään on hallitsevassa asemassa meidän inhimillisessä elämässämme. — Enkeli eli korkeampi minä toimii sydämen kautta ja sen läsnäolo tuntuu rinnassa, esim. omanatuntona, rakkauden, säälin, antaumuksen ja hartauden tunteina. Se on alempana kuin alempi minä meidän ruumiillisessa organismissamme, koska emme vielä ole antaneet sille valtaa ja kunniaa. — Eläin on itsekäs, intohimoinen, nautinnonhaluinen, ainoastaan omaa personallista onnea ajatteleva. Tämä olemuspuolemme toimii, kansanomaisesti katsoen, vatsan kautta, eli navan lähellä olevan hermokimpun ns. plexus Solariksen kautta. On huomattava, että tietenkään emme tajunnassamme tunne emmekä ajattele vatsassa, emme myöskään ajattele sydämessä, vaan sekä navan kohdalla olevan hermokimpun että sydämen ajatukset ja tunteet nousevat tajuntaan aivojen välityksellä. Aivoissa saattaa kyllä havaita eri paikkoja erilaisille tajuntamuodoille. Niinpä pikku aivojen kautta viestit kulkevat vatsasta. Tshitta on nyt se, jos niin tahotoisimme sanoa, astraalis-menttaalinen substanssi, joka on

näissä eri keskuksissa ja ottaa vastaan vaikutelmia näistä, toisin sanoen, muodostaa ajatuskuvia niistä kiihotuksista, jotka kohtaavat eri keskuksia.

Jos vähäsen ajattelette, huomaatte, että koko ajatus- ja mielikuvituselämämme on salaperäisyyteen verhottu. Tiedemiehet ja filosofit eivät kykene sitä selittämään. Mikä on siinä niin salaperäistä? Se, että se on elävää ja itsetoimivaa. Tshittan panee liikkeelle jokainen kiihotus, joka kohtaa sitä ruumiin aistien välityksellä tai välittömästi noiden edellämainittujen kolmen keskuksen kautta.

Otetaan esimerkki, jotta asia valaistuisi. Luemme kertomuskirjaa. Tuossa on painettu sivu, mutta sitä lukiesamme mielikuvituksemme aivan itsestään loihtii eteemme niitä kuvia, ihmisiä, tapahtumia ja maisemia, joita kertomus kuvaa. Meidän ei siis tarvitse loihtia mitään esiin. Tässä on painopiste. Kuvat nousevat itsestään tuon silmiämme kohtaavan kiihotuksen välityksellä. Vieläpä voimme ajatella ja tuntea paljon muutakin, samalla kun luemme ja näemme tekstin esille loihtimia kuvia. Voimme ajatella, kuinka hauskaa ja jännittävää tämä on, kuinka hyvin kirjoitettu se on, tai päinvastoin. Voimme levottomina ajatella, että meidän pitäisi ehtiä lukea tämä kertomus loppuun, ennenkuin meidän on riennettävä johonkin työhön j.n.e. Kuulemme esim. torven tuttua toivotusta, hieman kaameata kadulta. Heti nousee mieleemme kuva palokunnasta, joka rientää hirveällä kiireellä, ja kysymme itseltämme, missä on tulipalo? Näemme ehken jonkun talon olevan liekeissä ja sakean savun nousevan. Joku voi mielikuvituksessa ajatella, kuinka käy ihmisten, ovatko kaikki pelastuneet, ennättäneet ulos j.n.e.

Tällaisia esimerkkejä voi jokainen keksiä ja huomata kuinka paljon tahansa. Mikä niissä on huomiota ansaitsevaa? Mitä meidän niistä tulee oppia? Sitä että ne ovat

tshitta tuotetta ja tulosta, sekä että olemme katselijan asemassa. Tshitta meissä toimii itsenäisesti. Se kehittyy ja rikastuu ja tulee yhä kykenevämmäksi elämän kierto-kulussa. Mutta tshitta ei ole me itse. Aineellisissa muo-doissa, ruumiillisessa maailmassa vaikuttavat kaikenlaiset kemialliset, sähkömagnettiset y.m. voimat. Kun ihminen tulee luokseni, niin kemialliset y.m. voimat vaikuttavat, että hän on minulle joko miellyttävä tai vastenmielinen eläimelleni. Mikä siitä on seurauksena? Tshitta loih-tii esiin kaikenlaisia kuvia tuon ihmisen joko miellyttävai-syydestä tai vastenmielisyydestä. Ja minä luulen, että noissa kuvissa on perää. Minä luulen, että ne ovat objek-tiivisesti tosia. Luulen että itse teen noita havaintoja, mutta niitä en tee minä itse, vaan napani luona oleva hermokimppu, ja tshitta loih-tii kuvia mieleeni.

Huomaamme siis, että emme koskaan opi rakastamaan, jos tshitta pitää meitä vankina. Jotta oppisimme ihmisiä rakastamaan, täytyy meidän ymmärtää, että kukaan ihmi-nen ei saa olla meille vastenmielinen tai miellyttävä. Meidän täytyy saada valta oman tshittamme yli. Välittö-mästi emme voi saada valtaa hermojemme yli. Ne toimi-vat ja ilmoittavat meille tunteitaan, ja tshitta tekee tun-teista ajatuksia. Mutta me olemme kutsuttuja olemaan herroja omissa taloissamme, että näkisimme ja kuunte-lisimme omia monipuolisia ominaisuuksiamme, tunteita ja ajatuksia, mutta emme olisi niiden orjia.

Jooga on siinä, että ymmärrämme ensin tyystin tshittan eli mielikuvituksen, ajatussubstanssin olemuksen, ja siten hankimme itsellemme valtaa tuon mielikuvituksen yli. Se on inhimillisessä rajoituksessamme jumalallinen vapau-temme, että voimme päästä valtaan oman mielemme yli.

Enkeli-olemuksemme on se, jota nimitetään teosofiassa ja itämaalaisessa kirjallisuudessa nimellä manas ja myös-kin buddhi-manas sekä aatma-buddhi-manas. Tämähän

nimitys jo sisältää, että korkeampi minämme eli enkelimme palvelee Kristusta ja on yhteydessä Jumalan kanssa, ollen Jumalan lähettiläänä, enkelinä. Onko meillä mitään tuntemuksia tästä enkeliolemuksesta, muita kuin omantunnon ääni ja rakkauden ääni sydämessämme? On, ja tahdon mainita yhden pienen seikan, jota jokainen on kokenut ja joka on siksi salaperäinen, että sitä ei heti ymmärrä. Tarkoitan seuraavaa: jos olette esim. musikaalisia ja kuuntelette laulua ja soittoa, joka teistä kuuluu erikoisen kauniilta ja ihanalta, se aivan kuin vetää teitä korkeampaan maailmaan, melkein poistaa verhon silmienne ja ikuisen kauneuden maailman väliltä, ja te tunnette jotain väreilyä, vibratsioneja itsessänne selkärangassa aivoista lähtien. Kun ihanteellinen, jumalallinen kauneus, joka koskettaa tajuntaa, vaikuttaa meissä tällä tavalla ja aikaansaa tällaisen värähtelyn, on se buddhia, buddhista tuleva vaikutus, joka tulee tajuntaamme tshittan kautta. Se ei ole aivan välitön, henkinen buddhinen tajuaminen, vaan se on sellaisesta tuleva negatiivinen vaikutus, joka on, toisin sanoen, pukeutunut astraaliseen muotoon. Jos eläisimme positiivisen maagillisesti enkelitajunnassamme, olisivat buddhiset väreilyt aina käytettävänäimme.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruus-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 12.

Veljet,

Jos olette ajatelleet sitä, mitä viime kerralla täällä puhuttiin, jos olette ajatelleet niin sanotun tshittan, ajatussubstantsin, mielikuvitusvoiman olemusta, silloin olette ymmärtäneet, minkä suuren työn meidän inhimillinen minämme on saanut ja ottanut suorittaakseen. Meidän inhimillisellä minänämme tarkoitan tietysti n.s. korkeampaa minää. Se on tajuntakeskus, joka on, niinkuin me okkultisesti tiedämme, vapaaehtoisesti ympäröinyt itsensä tshittalla eli maailman elävällä aineolemuksella, jotta se tätä aineolemusta ikäänkuin puhdistaisi, ottaisi haltuunsa ja oppisi vapaasti käyttämään. Tshitta ei ole mikään kuollut aine. Tshitta on se maagillinen voima, se elävä ”maajaa”, joka on absoluuttisen elämän yhtenä salaisena olemuspuolena.

Viime kerralla puhuimme tshittasta fyysillisen ruumiimme ja -maailman yhteydessä. Puhuimme, muistaakseni, melkein yksinomaan sydämen ja aivojen keskuksista, mutta varsinaisesti siitä kolmannesta, joka on navan kohdalla, emme puhuneet. Nämä kolme: aivojen, sydämen ja navan salaperäiset keskuksat ovat tärkeissä suhteissa tshittaan. Kaikki itsekkäät ajatukset, tunteet, intohimot ja halut, ne syntyvät napakeskuksesta eli n.s. plexus Solariksen kohdalla ja heijastuvat siitä heti aivoihin;

koska meidän tajuntamme toimii aivojen kautta. Sen-
tähden voitte huomata, että jos levoton, intohimoinen,
itseks ajatus nousee mieleenne, niin te salatieteilijöiksi
pyrkijöinä vedätte syvään henkeä, niin syvään, että se
menee keuhkojen alaosaan, ja kiihotus, irratatsioni, haih-
tuu. Syvä hengitys on niin tarpeellinen ihmiselle, että
suorastaan hänen terveytensä ja elämänsä siitä riippuu.
Ei koskaan elä kovin kauan sellainen ihminen, joka hen-
gittää aivan lyhyesti eli vain pinnalla.

Salatieteilij öiksi pyrkij öinä meidän huomiomme tshittan
yhteydessä ei kuitenkaan kiinny yksinomaan fyysilliseen
ruumiiseen, vaan myöskin näkymättömiin käyttövälinei-
siin. Näistä on ensimmäisenä, pyrkijälle tärkeimpänä
aluksi mainittava se ruumis eli käyttöväline, jota nimitetään
milloin astraaliruumiiksi, milloin linga shariraksi, tai
jollain muulla nimellä.

Sanoin jo viime kerralla, että meidän täytyy melkein
unohtaa, mitä olemme teosofisessa kirjallisuudessa oppi-
neet ihmisen prinssiipeistä ja käyttövälineistä. Sillä käy-
tännöllisessä joogassa täytyy niitä asioita käsitellä hieman
toisella tavalla. Voitte m.m. lukea, että astraaliruumista
yhdistetään kaama ruupaan eli himoruumiiseen, tunne-
ruumiiseen. Käytännöllisessä joogassa meidän kuitenkin
täytyy ymmärtää, että varsinainen kaama ruupa eli himo-
ruumis on ihmisen veressä, eikä ole mikään ruumis sanan
muodollisessa merkityksessä. Sanan muodollisessa mer-
kityksessä ei ole muuta varsinaista ruumista kuin niin
sanottu eetteriruumis, ja kuitenkin meidän täytyy puhua
toisenlaisistakin käyttövälineistä. Tätä asiaa tulee meidän
valaista.

Nukkuessaan ihminen tajunnassaan siirtyy, kuten sa-
nomme, astraaliruumiiseen ja astraalimaailmaan. Mitä
tämä on käytännöllisen joogan kannalta? Hän siirtyy
tajunnassaan fyysillisistä aivoista ainoastaan tshittan yh-

teyteen, ja kuta alempana kehityksen asteella hän on, sitä lujemmin hän on sitoutuneena fyysillis-eetteriseen ruumiiseensa ja elää tshittassa, jota ei ollenkaan hillitse fyysillinen päivätajunta, vaan joka verrattain esteettä saa toimia ja vaikkapa myrkyttää verta, niin että ihminen tulee eläneeksi suorastaan kaama ruupassa nukkuessaan. Sentähden hänen n.s. unielämänsä on ilman logiikkaa, järjestystä, ilman lakisiteisyyttä. Se on vallaton, järjetön ja sattuman varassa, ihmeitä aikaansaava, jotka tuntuvat luonnolliselta, vaikkei se osaa luontoa hillitä. Kuta enemmän ihminen kehittyy, sitä enemmän hän saa järjestystä, logiikkaa unielämäänsä, sentähden että hän oppii pikkuisen hillitsemään tshittaa, myöskin silloin kun hänellä ei ole apunaan järeät fyysilliset aivot. Mistä tämä hillitsemismahdollisuus johtuu? Se johtuu siitä, että ihminen vie mukaansa unitajuntaan jonkun verran semmoisia eetteriaineksia eli hiukkasia, jotka ovat palvelleet hänen päivätajuntaansa aivoissa. Hän siis vie ikäänkuin mukaansa näkymättömän osan omista aivoistaan unielämäänsä, ja vasta silloin voidaan puhua jonkunlaisesta astraaliruumiista. Tämä pitää paikkansa kaikkien teosofisten, ajattelevien, sivistyneiden ihmisten suhteen. Kaikki he vievät mukanaan niin paljon omia ajattelevia aivojaan, että he ollen omana itsenään siirtyvät näkymättömään maailmaan, ja silloin hieman hillitsevät tshittaa.

Kun ihminen kehittyy henkisesti, tulee hän kansalaiseksi maailmassa, johon tshitta ei ulotu ja sentähden henkisesti kehittyneempi ihminen ei muista mitään uniansa. Hän nukkuu hyvin, silloin kun hänen yöelämänsä on peittynyt salaisen verhon taa. Vasta okkultisen itsekasvatuksen avulla hän voi oppia muistamaan, mitä on kokenut ollessaan todellisessa merkityksessä ulkopuolella omaa persoonallisuuttaan.

Nyt tiedämme, että okkultisissa piireissä puhutaan

paljon liikkumisesta ulkopuolella ruumistaan, astraalisista vaelluksista ja siitä, että meidän pitäisi oppia toimimaan fyysillisistä käyttövälineistä riippumatta.

Tämä on sentähden erittäin tärkeä käytännöllinen kysymys ja välttämätöntä on, että pyrkijä, kokelas, saa siitä oikean käsityksen. Joku voi luulla, että ihminen helposti osaa kehittää itsessään psyykkisiä kykyjä, ja että tämä olisi oikein ja terveellistä. ”Mikäs tässä olisi hätänä, kun tästä pääsisi selvänäköiseksi ja oppisi astraalisesti pasterailemaan”, ajattelee salatieteilijäksi pyrkijä. Siihen kokeneet vastaavat: Ne tapaukset ovat aniharvoja, jolloin terve, normaali-ihminen kykenisi kehittämään itsessään psyykkisiä kykyjä. Semmoiset tapaukset riippuvat silloin siinä suhteessa hyvästä menneestä karmasta. Tavallinen hyvinvoipa ihminen, totuudenetsijä, joka tahtoo elää henkistä elämää, hän ei saa asettaa liiallisia vaatimuksia itselleen tai karmalleen psyykkisissä suhteissa. Hänen pitää päinvastoin olla kiitollinen siitä, että hänen ei tarvitse yrittääkään kehittää itsessään psyykkisiä kykyjä. Ainoastaan semmoiset ihmiset, jotka luonnostaan ovat mediumistisia, voivat verrattain helposti kehittää psyykkisiä kykyjä. He voivat verrattain pian tulla esim. selvänäköisiksi. Sama sääntö koskee myöskin astraalista tietoista vaeltamista. Ainoastaan luonnostaan mediumistiset henkilöt tekevät näitä kokemuksia ja voivat sitä kykyä itsessään harjoittaa ja kehittää. Mistä se riippuu? Se riippuu siitä, että heidän fyysillisen ruumiinsa eetteriosaset ovat löyhemmin kiinni fyysillisessä organismissa kuin tavallisella ihmisellä. Heidän eetteriruumiinsa poistuu helposti, ja he silloin pienellä harjoituksella oppivat säilyttämään itse-tietoisensa päivätajuntansa eetteriruumiissa; he tekevät silloin astraalis-fyysillisiä kokemuksia tajunnan ollessa täysin ulkopuolella ruumista. Onko tämä kadehdittavaa? Ei, sillä se on poikkeuksellista.

Jokaista okkultistiksi pyrkijää varoitetaan seuraavasti: ”Älä yritä mennä ulos astraaliruumiistasi.” Astraaliruumis tarkoittaa silloin juuri eetteriruumista, sentähden että mitään omaa astraalista käyttövälinettä ei ole käytännöllisessä merkityksessä.

Missä asemassa me siis olemme okkultisina kokelaina? Mitä meidän pitää oppia tekemään?

Kun kerran tiedämme, että Mestarit, adeptit liikkuvat itsetietoisesti näkymättömässä maailmassa, niin tottakai meidänkin pitää oppia sitä tekemään — ja kuinka me sitä opimme muuten kuin yrittämällä, tekemällä, harjoittamalla sitä? Käytäntö on salatieteilijän koulu, eikä kyky liikkua salaisissa maailmoissa saata tipahtaa meihin kuin taivaasta. Täytyyhän meidän työskennellä sen kyvyn saavuttamiseksi. Millä tavalla meidän siis tulee yrittää, millä tavalla herättää ja kasvattaa itsessämme tuota kykyä? Muistamme, mitä Mestareista ja adepteista sanotaan. Liikkuvatko he eetteriruumiissa? Eivät. Heistä sanotaan nimenomaan, että he käyttävät käyttövälinettä, jota nimitetään sanskritinkielisellä nimityksellä maajavi ruupaksi. Heistä sanotaan niinkään että he oppivat ruumistaan itse luomaan. Mistä se on luotu? Se on luotu tshittasta. Ja mikä on tshittan aineellinen olemus? Se on eetteri, eetterivoima. Millä adepti oppii itselleen muodostamaan maajavi ruupan? Ainoastaan pitkällä harjoittelulla. Miten tämä harjoittelu käy päinsä? Vastaan tähän konkreettisesti: Adeptiksi pyrkijä ajattelee jotain paikkaa tai jotain henkilöä, johon tai jonka luo hän tahtoo lähettää ajatuksensa. Sitten hän kuvittelee menevänsä omassa muodossaan siihen paikkaan tai sen henkilön luo. Mutta hänen tajuntansa pysyy hänen fyysisessä ruumiissaan, eikä hänellä ole mitään tietoa siitä, meneekö hänen ajatuksensa siihen paikkaan tai sen henkilön luo, jonne hän pyrkii. Tämä kestää ties kuinka kauan, ja usein tapahtuu

harjoittelu ja kokeilu sillä tavalla, että kaksi henkilöä yhdessä kokeilevat, niin että toinen lähettää ajatuksensa toisen luo ja toinen ottaa vastaan. Jos molemmat ovat samanlaisia kokelaita, he vuorottelevat noissa rooleissa. Jos taas toinen ainoastaan on adeptiksi pyrkijä, palvelee toinen koko ajan vastaanotto-asemana. Tämä vastaanottaja, hän sitten tulee ensin vähemmin ja sitten enemmän ja enemmän tietoiseksi adeptiksi pyrkijän ajatuksista. Mutta pitkiä aikoja kuluu, ennenkuin hän fyysillisillä silmillä alkaa nähdä toisen ajatusmuotoja. Toisin sanoen kuluu kauan, ennenkuin adeptiksi pyrkijä voi hallita ajatustaan niin lujasti ja luoda niin selväpiirteisen ajatuskuvan, että se tulee fyysillisesti näkyväksi. Ja kun tämä on saavutettu, ei vielä olla kuin puolitiessä, sillä ajatuskuva on erillään lähettäjistä, adeptiksi pyrkijästä. Eikä hän, tuo tuleva adepti, ole itsetietoisena määrääjänä tuossa ajatuskuvassa. Siihen kuitenkin on pyrittävä, sillä ennenkuin hän on itse tajunnassaan mukana omassa ajatuskuvassaan, ei hän ole ulkopuolella ruumistaan. Ja kun hän on saavuttanut sen kyvyn, että hän voi siirtyä fyysisen ruumiinsa ulkopuolelle ja on itsetietoinen omassa ajatusruumiissaan eli maajaavi ruupassa, ei hän vielä ole mikään Mestari, sillä Mestari ei ole pakotettu itse lähtemään pois fyysisestä ruumiistaan, vaikka hän lähettää maajaavi ruupan, jossa hän itse on. Toisin sanoen, Mestari voi lähettää vaikkapa kuinka monia ruupoja itsestään, joissa kaikissa hän on elävästi ja itsetajuisesti läsnä, olematta silti poissa fyysisestä ruumiistaan. Sentähden Mestarin silmille ei ole mitään salattua; hän voi tietää, mitä hän tahtoo. Mutta me huomaamme samalla, kuinka mahdotoman pitkä on tämä okkultisen kehityksen taival; huomaamme, kuinka vielä olemme aivan alkupäässä, sillä meidän emme vielä täysin kykene luomaan edes niin selväpiirteistä ajatuskuvaa itsestämme, että näkisimme sen

omassa aurassammekaan, saatikka sitten ulkopuolella itseämme.

Mietiskellessämme, voimme kuitenkin ymmärtää, mikä on edessämme ja mitä meidän tulee alkaa oppia, ennenkuin voimme kokelastutkintomme suorittaa. Minä en tiedä vielä, kuinka pian saadaan sen laatuksia tehtäviä, että saamme harjoitella maajaavi ruupa-kuvien muodostamista ja lähettämistä.

En ole puhunut vielä mitään itse näkymättömän maailman, astraalimaailman, astraalivalon suhteesta tshittaa, mutta sen ilman muuta ymmärrätte, että tshitta on äärettömästi vastaanottavainen astraalimaailman monenlaatuisille vaikutuksille, niin pian kuin alamme irrottaa tätä tshittaa fyysillisen käyttövälineen yhteydestä ja siis okkultisesti kehitämme itseämme. Astraalimaailma on täynnä niin paljon ansoja ja loukkoja, että salatieteilijäksi pyrkijä asettaa itsensä alttiiksi tuhansille vaaroille, ja sentähden on niin tärkeätä, että kaikki okkultiset harjoitukset tapahtuvat valvonnan alla.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

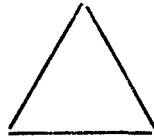
EPISTOLA N:o 13.

Veljet,

Kun tutkimme uskontojen historiaa, teemme sen havainnon, että tavallisesti myöhemmissä uskonnoissa Jumalat ja pyhät henget, pyhät ja hyvät olennot edellisistä uskonnoista muuttuvat uuden uskonnon silmissä Jumalaa vastustaviksi voimiksi. Kun Intiassa esim. Deeva sanalla tarkoitetaan loistavia olentoja, ihania, jumalallis-enkelimäisiä olentoja, niin myöhemmässä persialaisessa uskonossa, joka siinä kielessä muuttuu Daeva sanaksi, tarkoitetaan pahoja henkiä, siis loistavien olentojen vastakohtia. Kun Kreikan uskonossa mainitut Jupiterit, Venukset, Saturnukset ja Marsit ynnä muut olivat jumalallisia olentoja, joita palvottiin, niin myöhempi kristinusko teki niistä pahoja kiusanhenkiä, jotka vastustivat ainoata totista Jumalaa. Varsinkin huomataan juuri kristinuskon suhteen että syvemvät kristilliset ajattelijat, syvemvät ja tietorikkaammat mystikot saattoivat usein nimittää vanhojen uskontojen jumalallisia olentoja pahoiksi ja perkeleellisiksi.

Kaikkien uskontojen salaisten oppien ja totuuksien tutkijat ja mekin kysymme itseltämme, mikä tähän edellään mainittuun ilmiöön on ollut syytä? Onko esim. kristinuskon kannalta oikeutettua ajatella, että nämät Jumalat ovat pahoja henkiä, ja jos ei niin ole, mikä on silloin

syynä siihen, että niin kuitenkin on ajateltu? Toisin sanoen, onko tällöisen ajatuksen eli katsantokannan takana jokin esoteerinen totuus? Onko ehkä mahdollista, että esoteerisesti katsottuna uudet jumalat, jos niin saatamme sanoa, ovat osoittaneet vanhojen epätäydellisyyden? Kaikki uskonnothan ovat esoteerisesti katsoen lähtöisin Salaisesta Veljeskunnasta, ne ovat kasvaneet saman tiedon ja viisauden puussa. Mikä siis on esoteerinen totuus kaikkien näiden eri uskontojen jumalkäsityksen takana? Me ruusu-ristiläiset, teosofisen liikkeen rosenkreutsiläisinä, myöhempänä muodostumana, me olemme nähneet, mitä syvyyksiä piilee Kristuskäsityksessä. Monet meistä ovat olleet huomaavinaan, että tämä meidän syvä Kristus-käsityksemme asettaa uuteen valoon monet vanhat teosofiset opit ja antaa meidän joskus epäillen katsella jonkun teosofisen opin pätevyyttä. Sentähden on välttämätöntä, että tutkimme rosenkreutsiläiseltä kannalta itse uskontojen alkuperää, itse sitä Salaista Veljeskuntaa, josta ne kaikki ovat lähtöisin, — että Kristus-tuntemuksemme valossa tutkimme teosofian perusoppeja, mikäli ne ovat maailmalle paljastaneet Salaisen Veljeskunnan olemassaoloa ja kokoonpanoa. Sentähden meidän täytyy ensin saada selvä kuva siitä, mitä nykyaikaiset teosofiset opit sanovat Salaisesta Veljeskunnasta. Meidän täytyy ensin saada selvä kuva siitä mitä paremmin instruoidut, asiaan syvemmin perehtyneet teosofit tästä kysymyksestä ovat uskoneet. Ja sitä varten tahdomme piirtää skeeman Salaisesta Veljeskunnasta ja vihkimyksistä.

Valkoinen looshi.

9:o vihityt: Kumaarat. (Niitä on 7, joista Sanat Kumaara on korkein. Hän on maailman Herra, Valk. looshin pää ja asuu Gobi erämaassa, eetteritasolla).

8:o vihityt: Buddhat

7:o vihityt: Mahatshoohanit (Manu ja Bodhisattva.)

6:o vihityt: Tsoohanit (Herrat.)

6 Sinistä looshia

5:o vihityt: Mestarit.

4:o vihityt.

3:o vihityt.

2:o vihityt.

1:o vihityt.

Valmistavan tien opetuslapset.

Idealistit. △ △ △ △ △

Ihmiskunta.

Viivan alapuolella kuvittelemme olevan suuren ihmiskunnan yleensä, josta nousee muutamia sieluja, joita sanotaan idealisteiksi. Ne ovat ihmisiä, jotka ovat luopuneet materialismista. Kuvaamme heitä ikäänkuin nousevilla kolmioilla. Näistä idealisteista tulee valmistavan tien opetuslapsia, niitä ihmisiä, jotka kulkevat puhdistuksen tietä.

Jos suuri materialistinen ihmiskunta on alhaalla, niin lähinnä ylempänä on opetuslapsia, jotka eivät ole ottaneet mitään vihkimyksiä teknillisesti. Niiden yläpuolella on taas kaksi viivaa, josta alkaa Salainen Veljeskunta. Siinä on ensimmäisen asteen vihityt, toisen asteen vihityt niiden yläpuolella. Sitten tulee kolmannen asteen ja niiden yläpuolella neljännen, jonka jälkeen tulee viidennen asteen vihityt, joita sanomme Mestareiksi. Kaksinaisviivan perästä tulevat kuudennen asteen vihityt, joita nimitetään Tshoohaneiksi. Sen yläpuolella seitsemännen asteen vihityt, joita nimitetään Mahatshoohaneiksi. Niihin kuuluvat ne olennot, joita teosofisessa kirjallisuudessa nimitetään: Manu ja Boodhisattva. Sitten seuraa kahdeksannen asteen vihityt, joita teosofisessa kirjallisuudessa nimitetään: Buddha. Yhdeksättä astetta nimitetään teosofisella kielellä: Kumaarat. Sitten on Korkein eli Sanat Kumaara.

Nyt tässä on huomattava: kun ihminen on kulkenut valmistavan tien, opetuslapsen tien ja tullut vihityksi ensimmäiseen asteeseen, niin hän ei enään ole tavallinen ihminen, vaan sellainen, joka on lupautunut totuudelle. Hän syntyy uudestaan maailmaan eikä muista olevansa vihitty. Hän voi ottaa kaksikin vihkimystä eikä itse tiedä siitä mitään seuraavassa ruumistuksessa, mutta vihityt ovat sellaisia olentoja, että heidän täytyy palvella hyvyttä, kauneutta, totuutta, puhtautta, Mestaria, ihmiskuntaa, vaikkeivät tiedä mitään menneisyydestään. Minkätähden eivät tiedä? Sentähden, etteivät ole toimivia jäseniä Salai-

sisäissä loosheissa. He eivät ole itsetietoisesti mukana Salaisen Veljeskunnan looshikokouksissa. Salaisen Veljeskunnan looshit alkavat vasta tästä, kolmannen asteen vihkimyksestä. Näitä Salaisen Veljeskunnan loosheja on täällä meidän maapallollamme kuusi ja kuuluu niihin kolmannen, neljännen ja viidennen asteen vihityt (Mestarit). Näitä nimitetään ”Sinisiksi loosheiksi”. Heidän yläpuolellansa on juova ja siitä alkaa se, jota sanomme ”Valkoiseksi looshiksi”, ”Valkoisen Veljeskunnan Kristuslooshiksi”. Valkoinen looshi on seitsemäs looshi, johon kaikki kuusi Sinistä looshia ovat valmistavana tienä. Itse Valkoinen looshi, Kristuksen Veljeskunta, alkaa täällä Mestari-looshien yläpuolella. Valkoisen Veljeskuntaan ei siis teknillisesti kuulu itse Mestaritkaan. Siihen he kuuluvat vasta sitten, kun ovat tulleet Tshoohaneiksi eli Herroiksi. Siihen Valkoisen Veljeskuntaan kuuluvat Tshoohanit, Mahatshoohanit, Buddhat ja kaikki mitä on niiden yläpuolella.

Kuten huomataan kaikissa teosofisissa kirjoissa ja niinkuin kaikkialla opetetaan alusta alkaen, on ihmiskunnasta kaksi nousut, toinen kahdeksanteen vihkimykseen, nim. Gautama Buddha, ja hänen perästään eräs toinen, jota sanotaan Kristukseksi eli Boodhisattvaksi, seitsemänteen vihkimykseen. Ei kukaan maapallon ihminen ole ottanut yhdeksättä vihkimystä. Kumaaroja on seitsemän. Kolme pysyy salassa ja kolme toimii Valkoisessa looshissa; he johtavat tätä meidän maapalloamme. Heitä johtaa seitsemäs Kumaara, jota nimitetään Sanat Kumaaraksi. Hän on neljäs johtaja ja kaikkein korkein. Häntä nimitetään ”Maailman Herraksi”. Kun luette Maailman Herrasta teosofisissa kirjoissa, tarkoittaa se Sanat Kumaaraa. Hän on maapallon Herra siinäkin merkityksessä, että hän asuu maapallolla. He asuvat kaikki tällä tähdellä. He asuvat Shamballassa Goobi-erämaan keskellä. Kolme

Kumaaraa ovat vähän kiinteämmässä ruumiissa, mutta Sanat Kumaaran ruumis on puhdasta eetteriä. Hänen eetteriruumiinsa on vanha. Hän tuli miljooneja vuosia sitten Venuksesta ja loi itselleen eetteriruumiin. Hän ilmestyi ilman syntymistä maan päälle ja loi itse itsensä. Häntä sanotaan ”ikuiseksi nuorukaiseksi”, sillä hän on kuudentoista vuotiaan näköinen. Hän on se ihanne, jota vaan kuvitellaan. Nähdä häntä ei voi se, joka ei voi katsella kauneutta suoraan silmiin.

Tämän Sanat Kumaaran ja kaikkien Kumaarojen takana on se olento, jota sanotaan Salaisessa Opissa ”Suureksi Uhriksi”, eli hiljaiseksi ”Vartijaksi”. Tämä ”Suuri Uhri” on meidän planeettamme kynnyksellä aina sen syntymisestä sen kuolemaan saakka. Hän ei koskaan jätä tätä planeettaa. Hän istuu sen kynnyksellä ja suojelee tätä rakastamaansa tähteä. Näin voitte lukea Salaisesta Opista.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA Nro 14.

Veljet,

Kuten muistatte, otin viime kerralla esittääkseni ensin yleisteosofisen skeeman Salaisesta Veljeskunnasta ja sitten sen perästä puhuakseni rosenkreutsiläiseltä kannalta samasta asiasta. Samalla huomautin tai huomautan sitten tänään, jos en silloin huomauttanut, että tuo yleisteosofinen skeema eli Salaisen Veljeskunnan kuvaus on pätevä ja pitää paikkansa. Meidän tarkoituksemme ei suinkaan ole, kun me sanomme puhuvamme rosenkreutsiläiseltä kannalta, väittää, että niin sanottu teosofinen kanta olisi väärä. Se on oikea tieteellinen kanta ja meidän rosenkreutsiläinen kantamme ei sitä suinkaan kumoa, vaan tuo uuden näkökohdan siihen lisää.

Esityksemme viime kerralla jäi vaillinaiseksi, sillä en ehtinyt puhua Salaisen Veljeskunnan korkeimmista asteista, puhuin enemmän alemmista asteista. Mutta tänään tulee meidän esittää korkeimpia asteita semmoisina, kuin ne kuvataan yleisteosofisissa piireissä, ainakin niissä, jotka ovat asioista perillä.

Viime kerralla asetimme tuollaisen viivan ja sanoimme, että se, mikä on viivan alapuolella (katso sivua 103) kuvasi ihmiskuntaa ja viivan yläpuolella oleva ensin valmistavaa tietä ja sitten kaikkea sitä, mitä sanotaan Salaiseksi Veljeskunnaksi.

Nyt tänään sanomme, että tämän viivan alla ovat kaikki ne Salaisen Veljeskunnan jäsenet, jotka ovat saavuttaneet Mestari-asteen. Siis tämän viivan alla ovat kaikki kuusi sinistä looshia.

Nyt puhumme ainoastaan Valkoisesta Looshista, joka siis alkaa tämän viivan yläpuolelta. Silloin on meillä viivan yläpuolella ne Salaisen Veljeskunnan jäsenet, jotka ovat ottaneet kuusi vihkimystä. Sitten on seuraavan kahden viivan välillä seitsemännen asteen vihityt. Ja te muistatte, että siihen asteeseen kuuluvat kaikki ne, joita sanotaan Mahatshoohaneiksi eli Suurvaltiaiksi, ja erikoisesti sellaiset kuin Manut ja Boodhisatvat. (Kuudennen asteen vihityitä nimitetään Tshoohaneiksi eli Herroiksi, valtiaiksi.) Sitten oli meillä kahdeksannen asteen vihityt ja siihen asteeseen kuuluvat Buddhat, siis m.m. Gautama Buddha. Sitten on meillä yhdeksännen asteen vihityt ja siihen asteeseen kuuluvat ne, joita sanotaan Kumaaroiksi, nim. korkein eli Sanat Kumaara ja kuusi Kumaaraa, joista niinkuin muistatte ja olette lukeneet, ainoastaan kolme toimii ja kolme on salassa; kolme on esoteerista ja kolme eksoteerista. Ne vaihtavat paikkoja sillä tavalla, että joku esoteerinen tulee eksoteeriseksi ja päinvastoin eksoteerinen tulee esoteeriseksi. Niiden johtajana on, niinkuin muistatte, seitsemäs Kumaara, ja vaikka tiedetään, että hän on näiden toisten johtaja ja että toiset ovat hänen opetuslapsiaan, sanotaan kuitenkin, että hän on vihkimysten puolesta samassa asteessa kuin toiset, vaikka nämä, ollen hänen opetuslapsiaan, ovat kehityksessä hänen alapuolellaan. Siksi joissakuissa teosofisissa kirjoissa asetetaan nuo kuusi Kumaaraa Buddhan tasalle. Mutta koska nämä vihkimysasteet ovat niin mahdottoman laajoja ja ihmeellisiä, ne kun ovat kosmillisia vihkimyksiä, voimme hyvin ymmärtää, että vaikka kuusi Kumaaraa ovat yläpuolella Buddhan astetta, seitsemäs Kumaara sittenkin

on yhdeksännen vihkimyksen piirissä. Emmehän ollenkaan tiedä, mitä nuo vihkimykset teknillisesti merkitsevät. Tiedämme vaan, että ne ovat kosmillista laatua, ja me asetamme kosmillisten vihkimysten yhteyteen maailman suuret vihityt.

Mestariaste on sellainen aste, jolla on kosmillinen vivahdus. Kun joku vihittää Mestariksi, tulee hän vapaaksi maapallon suhteen. Hän voi syntyä, jos tahtoo, vapautua pois, jos tahtoo. Kun hän on ottanut tämän ensimmäisen kosmillisen vihkimyksen, on aivankuin hän olisi siirtänyt asuinpaikkansa johonkin muualle. Samalla tavallahan sanotaan ihmisestä yleensä, että he asuvat fyysillisesti maapallolla, mutta minänsä puolesta todellisuudessa taivasmaailmassa. Kun ihminen tulee vihityksi määrättyyn asteeseen, kasvaa hänessä itsetietoisuus siitä, että hänen kotinsa ei ole maan päällä, vaan taivaassa. Sama on tapahtunut Mestarille; hän on siirtynyt maan päältä pois ja on täällä vain jotain työtä varten. Se on ensimmäinen kosmillinen vihkimys, ja kaikki kosmilliset vihkimykset sitovat yksilön enemmän ja enemmän koko suuren maailman kosmillisiin voimiin. Sentähden sanotaan, että seitsemäs Kumaara, joka on kaikkien vihittyjen pää, on varmasti ottanut yhdeksän vihkimystä, vaikkeivät muut kuusi olisi ottaneetkaan kuin kahdeksan.

Sitten on kymmenes vihkimys ja se on korkein, mitä tällä pallolla on olemassa. Siinä emme enään millään tavalla voi puhua vihityistä, sanomme ainoastaan muodon vuoksi kymmenes vihkimys. Sillä siinä ei ole kuin yksi ainoa olento eli paremmin Elämä, josta puhutaan Madame Blavatskyn Salaisen Opin ensimmäisessä osassa. Sitä nimitetään Suureksi Uhriksi ja tämä ihmeellinen Elämä on erikoisesti huomattava rosenkreutsiläiseltä kannalta. Mutta kääntäkäämme ensin huomiomme siihen majestee-tilliseen olentoon, jota nimitetään hindulaisella nimityk-

sellä Sanat Kumaaraksi eli Vanhaksi Nuorukaiseksi. Hän on meidän maapallomme kaikkien vihittävien todellinen vihkijä eli Hierofanti, tämän maapallon kuningas. Hän hallitsee tätä maapalloa. Kun valtakunnissa on tapana puhua kuninkaasta, joka on ”kuningas Jumalan armosta”, ja ”kuninkaaksi voideltu”, johtuu tämä siitä, että todellinen kuningas edustaa pienessä mitassa täällä fyysillisessä ja maallisessa elämässä Sanat Kumaaraa ja voi saada siunauksensa häneltä. Vanhana aikana oli kuninkaina ainoastaan vihityt, joiden päihin Sanat Kumaara laski kruunun, loistavan kruunun, joka näkyi niille, jotka osasivat nähdä. Sillä tavalla syntyivät alkuaan kuninkaalliset dynastiat, nuo kuninkaas, jotka olivat Jumalan armosta kuninkaallisia. Siinä on salaisuus vanhassa traditsiossa. Sanat Kumaara on myös maapallon ylimmäinen pappi ja ylimmäinen pappi Jumalan armosta. Hän on tämän maapallon todellinen paavi ja todellinen pappisvihkijä. Kaikki papit, kaikki ihmiset, jotka toimivat henkisissä tehtävissä, johtajina, ”pappeina” tämän sanan vanhassa merkityksessä, he voivat saada siunauksensa Sanat Kumaaralta. Alkuaan oli henkinä johtajina eli pappeina ainoastaan vihittyjä olentoja, joilla siis oli Sanat Kumaaran siunaus. Hän puki heidät valkoiseen pukuun ja ne, jotka saattoivat nähdä, näkivät, että nuo henkiset johtajat eli papit olivat puhdistettuja Jumalan poikia, valkoisia olentoja. Myöhemmin on säilynyt tietysti vaan traditsioni ja tavallista pappiutta esitetään ulkonaisissa puvuissa, merkeissä ja arvoissa. Mutta jos mikään pappi tai henkinen johtaja on todellinen, ylemmiltä siunattu, niin on Sanat Kumaara antanut säteen korkeuksista virrata hänen ylitsensä.

Tästä Sanat Kumaarasta puhutaan Raamatussa, kun sanotaan, että Abrahamin siunasi Salemin kuningas Melkisedek. Salem merkitsee rauha. Salemin kuningas on siis rauhan kuningas ja ruhtinas. Melkisedek, ”vanhurs-

kauden ruhtinas”. Kuningas, joka Abrahamin siunasi, oli vanhurskauden ja rauhan ruhtinas, Sanat Kumaara. Melkisedekistä sanotaan hebrealaiskirjeessä Uudessa Testamentissa, että hän oli ilman isää ja ilman äitiä, ylimmäinen pappi iankaikkisesti. Sanat Kumaara, kuten viimein jo sanottiin, muutti tänne maapallolle muualta. Hän oli johtaja, joka tuli sieltä ja hän ei voinut syntyä tämän maan päälle fyysillisten vanhempien kautta, eikä toisten kautta ollenkaan. Ruumiita ei luotu, kun hän muutti maan päälle, samalla tavalla, kuin nyt. Salemin ruhtinaalle ei voinut kukaan antaa sopivaa käyttövälinettä. Hän loi ruumiin eetteristä itselleen. Hän asuu täällä eetteri-ruumiissa, joka on katoamaton, vanha, kaikista vanhin ja kuitenkin ikuisesti nuori, ”16 kesää vanha”. Melkisedek on myös niin sanottu ylimmäinen pappi. Samassa hebrealaiskirjeessä sanotaan: Jeesus Kristus on ylimmäinen pappi Melkisedekin säännöksen mukaan. Hän on siis ikäänkuin käynyt Melkisedekin koulua. Melkisedek oli tunnustanut hänet ylimmäiseksi papiksi. Näin sanotaan hebrealaiskirjeessä. Mitenkä tämä on ymmärrettävissä? Tänä iltana sanon ainoastaan yleisesti, kuinka tämä on ymmärrettävä. Tämä on ymmärrettävä sillä tavalla, että Jeesus Kristus tuli jotenkuten Melkisedekin toveriksi. Melkisedek eli Sanat Kumaara on se ainoa todellinen Hierofantti, joka myöntää ja antaa luvan, kun joku ihminen on vihittävä. Hän antaa silloin tähtensä loistaa. Sillä vihkijänä ei toimi hän itse alussa, vihkijänä toimii alussa joku olento, joka on Boodhisattvan eli Mahatshoohanin asteessa. Vihkijänä todellisissa mysterioissa toimii Sanat Kumaaran edustajana Boodhisattva. Mutta ylemmissä asteissa toimii Sanat Kumaara, Melkisedek itse.

Itämaalaisten traditsionien mukaan korkein ihminen oli Buddha, joka oli saavuttanut kahdeksan vihkimystä.

Rosenkreutsiläisen traditsioonin mukaan, eli meidän kristillisen käsityksen mukaan, korkein ihminen oli Jeesus Kristus, joka oli ottanut yhdeksän vihkimystä, siis yhden enemmän kuin Buddha. Ja miten se oli tapahtunut? Se oli tapahtunut siten, että hän ensin oli ottanut Melkisedekin säädöksen mukaan asianomaiset alkuvihkimykset, mutta sitten oli joutunut kosketukseen suoraan Suuren Uhrin kanssa. Hän oli siis olento, joka nousi ylös suoraan kaikkien tasojen läpi ja tuli Melkisedekin toveriksi. Melkisedek on yhä tämän maapallon kuningas, ja hän on yhä tämän maan päällä Hierofanttina niille, jotka eivät vielä ota vihkimyksiä Jeesus Kristukselta. Mutta ne, jotka kulkevat Jeesus Kristuksen tietä, joutuvat suoraan Suuren Uhrin vaikutuksen alaiseksi. Suuri Uhri on kaikista salaperäisin olento ja elämä, mitä on olemassa tämän maapallon yhteydessä. Suuresta Uhrista sanotaan, että se on merkillinen olento, joka maapallon synnystä saakka palvelee sanomattomalla rakkaudella maapallon koko elämää, istuen valon kynnyksellä, mutta kieltäytyen valosta, niiden kaikkien takia, jotka maapallolla pyrkivät ja ponnistelevat vaikeaa tietänsä vapauteen, täydellisyyteen, Jumalan luo. Hän uhrautuu meidän kaikkien puolesta. Hän on siis se, niinkuin Ilmestyskirjassa sanotaan, joka maailman alusta saakka on ristiinnaulittu eli tapettu. Hän on se, joka on uhrannut itsensä maailman alusta saakka. Hän on Kristus, hän on Elämä, hän on Logos.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA Nro 15.

Veljet,

Olemme nyt saapuneet tässä katselemisessamme siihen mysterioon, jota nimitämme Kristus-mysterioksi. Jos te muistatte, mitä usein olen tästä asiasta sekä kirjoittanut että puhunut, niin te tiedätte minun kantani siinä suhteessa olevan, että Kristus-mysteriota ei ratkaise se, että sanomme: ”Jordanin kasteessa Jeesus jätti ruumiinsa erään toisen olennon, Kristuksen, käytettäväksi”, sillä silloin tuo toinen olento, Kristus, olisi vain toinen vanhempi ihminen, vanhempi Mestari, joka käytti Jeesuksen ruumista. Mutta Kristus-mysteriota tämän sanan varsinaisessa, korkeassa merkityksessä ei ole sillä ratkaistu, se on vain lykätty edemmäksi, kauemmaksi. Kristus-mysterio on nimittäin Jumalan salaisuuden läsnäolo ihmisen sielussa. Kristus-mysterio kuvaa tätä Jumalan läsnäoloa ihmisen sielussa.

Jumala, joka on läsnä jokaisen ihmisen sielussa, oli paljon suuremmalla tavalla läsnä kaikissa Vapahtajissa ja Jumalan Pojissa kuin tavallisissa ihmisissä ja kaikista suurimmalla tavalla läsnä Jeesus Kristuksessa. Mutta se oli Jumala, jumalallinen elämä, eikä mikään korkeampi ihmisolento.

Jos me sanomme: Jordanin kasteessa korkeampi olento, Boodhisattva eli Kristus, otti asuntonsa Jeesuksen ruumiin-

seen, niin meidän täytyy kysyä, millä tavalla Jumala oli läsnä tuossa Boodhisattvassa eli Kristuksessa, mikä oli Hänen salaisuutensa, mikä oli Hänet pelastanut, ei Hän itse ollut nostanut itseään ylös pahan ja synnin suosta? — Jumala oli Hänet nostanut.

Juutalaiset sanoivat ja sanovat: on olemassa yksi ainoa Vapahtaja, ja se on Jumala. — Tämä sana on tosi. Vain yksi on meidän vapahtaja, se on Jumala, Jumala meissä. Sentähden tavallinen Kristus-mysterio on mysterio Jumalasta meissä. Siis, kun puhumme Jeesuksesta Kristuksesta ja sanomme, että Jordanin kasteessa Jeesuksesta tuli Kristus, niin me tarkoitamme rosenkreutsiläisissä piireissä, että Jordanin kasteessa Jumala astui Jeesukseen, nimitämme sitten sitä Jumalaa Kristukseksi tai nimitämme Jeesusta sitten Kristukseksi, kun Hän oli Jumalan sieluunsa vastaan ottanut. — Tätä mysteriota tulee meidän tutkia.

Te muistatte, että olemme näinä kahtena kertana piirtäneet taulukon, jossa on esitetty eri vihkimyksiä, jossa esitettiin yhdeksänkin eri vihkimystä ja kymmenentenä todellisuutena kaikkien näiden yhdeksän vihkimyksen takana niin sanottu Hiljainen Vartija, Suuri Uhri. Salaisessa Opissa myös nimitetty kaikkialla läsnä olevaksi, eläväksi Banjan-puuksi eli siis Elämänpuuksi. Tämä ihmeellinen mysterio on kaikkien vihkimysjärjestöjen takana, ja Hänestä sanoimme viime kerralla, että Hän yhdessä Jeesus Natsarealaisen kanssa ratkaisi meille kysymyksen Kristuksesta.

Nyt muistatte myös, että puhuttiin kuudesta sinisestä looshista, johon kuuluvat Mestarit ja Heidän alapuolellaan olevat neljännen ja kolmannen asteen vihityt. Sitten puhuttiin Kristuksen Valkoisesta Veljeskunnasta, joka alkaa kuudennesta vihkimyksestä ja nousee siitä ylöspäin. — Nyt meidän siis täytyy ymmärtää Jeesus Natsarealaisen

suhdetta näihin kaikkiin vihkimyksiin sekä Siniseen loosihiin että Valkoiseen. Meidän täytyy ymmärtää, miksi Valkoista Veljeskuntaa nimitetään Kristuksen Veljeskunnaksi; meidän täytyy ymmärtää Hiljaisen Vartijan suhdetta näihin asioihin.

Sentähden kysymme ensin: mikä on tuo Hiljainen Vartija? — Hänestä sanotaan, että Hän laskeutui Jeesukseen, että Hän oli Kristus, joka laskeutui Jeesukseen. — Oliko Hän siis jokin olento, oliko Hän siis entinen ihminen, jokin personallinen olento, joka istuu tuossa Valossa ja kuitenkin Valon ulkopuolella, sen kynnyksellä, katsellen Valoon, mutta katsellen myöskin pimeydessä vaelta-vaan ihmiskuntaan, jota Hän tahtoo auttaa, niinkuin Häntä kuvataan Salaisessa Opissa. Pankaa merkille, että tästä Suuresta Uhrista ei puhuta yleensä teosofisissa kirjoissa. Salaisessa Opissa sanotaan: tämä Suuri Uhri on mukana planeetan aamunkoitosta sen iltahetkeen saakka, siis koko sen elämän ajan. Salaisessa Opissa sanotaan myös: tämä Suuri Uhri astui mukaan ihmiskunnan elämään kolmannen juurirodun aikana. — Näitä asioita ymmärrämme, kun käsitämme, mikä on tuo Suuri Uhri, mikä on tuo Hiljainen Vartija.

Salaisessa Opissa joskus viitataan — ehkä jossain toisessakin teosofisessa kirjassa — että Suuri Uhri on Logos. Kaikki nämä viittaukset pitävät paikkansa, sillä Suuri Uhri on Jumalan Poika, on Logos, Kristus, Vapah-taja, jota, kun sitä tarkemmin määrittelemme, sanomme Isän, Jumalan, täydellisyysajatuksiksi ihmiskunnasta. Se on taivaallinen ihminen eli Isän Jumalan ihannekuva ihmisestä. Se on ihmisolento, elävä, iankaikkinen taivaallinen ihminen, jonka Logos loi ajatuksiinsa, synnytti itsessään, joka oli Hän itse, joka oli elävä, joka on elävä kosmillinen Kristus. Jumala, Isä, Logos, ei ajattele mitään kuolleita, haihtuvia ajatuksia. Kun Hän ajattelee,

on ajatus Hän itse. Hän itse synnyttää itsensä, sillä Hänen ajatuksensa on luova, on luomistyötä. Sentähden tuo taivaallinen ihminen on kaiken olevaisen Vapahtaja, se on Jumala itse, Isä itse Vapahtajana, se on Logos toisessa personassa, Pojassa, Rakkaudessa. — Tämä on Elämänpuu, tämä on ikuisesti elävä Banjan-puu, tämä on kosminen Kristus. Tästä kosmisesta Kristuksesta tuli mystillinen Kristus. — Koska Hänestä tuli mystillinen Kristus? — Silloin kun toisesta planeetasta tulivat auttajat tänne maan päälle perustamaan Salaisen Veljeskunnan, silloin kun siirtyivät tänne kaikki ne korkeat olennot, joita itämailla sanotaan Kumaaroiksi, ja heidän kaikki oppilaansa ja nuoremmat veljensä. Kun he perustivat tänne Salaisen Veljeskunnan useampia miljoonia vuosia sitten, silloin kosminen Kristus, joka aamuhetkestä lähtien aina on meidän tähtemme ikäänkuin takana ja sisällä, tuli mystilliseksi Kristukseksi, tuli siksi Voimaksi joka voi yksilöllisen ihmisen vapahtaa ja pelastaa, siksi Voimaksi, jonka yhteyteen yksilöllinen ihminen voi päästä.

Mutta millä tavalla Hän tuli Mystilliseksi Kristukseksi? Tuliko Hän silloin kolmannen juurirodun aikana mystilliseksi Kristukseksi, jonka kuka tahansa ihmiskunnan ihminen saattoi ottaa vastaan? — Ei. Hän tuli mystilliseksi Kristukseksi, joka oli läsnä noissa korkeissa Kumaaroissa ja heidän palvelijoissaan tuossa Salaisessa Veljeskunnassa, mutta ainoastaan määrättyyn kohtaan saakka. Kosminen Kristus on se, jota esim. Kalevalassa nimitetään Väinämöiseksi sillä avaimella avattuna. Ja kosminen Kristus on alusta saakka pyrkinyt toteutumaan näkyväisessä elämässä, siis rakastanut näkyväistä elämää, siis aivan erikoisesti rakastanut ihmiskuntaa ja pyrkinyt siinä ilmenemään, mutta portti on ollut suljettu. Kosminen Kristus on kyllä koko ajan kosinut ihmiskuntaa, niinkuin mytologiassa sanotaan, mutta ihmiskunta ei ole saattanut

Häntä ottaa vastaan. Alussa saattoivat Hänet ottaa vastaan ainoastaan ne suuret Auttajat, jotka tulivat muualta, ja ne muodostivat aivan kuin suojamuurin kosmillisen Kristuksen ympärille samalla kun he muodostivat sen porraskäytävän, jota nousemalla ihmiskunta pääsee mystillisen Kristuksen luo.

Kuinka alas saattoi tuo kosmillis-mystillinen Kristus laskeutua? Ainoastaan kuudenteen vihkimykseen, sille tasolle, jossa ovat ne olennot, joista sanotaan, että ovat ottaneet kuudennen vihkimyksen, Tshoohanit, ja sentähden nimitetään Veljeskuntaa kuudennesta vihkimyksestä lähtien Kristuksen Veljeskunnaksi.

Eivätkö siis Mestarit ja muut vihityt, joihin saattoi kuulua ihmisiäkin meidän ihmiskunnasta, eivätkö he olleet mystillisen Kristuksen yhteydessä, eivätkö he tuntevat mystillistä Kristusta, kosmillista Kristusta? — Tunsivat, mutta niin sanoaksemme ulkoapäin. He eivät astuneet mystillisen Kristuksen sisään ennen kuin kuudennesa vihkimyksessä, muissa vihkimyksissä he olivat kuin mystillisen Kristuksen ulkopuolella, kyllä kuitenkin Hänen elämästään osallisia, sillä kosmillisen Kristuksen, Hiljaisen Vartijan, henki saattoi laskeutua alemmas viudenteen ja neljänteen vihkimykseen ja aavistettiin kolmannessa. — Siis kaikki ne, jotka kuuluvat Siniseen looshiin, ottivat vastaan ensin kuin aavistuksen Kristuksesta, sitten kuin kasteen Pyhästä Hengestä ja sitten Mestareina joutuivat semmoiseen asemaan, että he tunsivat itsensä Kristuksen lapsiksi. Mutta vasta kuudennessa vihkimyksessä he tunsivat olevansa yhtä mystillisen Kristuksen kanssa.

Näin oli sääntö Melkisedekin eli Sanat Kumaaran hierarkiassa. Mutta Jeesus Kristus muutti tämän. Me emme silloin saa ajatella, että tämä olisi ollut Jeesus Natsarealaisen yksinomaista ansiota, että Hän olisi meidät pelastanut, että Hänen ansio olisi se ollut. Meidän ei tule

niin ajatella. Meidän tulee ymmärtää, että Jeesus Natsarealaisen ansio oli äärettömän suuri. Hän oli erikoinen olento. Hän oli antanut itsessään kasvaa rakkautta enemmän kuin ehkä kukaan muu ennen Häntä oli ymmärtänyt. Hän oli olento, joka rakasti ja tahtoo rakastaa. Mutta se, että mystillinen Kristus tuli lähemmäs ihmiskuntaa, se oli myös ainakin yhtä suurella määrällä ellei suuremmalla Hiljaisen Vartijan, kosmisen Kristuksen, Logoksen ansio ja tahto. Se oli Jumala, Logos joka tahtoi laskeutua lähemmäs ihmiskuntaa ja vain odotti ja odotti, että joku ihminen meidän ihmiskunnastamme ymmärtäisi fyysisessä tajunnassaan, mikä Jumala oli. Ymmärtäisi ei päässään ainoastaan, ei järkitajunnassaan, vaan siinä olemuspuolella, joka tekee koko sen ymmärtämisen eläväksi ja yhdeksi hänen itsensä kanssa, siis ymmärtäisi sydämessään, ymmärtäisi fyysisessä olemuksessaan ja fyysisessä tajunnassaan.

Koska Melkisedekin säädöksen mukaan ihmiset ymmärsivät Kristuksen fyysisessä tajunnassaan? — Vasta sitten, kun ottivat ja olivat ottaneet neljä vihkimystä. Vasta neljännessä vihkimyksessä, jolloin heidän sydämensä murskattiin, jolloin heidän persoonallinen itsensä heiltä riistettiin, jolloin heidän sydänverensä pantiin vuotamaan, vasta siinä vihkimyksessä ymmärsivät vanhan ajan vihityt Jumalan Pojan, Hiljaisen Vartijan, suuren salaisuuden.

Siis Kristuksen ymmärtäminenkin oli niin monen, monen lukon takana, rakkauden täydellinen tajuaminen oli siis vanhurskauden muurien takana, ihmisen täytyi niin puhdistaa itseään, niin vanhurskaaksi tulla lain kaikkien määräysten mukaan, että hän otti neljä vihkimystä, että hänestä tuli täydellinen Arhat eli kunnioitettu olento, vanhurskas olento. Niin paljon hänen siis piti ponnistaa ja pyrkiä, ennenkuin hän pääsi ymmärtämään Jumalan rakkauden.

Jeesus Natsarealainen oli monen elämän aikana aavistanut, että täytyy ymmärtää Jumalaa toisella tavalla tässä päivätajunnassa, kuin mitä ihmiset ymmärsivät. Ihmiskunta ymmärsi Jumalaa vanhurskaana olentona, ja viisaat opettivat niin ymmärtämään: Jumala on vanhurskas olento, tule pyhäksi, sinä ihminen, ennenkuin voit ymmärtää Jumalaa Hänen ankarassa Majesteetissaan. — Ja Jeesus Natsarealainen tunsikin monen elämän aikana, että Jumala oli häntä lähempänä. Hän otti niitä vihkimyksiä, mutta kun hän syntyi Jeesus Natsarealaisena, niin hänen tajuntansa, koko hänen sielunsa oli niin luja, niin täynnä tuota vanhaa päätöstä ja vakaumusta: ”minun pitää tuntea Jumala aivan tässä tavallisena ihmisenä”, että hän otti, riisti kaikki entiset vihkimyssalaisuutensa, kaiken, minkä hän oli kokenut, hän riisti sen päivätajuntaansa jo lapsena. Hän ei käynyt läpi mitään vihkimyksiä lapsena, mutta hän oli tietoinen Jumalan rakkaudesta pienestä saakka. Se oli jälleensyntymismuisto, mutta se oli niin puhdasta, se oli niin selvää hänessä, että hän oli kuin vihitty jo syntyessään — niinkuin hän todellisuudessa olikin, vaikka, kun vihitty ennen syntyi maailmaan, hänen täytyi ottaa kaikki vihkimykset uudestaan, pyrkiä ja ponnistaa. Jeesus oli niin voimakas tullessaan tänne, että hän otti mukaansa korkeimman vihkimyssalaisuuden, minkä hän oli saavuttanut, nimittäin rosenkreutsiläisen salaisuuden verta vuotavasta sydäimestä. Hän tunsikin Jumalan rakkauden pienestä saakka. Sentähden Jordanin kasteessa kosmillinen Kristus, Hiljainen Vartija, pyhä Banjan-puu, saattoi riemumielin laskeutua Hänen tajuntaansa, yhtyä Häneen, tulla Hänessä ihmiseksi.

Jollei Jeesus Natsarealainen olisi osannut ottaa Kristusta, kosmillista Kristusta vastaan, ennenkuin Hän kävi läpi mitään teknillisiä vihkimyksiä, niin ei olisi mystillinen Kristus meidänkään lähellä, ei sen lähempänä kuin ennen,

eli monen vihkimyksen takana. Mutta se, että Jeesus Natsarealainen saattoi ottaa vastaan mystillisen Kristuksen inhimillisessä päivätajunnassaan ja siis koota aivan kuin yhteen kohtaan neljän entisen vihkimyksen tulokset ja salaisuudet, sen kautta kosmillinen Kristus tuli yleis-Kristukseksi, joka nyt on koko ihmiskunnan ja kaikkien ihmisyksilöiden takana, joka nyt on Vapahtajana jokaiselle ihmiselle, joka tahtoo Hänet sydämeensä ottaa vastaan.

Jeesus Kristuksen ihmeellinen elämäntyö ja ihmeellinen astuminen maan päälle ja kosmillisen Kristuksen ihmeellinen, inhimillinen inkarnatsioni muutti vihkimysmahdollisuudet, tämän tekniikan semmoiseksi, että nyt yksilöllinen ihminen ei ole pakotettu ottamaan neljää vihkimystä, ennen kuin hän voi joutua Vapahtajan eli Kristuksen yhteyteen, ja siis käsittää entisen neljän vihkimyksen syvimmän salaisuuden, ennen kuin hän on varsinaisia vihkimyksiä ottanut. Hän voi käsittää sen päivätajunnassaan ja sitten tulla osalliseksi Vapahtajan voimasta, Jumalan ihmeellisestä elämästä. Hän voi uskon kautta yhtyä Kristukseen, Jumalaan, ja siitä alkaa kulkunsa eteenpäin. Sentähden sanotaan: Kristus syntyy seimessä, tallissa. — Ihminen, niin huono kuin hän on, niin syntinen, niin täynnä epätäydellisyyttä, että hänen sielunsa on kuin talli ja siinä seimi, hän voi ottaa vastaan Vapahtajan ja Kristuksen uskossa ja tulla Jumalan yhteyteen sillä tavalla, kun ihmiset ennen saivat ponnistaa ja epätoivoisina ponnistaa, ennenkuin he neljännessä vihkimyksessä pääsivät siitä osallisiksi.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA Nro 16.

Veljet,

Kun se ihmeellinen olento, jota nimitämme Jeesukseksi, syntyi maailmaan Jeesus Natsarealaisena, silloin hän, kuten muistatte edellisestä, toi mukanaan tuon voimakkaan tiedon ja tunnon Isästä, Jumalasta. Hän oli jo lapsena tietoinen siitä, että Jumala oli rakkaus. Hän oli tähän tietoon ja vakaumukseen tullut pitkien taistelujen ja kokeuksien jälkeen edellisissä ruumistuksissansa. Mutta hän oli päättänyt koko ajan, että hänen kerran pitää syntyä ihmisenä, joka lapsesta saakka fyysisessä päiväajunnassaan on tietoinen siitä elämän syvimmästä salaisuudesta, minkä muuten vain korkealle kehittyneet viisaat ja vihityt olennot olivat lopullisena tuloksena saavuttaneet. Tämä oli Jeesuksen erikoisuus, hänen originelli, yksilöllinen karaktäärinsä. Kaikki legendat ja kertomukset hänen lapsuudestaan todistavat, että hän oli täysin tietoinen siitä, että Jumala oli hänen Isänsä. Hän säilytti siis pienestä pitäen fyysisessä päiväajunnassaan sen tiedon, josta hän oli saanut aikoinaan aavistuksen n.s. Ruusu-Risti- eli neljännessä vihkimyksessä, jolloin hänelle oli avautunut Mestariuden tie. Nyt hän siis pienestä pitäen oli Ruusu-Risti Ritari, joka kulki suoraan Mestariutta kohti.

Mestari-asteen saavuttaminen oli hänelle — ihmeellistä kyllä — aivan sivuseikka, josta eivät evankeliumit ole

edes maininneet, sillä evankeliumeissa kerrotaan vasta siitä tapahtumasta, jolloin hän Jordanin kasteessa saavutti Kristus-vihkimyksen, eli käyttäöksemme nykyajalla toista, teosofista nimitystä, Boodhisattva-vihkimyksen. Se oli teknillisesti kuudes vihkimys, joka muodostui Jeesuksen elämässä ensimmäiseksi varsinaiseksi vihkimykseksi.

Mestari-vihkimys teki vanhan järjestelmän mukaan ihmisen Kristuksen lapseksi, mutta kuudes eli Boodhisattva-vihkimys yhdisti hänet Kristukseen. Siten Jeesus elämässään otti — jatkaaksemme tätä teknillistä esitystämme — seuraavat vihkimyksensä, nim. seitsemännen vihkimyksen, kahdeksannen ja yhdeksännen vihkimyksen perätysten tuossa teknillisessä järjestyksessä, mutta koko ajan ilman niitä seremonioita eli juhlamenoja, joita aina siihen saakka oli käytetty. Hän otti vihkimyksensä suoraan Kosmilliselta Kristukselta eli Suurelta Uhrilta, Hiljaiselta Vartijalta, siis Logokselta, Isältä, eikä enää Melkisedekin välityksellä, niinkuin hänkin ennen oli ottanut vihkimyksensä. Toisin sanoen, hänen henkensä kasvoi ja kehittyi Jumalan kasvojen edessä, eikä enään kulkenut ihmisten vanhoja teitä. Hän kohosi suoraan ylöspäin läpi kaikkien syvyyksien ja korkeuksien, läpi kaikkien taivaiden ja hengen avaruuksien Isän luo, luoden pitkin matkaa uutta.

Miten tämä oli mahdollista? Tämä oli mahdollista sen kautta, että tuossa varsinaisessa ensimmäisessä vihkimyksessä Jordanin kasteessa Isä itse yhtyi häneen ja tunnusti hänet pojakseen. Se oli Suuren Uhrin, Elämän Banjanpuun tahtoa, samalla kun se oli Jeesuksen omaa kaihoa.

Näissä esoteerisissa esityksissä emme tietenkään saata puhua laajalti ja monissa sanoissa esittää asioita, sillä tehtävämme on vain luoda kuin runko eli luuranko, jonka ympärille jokainen sitten omassa mietiskelyssään liittää sen, mikä puuttuu asiain käsittämisessä. Tässä on meidän

tarkoituksemme vain antaa joitakuita yksityisiä yleispäteviä seikkoja. Te olette tietenkin huomanneet, että minä saatan puhua julkisissa esitelmissäni samoista asioista, mutta jättämällä aina pois semmoista, niin sanoaksemme salatieteellisiä yksityisseikkoja, joista ainoastaan esoteerisissa piireissä voi puhua.

Nyt huomaatte, että meillä on silmäimme edessä sekä tuo Melkisedekin koulu ja vanha vihkimysjärjestelmä — t.s. koko Salainen Veljeskunta — että myöskin tämä Jeesuksen Kristuksen uusi ihmeellinen tie, johon, nimitäin omaan tiehensä, hän ehkä viittasi noilla hämäräperäisillä sanoillansa: ”Taivasten valtakunta otetaan väkiryntäköllä.”

Entisestään muistatte, ja siitähän oli tämän edellisessäkin luennossa puhe, että meidän planeettamme johtajana on salainen tajuntavoima tai sanomme ko kollektiivinen yksilöllisyys, jota nimitetään vanhoissa traditsioneissa Saturnukseksi eli Saatanaksi. Kun tämän pidämme mielestämme, huomaamme että silmäimme edessä on itse asiassa kolme seikkaa: ensiksikin planeetan ja sen ihmiskunnan luonnollinen tausta, joka on kulkenut Saturnuksen eli Saatanan merkeissä; toiseksi Venuksesta tullut ihmiskunnan kasvattajajoukko, jota nimitetään yleisesti Salaiseksi Veljeskunnaksi; sekä kolmanneksi Jeesus Kristuksen avaama tie Isän luo, ja hänen — tai paremmin sanoen oikeastaan Kristuksen — astuminen meidän planeettamme Korkeampana Minänä elämän näyttämölle.

Kuinka meidän on sitten ymmärrettävä näiden kolmen merkillisen realiteetin suhde toisiinsa? Kysymme ensin, niissä asemassa oli Melkisedek ynnä muut Kumaarat ja kaikki heidän vihityt opetuslapsensa siirtyessään Venuksesta tänne meitä auttamaan? Saattoivatko he vedota meidän sisäiseen korkeampaan minäämme? Saattoivatko he vedota Kristukseen meissä, Isään meissä, Jumalaan

meissä? Eivät missään tapauksessa eksoteerisesti, sillä me ihmisethän emme suurina joukkoina eksoteerisesti ollenkaan tunteneet Isää Jumalaa tai Kristusta meissä. Meillä ei ollut Korkeampi Minä niin lähellä päivätaajuntaamme, että siihen olisi voinut vedota. Päinvastoin, meidän ihmisten piti läpikäydä sangen monimutkainen puhdistus ja vihkimys, meidän piti silloin saavuttaa aivan määrätty vanhurskausaste, ennenkuin me saimme edes aavistuksen siitä, että Vapahtaja, Jumala, Isä, Kristus oli meissä.

Mihinkä siis saattoivat Melkisedek ja pyhät auttajat vedota? Heidän piti kasvattaa meitä, ja ensi alussa he vetosivat meidän luonnolliseen seivänäköisyyteemme. ”Katsokaa meitä,” he sanoivat, ”katsokaa, kuinka loistavia ja merkillisiä olentoja me olemme! Tulkaa tekin samanlaisiksi tottelemalla meitä.” Sitten myöhemmin he saattoivat vedota meidän tunteisiimme. He käyttivät ihmeellistä kieltä, esiintyivät niin rakastettavina olentoina, että he hurmasivat meidät ja sitten vetivät meitä puoleensa ja he saivat meidät sillä tavalla matkimaan heitä ja vähitellen heidän neuvojaan ajattelemaan. Sitten vielä myöhemmin he saattoivat, kun ajatuskyky vähitellen oli meissä herännyt, vedota meidän järkeemme ja oikeustajuntaamme. Tässä periodissa me nyt yhä vielä olemme eläneet. Salainen Veljeskunta on saattanut vedota oikeastaan korkeintaan meidän oikeustajuntaamme, mutta se oikeustajunta asuu meidän persoonallisessa inhimillisyydesämme, eikä heti ole aivan vapaa itsekkyydestä. Mutta se kasvattaa meissä vähitellen järjellistä epäitsekkyyttä.

Kuinka me siis saatamme nimittää sitä kasvatusmenetelmää, jota Salainen Veljeskunta on ollut velvollinen käyttämään? Me voimme sitä nimittää esoteerisesti, ja kun emme käsitä sanoja väärin, Saatanan palvelukseksi. Korkein, mikä ihmisissä liikkui, se pohjaltaan kuului

personallisuuden voimiin ja kykyihin ja siis Saatanan maailmaan. Saatanahan on epäitsekkäs oikeudenmukaisuudessa. Hän on ehdottomasti oikeamielinen. Hän on todellisuuksien Jumala, hän on menettelyjen laatija. Hän on se suuri pessimisti, joka kasvattaa meidän älyämme. Hän palauttaa ihmisen todelliseen oikeamielisyyteen, ankaralla, järkähtämättömällä taipumattomuudella, miltei-pä kovuudella ja julmuudella, vaikkakin kaikki tämä on peitettyä hyvyyttä.

Melkisedekin kolme Kumaaraa vaikuttavat näkymättömissä kolmen edustajansa kautta, nim. Manun, Boodhisattvan ja Mahatshoohanin kautta. Manu johtaa ihmiskunnan historiaa sen ulkonaisissa vaiheissa. Hän on ehdottomasti oikeamielinen karman täytäntöön panija, siis yhtä ankara ja salaisesti yhtä lempeä kuin karma. Boodhisattva on ihmiskunnan opettaja ja kaikkien uskontojen johtaja, näiden ulkonaisessa merkityksessä, koska hänkään, Boodhisattva, ei ole voinut olla minkään uskonnon elämä eikä minkään opetuksen sisältö. Hän on ollut aina opettaja, joka on viitannut elämään, totuuteen, viisauteen, Jumalaan, millä nimellä sitä lienee käsitetty, ja joka on uskonnon tai opin kautta saavutettavissa. Mutta hän on aina pitänyt ihmisten edessä selvänä ne ehdot, jotka oli täytettävä, ne askeleet, jotka oli astuttava, jotta totuus saavutettaisiin. Ja Mahatshoohan on aina ollut jumalanpalveluksen herra. Hän on aina valvonut julkisia menoja ja seremonioja. Hän on ollut ikäänkuin ihmiskunnan salainen seremoniamestari, joka erilaisten lähettiläitensä kautta on opettanut ihmisiä tuntemaan kunnioitusta ja hartautta erinäisissä toimituksissa. Mutta ei hänkään, Mahatshoohan, ole ollut noiden toimitusten kohteena, vaan hän on ollut se, joka on niitä alkuaan opettanut ja valvonut. Hän on ollut ainoa, joka on kyennyt niitä arvostelemaan.

Jeesus Kristus taas, tai jos niin tahdomme, tässä merki-

tyksessä nimenomaan Kristus on kaiken karman salainen siunaus, hän on kaikkien Manujen ja Herrauksien johdon sisäinen laki. Hän on aina ollut ja on koko uskonnon ja opin sisällön sisältö ja elämä, kaiken pyhyden voima. Hän on ollut itse hartaus ja itse kunnioituksen tunnelma kaikissa Mahatshoohanien seremonioissa. Tämä mysterio on muistettava.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 17.

Veljet,

Viime kerralla sanoin lopulla, että Salainen Veljeskunta tavallaan palvelee Saatanaa ja Karmaa, koska se ei muuhun kykene.

Koska meidän tarkoituksemme ei ole suinkaan ole millään tavalla ajatella Veljeskunnasta ja sen työstä, kuinka sanoisin, halventavasti, vaan aivan päinvastoin mitä kunnioittavimmin katsoa siihen Veljeskunnan työhön, mitä ihmisten hyväksi on tehty, niin täytyy meidän vähän selvittää tätä asiaa. Tulihan selvitys viime kerralla, mutta tahdon vielä kääntää teidän huomiomme noihin suuriin näkymättömiin voimiin, jotka nostavat meidät n.s. hierarkiojen yhteyteen ja joista on ollut puhe viime keväänä muutamissa julkisissa luennoissa.

Te tiedätte teosofisista tutkimuksistanne, että nykyään elämme neljännessä luomiskaudessa eli manvantarassa, että ennen tätä oli Kuu-, Aurinko- ja Saturnus-manvantarat. Jokainen tällainen manvantara eli luomiskausi aikaansaa lopputuloksissaan merkillisiä, korkealle kehittyneitä olentoja.

Niinkuin tämän neljännen manvantaran tarkoituksena on synnyttää, luoda ihmiskunta, joka on saavuttanut inhimillisen täydellisyyden, t.s. siis mestariuden ja kaikkea sitä kehitystä, mikä on mestariuden yläpuolella,

samaten ensimmäinen, Saturnus-manvantara synnytti äärettömän korkeita Asura-olentoja, niinkuin niitä nimitetään, jotka omassa elämässään ja sisällisissä taisteluissaan olivat voittaneet vihan prinssiin rakkaudella ja tulleet täydellisen rakastaviksi olennoiksi; eivät nykyisten ihmisten kaltaisiksi, vaan korkeiksi jumalolennoiksi, jotka tiesivät rakkauden salaisuuden ja tiesivät, että paha oli olemassa vihana ja että se oli voitettava. Nämä olivat siis äärettömän korkeita inhimillisiä olentoja. Jos tahdomme verrata heitäjonkinlaisiinviikimysasteisiin, silloin sanomme, että heidän tajuntansa liikkui niissä maailmoissa, jotka vastaavat kahdeksatta ja yhdeksättä viikimystä. Ne eivät ole samanlaisia olentoja, kuin meidän ihmiset tai Venuksesta tulleet Salaiset Veljet, jotka ovat ottaneet kahdeksan tai yhdeksän viikimystä, ei ollenkaan, mutta heidän tajuntansa liikkui niissä maailmoissa ja ne tuntevat rakkauden salaisuuden, t.s. myöskin vallan salaisuuden. Valta on ainoastaan rakkaudessa.

Niinkään toinen, nim. Aurinko-manvantara, synnytti maailmaan korkeita olentoja, jumalolentoja, jotka olivat oppineet uskon salaisuuden. He olivat loistavia, kauniita valo-olentoja, Agnishvattoja, Agnishvatta-pitrejä, jotka olivat voittaneet kaiken muodollisen elämän ja kaiken ilmenneen kauneuden uskon avulla. Heille oli siis selvinnyt syvin viisaus, joka on siinä, jota me nimitämme kieltämykseksi, koska usko näyttää vielä jotain korkeampaa ja kauniimpaa, kuin se, mistä kieltäydytään. Nämä ihmeelliset valo-olennot eivät liioin ole verrattavissa ihmisiin taikka Venuksesta tullessiin Veljiin, vaikka voidaan sanoa, että Agnishvatta-olennot liikkuivat tajunnassaan niissä piireissä, niillä tasoilla ja niissä salaisuuksissa, joissa liikkuivat kuudennen ja seitsemännen viikimyksen ottaneet olennot. Agnishvatta-olento on kuin jonkunlainen Boodhisattva-olento, jonkunlainen opettaja, joka siis

näyttää tietä ja on itse käsittämättömän korkealla tavalla kehittänyt itsensä ja siten tullut viisaaksi.

Kolmas, Kuu-manvantara, synnytti myös äärettömän korkeita ja merkillisen ihmeellisiä olentoja, jotka olivat oppineet luomisen salaisuuden, oppineet taiteen salaisuuden, työn salaisuuden ja kauniiden muotojen luomisen salaisuuden, ilman että he olisivat takertuneet siihen nautintoon, joka niin helposti liittyy luomistyön yhteyteen. He olivat voittaneet itsessään kaiken aistillisen nautinnon, koska olivat kääntäneet katseensa aina pois itsestänsä, unohtaneet aina itsensä ja ainoastaan katselleet kauneutta ja, niin sanoaksemme, personattomalla tavalla iloinneet kauneudesta. Mutta heidän taistelunsa oli käyty tunteiden ja himojen maailmoissa ja he olivat itsensä täydellisesti voittaneet. Näitä niin sanottuja Barhishadeja eli kuupitrejä voi verrata niihin ihmisiin, Salaisiin Veljiin, jotka ovat ottaneet kolme, neljä tai viisi vihkimystä, mutta on muistettava, että Barhishadit eivät ole ihmisiä, vaan korkeita jumalolentoja, joiden tajunta liikkuu samoissa maailmoissa kuin näiden kolmannen, neljännen ja viidennen vihkimysasteen vihittyjen tajunta.

Nyt meidän on pidettävä mielessämme, että kaikilta näiltä edellisiltä luomiskausilta oli jäänyt jällelle joitakuuta olentoja, jotka eivät olleet saavuttaneet siinä manvantarassa asetettua päämäärää, vaan langenneet siitä pois, langenneet ikäänkuin syntiin ja kehityksen vastaiseen suuntaan. Tällaisia jällelle jääneitä olentoja ensimmäisestä, Saturnus-manvantarasta olivat Saatanoiksi eli Vastustajiksi kutsutut, koska he pyrkivät valtaan, saavuttivat vallan, mutta enemmän vihassa kuin rakkaudessa. He eivät osanneet voittaa vihaa vihalla itsessänsä, niinkuin Asurat, ja muuttaa sitä rakkaudeksi, vaan yhdistyivät vihan voimiin, jotka sitten suunnattiin valtaan.

Aurinko-manvantarasta jäi jällelle joukko olentoja, joita

olemme tottuneet nimittämään Ahrimaneiksi, sentähden, että he eivät ole valo-olentoja, vaan tavallaan pimeysolentoja. He eivät kehittäneet itsessään uskoa, vaan päinvastoin epäuskoa. He eivät uskossa voittaneet muotojen maailmaa ja sen maailman kauneutta, vaan sanoivat itselensä: ”Tuo muotojen maailma on kaunis ja me menemme siihen. Se on todellisuus, eikä tuo valo, joka vaatii kieltäytymistä tästä ilmenneestä maailmasta. Me pidämme tätä ilmentynyttä muotojen maailman kauneutta todellisuutena, me epäilemme kaikkea muuta.” Ne olivat Ahrimaneja, niitä, jotka jäivät jällelle Agnishvattoista.

Ja sitten, kuten muistatte, kolmannesta eli Kuu-mantantarasta jäi jällelle suuri joukko olentoja, joita olemme tottuneet nimittämään Lucifer-olennoksi, piriiksi ja perkeleiksi, koska he eivät voineet voittaa itseänsä, eivätkä oppineet luomisen salaisuutta ilman nautintoa, vaan päinvastoin tahtoivat juuri nauttia luomisen yhteydessä. Sentähden he sanoivat itselleen: luomisen salaisuus on siinä, että se tulee yhä suuremmaksi ja suuremmaksi nautinnon tunteessa.

Nämä kaikki jällelle jääneet olennot täytyi nyt meidän neljäs maapallomme ottaa myöskin vastaan. Heidän piti täällä saada kehittyä ja voittaa se, mikä oli heiltä jäänyt oppimatta. Luciferit tulivat tänne ihmisten, meidän keskelle kiusaajahengiksi, jotka toiselta puolen kuiskasivat ihmisille: ”Syö hyvän-ja pahantiedon puusta, ainoastaan sillä tavalla sinä viisastut”, ja osaksi heidän nykyisen ohjelmansa ja elämäntehtävänsä mukaisesti: ”Nouse ja kieltäydy kaikesta! Älä ollenkaan kiinnitä silmäsi mihinkään maallisiin, vaan ota taivas heti, ole ylpeä ja vaadi oikeutesi!”

Taas Ahrimanit, kun he tulivat tänne ihmisten keskelle tälle planeetalle, he esiintyivät kiusaajahenkinä ja kiusaajina, jotka sanoivat ja kuiskasivat ihmisille: ”Älä mitään

usko, vaan epäile kaikkea, ei ole mitään muuta todellisuutta kuin aineellinen todellisuus.” Sillä tavalla he sekoittivat ihmisten järjen ja ymmärryksen ja ovat siten opettaneet heitä käsittämään uskoa väärin, sillä huomattakaa: kaikki nämä kiusaajahenget puhuvat totta. Ei muuten heidän äänensä kaikuisi meissä. Ja Saatanat taas astuessaan tänne ihmisten keskelle tälle planeetalle kuiskaavat ihmisille: ”Etsi vaan valtaa; valta on kaikista syvin sinussa, ihmisessä, sillä se on siinä, että olet luonnon herra ja koko maailman herra ja pakotat kaikki tottelemaan itseäsi. Siinä ei kysytä, mitä keinoja käytetään, vaan suuria päämääriä.” Näin saattavat kiusaajat puhua totta.

Nyt meidän ihmiskuntamme, koska se oli aivan kehitysmätön ja vasta tullut tälle pallolle, kulkiessaan läpi inhimillisen kehityksensä oli siinä asemassa, että sille ei voinut ilman muuta kuulua minkään korkeamman minän ääni. Sentähden ainoa, mikä ihmiskuntaa kehitti, olivat juuri nämä kiusaajahenget. Mutta ne kiusaajahenget olisivat saaneet meidät täydellisesti harhaan viedyksi, ellei Salainen Veljeskunta olisi tullut Venuksesta, meitä ihmislapsia auttamaan. He tulivat nyt tänne tuon selvän taustan eteen aivankuin staffaasiksi, täydellistyttämään ihmiskuntaa tässä lapsitilassa, ihmiskuntaa, joka ei ollut kypsyyntä kuuntelemaan korkeamman minän ääntä, vaan oli kerrassaan näiden kiusaajahenkien vallassa.

Salainen Valkoinen Veljeskunta tuli meitä auttamaan. Mutta eihän sekään ole millään taikakeinoilla voinut luoda meistä todellisia ihmisiä. Se ei ole voinut esiintyä minään muuna kuin opettajana, ohjaajana, sivistysten luojana, historiallisen karman ohjaajana. Sanomme sentähden, että Salainen Veljeskunta, Kumaarat ja Manut edustajinaan, ohjaa ihmiskunnan historiallista kulkua planeetalla; että he, Boodhisattva edustajanaan, opettavat ihmiskuntaa

ja että he Mahatshoohanin eli värähtelyjen Mestarij ohtaj an edustamana herättävät ihmisissä korkeampia tunnelmia.

Manun työ on siis Saatanoita vastaan tavallaan, taikka Saatanat kuuluvat hänen alaansa.

Boodhisattvan työ on Ahrimaneja vastaan eli Ahrimanit kuuluvat hänen alaansa.

Mahatshoohanin eli värähtelytieteen Johtajan työ on tavallaan Luciferia vastaan. Luciferit kuuluvat siis hänen alaansa.

Minähän lyhyesti tässä aina esitän asiat jokaisen mietittäväksi.

Luciferit voittaa se, joka täyttyy Pyhällä Hengellä. Pyhä Henki vapauttaa meidät nautinnosta kauneuden yhteydessä, itsekkäästä nautinnosta, tarkoitan aistillisesta, persoonallisesta nautinnosta, sillä kauneus kyllä tuottaa aina iloa.

Ahrimanin voittaa se, joka täyttyy Poikamysterion herättämällä uskolla. Kun ihminen tulee osalliseksi Pojasta, silloin hän voittaa materialismin hengen tosi teossa.

Saatanan voittaa se, joka tulee Isän yhteyteen. Sillä Isä, jonka rakkaus on mittaamaton, on ainoa, jonka valta on suurempi pahan valtaa.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I.N.R.I.T.S.R.C.

EPISTOLA N:o 18 (kaikille).

Veljet,

Tänä iltana tahdon vielä puhua samasta aiheesta kuin viime kerralla, nimittäin esoteerisesta elämästä yleensä.

Mitä on esoteerinen elämä? Mikä on se uusi siveellinen elämä, jota esoteristit koettavat elää?

Se on itse asiassa alkuasteilla kuolemanjälkeisen elämän elämistä. Sen sijaan, että ihminen tietämättömässä tilassaan jättää tärkeän osan elämästään kuoleman jälkeen elettäväksi, hän esoteristina pyrkii elämään sitä nyt jo täällä maan päällä. Hän esoteristina vetoaa karman johtajiin ja sanoo: ”Antakaa minun nyt jo suorittaa kuolemanjälkeinen vaellukseni.”

Eihän ole sanottu, että hän elämässään ehtii suorittaa kaikkia kuolemanjälkeisiä tiloja, mutta jotain hänet kyllä heti asetetaan suorittamaan.

Kuolema alkaa sillä, että ihminen mietiskelee, todella mietiskelee. Kuolema alkaa sillä, että mennyt ihmisen elämä kulkee tauluina hänen silmäinsä edessä, samalla kun hän itse arvostelee, puolueettomasti arvostelee omaa itseänsä, niinkuin vieraan elämää. Hän on itse oma tuomarinsa. Sitten, kun hän on mietiskellyt, hän ottaa kuolemanjälkeisen elämän kantaakseen, kantaakseen kaikki surut ja kärsimykset, kaikki tuskat ja omantunnon vaivat, mitkä hän on fyysillisen elämänsä aikana valmistanut.

Kun hänestä nyt tulee esoteristi, hän ei tietenkään mietiskele samalla intensiivisellä taidolla kuin kuoleman hetkellä, eikä niin pitkää aikaa, vaan hän jakaa tämän suuren mietiskelyn joka päivän osalle. Hän myöskään ei elä yhtä mittaa sitä helvettiä ja kiirastulta, joka kuoleman jälkeen seuraa mietiskelyä, vaan hän senkin jakaa joka päivän osalle. Joka päivä hän mietiskelyssään koettaa asettua hyvän, Jumalan, sisimmän itsensä, hengen yhteyteen, jotta hänellä olisi mittapuu, jolla arvostella omaa puutteellisuuttaan, omaa itsekkyyttään, omaa mitättömyyttään. Kun hän täydellisen valossa katselee personallisuuttaan, hän huomaa, mikä siinä on puutteellista. Joka päivä hän myöskin siinä määrin, kuin hänen mietiskelynsä on vilpítőntä, harrasta, rehellistä, joka päivä hän myöskin kutsuu helvettiä ja kiirastulta oman itsensä osaksi, joka päivä hän on tilaisuudessa suorittamaan jotain tätä kuolemanjälkeistä vaivaa.

Missä sitten on ero tietoisien mietiskelyn, esoteerisen elämän, kiirastulen ja kuolemanjälkeisen elämän välillä, sillä täytyy olla ero?

Ero on siinä, että kuoleman jälkeen ihminen ei toimi itsetietoisesti, vaan ainoastaan tietoisesti, jotavastoin hän esoteerisessa elämässään mietiskelynsä avulla toimii itsetietoisesti. Hänen pitäisi ainakin toimia itsetietoisesti, hereillä, valppaana ollen. Mutta hänelle voi tapahtua, että elämän todellisuus, esoteerisen elämän todellisuus tempaa hänet mukaansa, tempaa hänet sillä tavalla, että hän kadottaa hetkeksi tai joksikin aikaa itsetietoisuutensa.

Muistatte, mistä kaikki viisaat opettajat ja salatieteilijät ovat esoteristeja varoittaneet. ”Olkaa varuillanne,” he sanovat, ”sillä esoteerisen elämän alussa te joudutte odottamattomien vaarojen alaisiksi. Teidän sisästänne tulee ulos, mitä on kätkeytynä samassa määrin, kuin on mietiskely- ja esoteerinen elämänne vilpítőntä ja harras. Jos se

on pintapuolinen, ei se vaikuta niin paljon, ei se teissä saa niin suuria muutoksia aikaan, mutta jos se on harras, rehellinen ja vilpitön, silloin se kääntää teidän astraalisen olemuksenne nurin; aivan niinkuin ottaisitte hansikkaan ja kääntäisitte sen nurin, niin tekee teidän esoteerinen elämänne teidän astraaliselle olemuksellenne. Se, mitä on ollut sisällä, tulee pinnalle, sillä itse asiassa tapahtuu juuri samalla tavalla kuin kuoleman jälkeen.”

Fyysillisen elämän aikana on ihminen osannut kätkeä itsensä, mitä hänen sisässään on itsekästä. Hän on voinut olla, niinkuin Mestari sanoo, valkoiseksi maalattu hauta täynnä kuolleitten luita. Mutta kuoleman jälkeen tuo hautakivi on pudonnut, kaatunut, ja kuolleitten luut tulevat näkyviin. Kuoleman jälkeen ihminen ei voi enää peittää astraaliruumistaan, tunneruumistaan, himoruumistaan, vaan se, mikä fyysillisen elämän aikana oli kätkössä, se tulee nyt pinnalle kuoleman jälkeen ja ihmisen astraaliruumis näkyy kaikille, joilla on silmät nähdä se semmoisena kuin se todellisuudessa on. Ihmisen omat himot ja tunteet asettuvat hänen tajuntansa ulkopuolelle. Samalla tavalla, kuin hän nyt fyysillisessä elämässä katselee fyysillistä ruumistaan ja näkee, minkälainen se on, samalla tavalla hän kuoleman jälkeen katselee astraaliruumistaan, vaikka astraalinen ruumis ei ole luonnoltaan samanlainen kuin fyysillinen, eikä tämä näkeminen ole samanlainen kuoleman jälkeen kuin fyysillisessä elämässä.

Kuoleman jälkeen tämä astraaliruumiin näkeminen kuvastuu sillä tavalla, että tunteet ja himot tuntuvat ulkoapäin tulevan ihmisen päälle, hyökkäävän hänen kimpuunsa, pukeutuvan erilaisiin muotoihin. Kuoleman jälkeen luonnollinen ihminen ei osaa puolustautua. Esoteerisen ihmisen pitäisi fyysillisen elämän aikana osata puolustautua näitä voimia vastaan, jotka hyökkäävät hänen kimpuunsa astraalisesti, samoin kuin tapahtuu

kuoleman jälkeen. Esoteerisen ihmisen pitäisi, jos hän säilyttää itsetietoisuutensa, hänen pitäisi, jos hän osaisi. Mutta varsinkin on vaikea pysyä itsetietoisena silloin, kun ulkoapäin tuntuu hyökkäävän ihmisen kimppuun himot ja halut, niinkuin se silloin tuntuu. On vaikea säilyttää mielenmalttinsa. Ihminen voi unohtaa mielenmalttinsa ja joutua näiden kaikkien temmellyskentäksi, jos hänen sisässään on vaikka hänen tietämättään piillyt esim. ylpeys, mikä on totuudenetsijälle ja esoteristiselle ihmiselle verrattain tavallista.

Jos hänen sisässään on piillyt ylpeyttä, joutuu hän siis, jos esoteerinen pyrkimys on vakava, tiensä alussa astuesaan kiirastuleen, ylpeyden henkien kiusattavaksi. Ne syöksevät hänen päälleen, mutta eivät he sano: me olemme ylpeyden henkiä. Ei mikään semmoinen kiusaus tule siinä muodossa, että ihminen ulkoapäin sen tuntisi. Se tulee aina hänen ulkonaiselle persoonalliselle tajunnalleen jossakin aivan toisessa muodossa. Siis susi tulee tavallisesti lammasten nahkoissa.

Ylpeyden henki voi täten syöstä ihmisen kimppuun ja valistaa ikäänkuin hänen järkeänsä. Hän voi äkkiä tulla niin selväksi ymmärryksessään ja järjessään, että hän huomaa, kuinka on paljon tyhmyyttä, huonoutta, epätäydellisyyttä, petosta hänen ympärillään. Hän ei huomaa mitään itsessään heti, hän ei huomaa mitään itsensä suhteen, vain toisten suhteen.

Tämä on aivan tavallinen silloin, kun ylpeyden henki ihmistä, esoteristia kiusaa. Hän näkee silloin kaikenlaisia syitä, päteviä syitä, joiden nojalla hän saa ja voi toisia arvostella. Hän näkee mielestään selvästi, missä toiset erehtyvät, missä he ovat huonoja ja puutteellisia. Ja on huomattava: paha henki, kiusaaja perustelee aina täysillä perusteilla ja syillä. Paha henki perustelee. Jumalallinen elämä otetaan enemmän kuin sumussa. Mutta kiusaaja

tulee, selittää järjelle kaikki tarkoin. Ihminen tulee kuin valaistuksi, luulee näkevänsä mielestään, kuinka huonoja ja puutteellisia muut ovat.

Nyt me emme tietenkään koskaan mene sanomaan, että kiusaaja, perkele, paholainen, olisi aivan väärässä. Paholainen saattaa kyllä olla oikeassa. Mitä hän sanoo, miten hän arvostelee ja miten hän tuomitsee, se kyllä saattaa sattua paikalleen, mutta ihminen ei ole kutsuttu kulkemaan paholaisen teitä. Esoteristin on juuri vapauduttava paholaisen kynsistä. Esoteristin on juuri määrä täyttyä ihanalla rakkaudella, joka voittaa paholaisen. Ihminen ei ole kutsuttu näkemään toisten vikoja niitä tuomitakseen, hän ei ole asetettu veljiensä tuomariksi. Ihmiselle on annettu vain yksi tehtävä, jota esoteristi koettaa opetella. Se tehtävä on rakastaa toisia.

Vapahtaja, jonka sydän uhkuu rakkautta, Jeesus Kristus, hän sanoo: ”En minä ole tullut kutsuinaan täydellisiä parannukseen, vaan syntisiä.” Tämä rakkauden henki tulee esoteristiin, kun hän voittaa ylpeyden kiusauksen. Kun hän osaa kieltäytyä polvistumasta tuon paholaisen eteen, ylpeyden hengen eteen, joka tulee hänen luokseen vain suuren kirkkauden muodossa, kun hän kieltäytyy sitä palvomasta sanomalla: ”ihminen on kutsuttu palvomaan ainoastaan Jumalaa, joka on rakkaus”, silloin esoteristin sydän täyttyy Vapahtajan, Kristuksen, rakkaudella ja hän huomaa, että ihmiset ovat rakastettavia juuri vikoineen. Samalla kun hän tuntee syvästi, että hänen itsensä tulee luopua kaikista vioistaan ja puutteellisuuksistaan, että hänen itsensä tulee puhdistua kaikesta, samalla kun hän huomaa, että hän rakastaa eläviä ihmisiä semmoisina kuin ne ovat, vaikka hän kammoo ja vihaa kaikkea syntiä, pahaa, itsekkyyttä ja puutteellisuutta semmoisenaan. Hän täyttyy niin merkillisellä rakkaudella, että hän voi tehdä eron asian ja ihmisen välillä. Asia saattaa olla valheelli-

nen, väärä, vihattava, ihminen ei koskaan.

Tämähän on ihmiskunnan suurimpia erehdyksiä, sillä ylpeys on niin lähellä kaikkia ihmisiä, varsinkin heidän uudestisyntymättömässä tilassa, — mutta se on myös lähellä esoteristia, jollei hän ole ennen siitä puhdistunut. Se luonnon pakosta tulee häntä kiusaamaan. Ylpeyden henki sanoo hänelle: ”Katso kuinka sinä olet paljon puhtaampi kuin toiset, etevä ja tietorikas toisten rinnalla. Sinä loistat kuin tähti keskellä pimeyttä näiden toisten ihmisten keskellä. Aa, kuinka sinä olet merkillinen.”

Silloin kun ylpeyden henki sanoo noita ihmiselle, täytyy hänen karkottaa se itsestään. Esoteristin täytyy tämä ymmärtää. Luonnollisessa tilassa oleva ihminen ei näe eikä ymmärrä tätä asiaa, mutta esoteristin täytyy se ymmärtää, hänen täytyy ymmärtää: ylpeyden henki minua riivaa, sillä minä en ole oikeutettu ihmisenä sanomaan toiselle ihmiselle: sinä olet huono — tai ajattelemaan toisesta ihmisestä: sinä olet epätäydellinen. Minä en ole oikeutettu sitä tekemään, minulla ei ole oikeutta mihinkään muuhun kuin rakastamaan. Minun tulee ainoastaan rakastaa, ja minun rakkauteni tulee ilmi, ei ainoastaan teoissa, vaan myöskin ajatuksissa ja tunteissa.

Sentähden esoteristin tulee karkottaa luotaan kiusaajan henki, missä muodossa se tuleekaan. Hän voi sen tehdä, kun hän pitää kiinni Jeesuksen Kristuksen käskyistä. Meillä ei ole mitään muuta suojaa, kun joudumme kuolemanjälkeisten tuli- ja puhdistusvoimien keskelle, meillä ei ole muuta suojaa, meillä inhimillisillä minuuksilla, kuin Jeesuksen Kristuksen käskyt. Niiden henki täytyy tulla meissä eläväksi, niiden täytyy puhdistaa meidän veremme.

Kun nuo Jeesuksen Kristuksen viisi käskyä elävät meissä, kun me emme voi suuttua, ei ajatuksissakaan, emme voi olla epäpuhtaita, ei ajatuksissakaan, emme voi

kerskailla, emme puhua monisanaisesti, emme väittää, emmekä vanhoa, vaan ainoastaan yksinkertaisesti esitämme totuuden, kun emme tee väkivaltaa toiselle ihmiselle, vaikka kärsisimme kuinka paljon vääryyttä, kun me päinvastoin siunaamme ja ajattelemme hyvää kaikista niistä, jotka ovat meille pahoja, silloin meidän sielumme on suojassa, silloin emme joudu toivottomasti ja auttamattomasti astraalisten ja kuolemanjälkeisten nyt jo meissä vaikuttavien voimien uhriksi, vaan osaamme säilyttää inhimillisen itsetietoisuutemme ja mennä eteenpäin esoteerisessa elämässä. — Tämä on meidän muistettava.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:O 19 (kaikille).

Veljet,

Kutsuin teidät kaikki koolle nyt, voidakseni kerran taas puhua teille kaikille yhteisesti ja jotta yhdessä voisimme kääntää mieleemme siihen esoteeriseen elämään ja sen tarkoitukseen, jota yritämme elää.

Olemme luultavasti jokainen meistä saaneet pienen uskon kipinän ja tätä uskon kipinää meidän pitää ylläpitää ja kasvattaa. Se on esoteerisen elämän tarkoitus.

Mutta mitä varten on tätä uskonelämää kasvatettava ja ylläpidettävä? Onko se vain meidän itsemme takia — käyttääksemme nyt kristillistä sanontatapaa: että pelastaisimme oman sielumme? Ei se ole sitä varten, sillä se, jota me nimitämme sieluksi, ei ole missään hädässä, eikä sitä tarvitse millään keinoilla pelastaa mistään vaarasta, ei ainakaan mistään sellaisesta vaarasta. Me tiedämme, että sellainen usko on harhauskoa ja taikauskoa. Mutta me koetamme elää esoteerista elämää sitä varten, että me pelastaisimme sielun, ei oman sielumme, vaan yleensä sielun. Sillä sielu, henki ihmiskunnassa on aina vaarassa. Sielu on joutunut materialismin, epäilyksen ja itsekkyyden valtaan. Tämä vaara uhkaa sitä aina. Jos ei olisi ihmiskunnassa yksilöitä, jotka koettavat sitä vaaraa välttää, koettavat pelastaa ihmiskuntaa siitä vaarasta, elämällä esoteerista elämää keskellä eksoteerisen elämän vajavai-

suutta ihmiskunnassa, ellei näitä ihmisiä aina olisi ollut, niin ihmiskunta todella ehkä häviäisi, se ehkä kuolisi ja sitä uhkaisi kadotus. Sillä silloin ihmiskunta kadottaisi kaiken yhteyden jumalallisen elämän ja jumalallisten olentojen kanssa. Ne ihmiset, jotka koettavat keskellä kovaa, huolekasta elämää kasvaa, ne ovat kutsutut ylläpitämään yhteyttä Jumalan maailman kanssa. He koettavat asettaa itsensä jonkinlaisiksi kiviksi ja perustaksi siihen siltaan, jota pitää rakentaa aina tämän aineellisen maailman ja Jumalan maailman välillä. Sillä se on olemassa, vaikka se samalla on olematon. Sitä täytyy aina rakentaa. Ihmiskunnan yhteys Salaisen maailman kanssa pysyy ainoastaan siten, että tätä siltaa alituisesti rakennetaan. Sentähden ne ihmiset, jotka elävät esoteerista elämää, eivät suinkaan elä sitä oman, pienen personallisen sielunsa takia, vaan ihmiskunnan takia. Ei heillä ole mikään mitätön työ. Ei ole turhaa, että muutamat yksilöt ajatuksissa, tunteissa ja teoissa ylläpitävät yhteyttä jumalallisen elämän kanssa. Siitä riippuu koko ihmiskunnan elämä.

Meidän ihmiskuntamme häviäisi, ellei niitä ihmisiä olisi, jotka aina osaavat pitää jumalallista elämää, ihanetta, vapautta, Kristusta, Jumalaa silmänsä edessä. Ellei ihmisillä olisi uskoa, niin maailma häviäisi. Kaikilla ei sitä uskoa ole, kaikki eivät kykene niin tuntemaan, jollei heitä herätetä.

Luonnollistahan on, että ihminen, kun hän on joutunut pois lapsuuden tilasta, on unohtanut yhtymisen jumalalliseen elämään ja tullut paljaaksi personalliseksi olennoiksi, joka ei tiedä korkeammasta mitään. Mutta ihminen, joka on uskossa herännyt, syntynyt uudestaan, ainakin sillä tavalla, että hän on välähdykseltä nähnyt Jumalan elämän, hän muodostaa sillan näkymättömän ja näkyväisen välillä, jos hän uskoa aina ylläpitää. Siinä on esoteerinen elämä.

Me teemme työtä ihmiskunnan hyväksi ja sen puolesta. Sentähden meidän työmme on tärkeätä, sentähden työmme on siunattua. Sentähden aina voimme ajatella, että suurta on, jos meidän piirimme laajenee.

Me emme voi sitä saada laajenemaan ainoastaan kertomalla ihmisille työstämme, vaan siten, että itse kukin meistä sanoilla, ajatuksilla ja teoilla on sitä, mitä hän on ymmärtänyt ja nähnyt Valon olevan, ja että hän levittää sitä valoa, mikä hänessä on. Vaikka hänen tulee aina valaista toisia, voi sattua hänelle itsellensä, että hänessä ei ole mitään valoa, ja ettei hän mitään näe. Jos hän kuitenkin on uskollinen kerran näkemälleen valolle ja koettaa levittää sitä valoa, jota hän ei aina edes itse näe, niin hän tekee työtä ihmiskunnan puolesta ja ihmiskunnan hyväksi. Ja sillä tavalla, että me kaikki yhdessä teemme esoteerista työtä ja tahdomme sitä tehdä ja edes jonkun verran siihen uskomme, sillä tavalla me teemme mahdolliseksi joillekuille tehdä kiinteätä työtä esoteerisen elämän puolesta.

Mitä Mestarit voisivat, jos ei heillä olisi joitakuita opetuslapsia maailmassa, jotka heidän sanomaansa julistavat? Eivät he voisi mitään. Silloin he pysyisivät vain kaukana ja he pystyisivät tekemään vain työtä näkymättömissä siinä määrin, kuin me kaipaisimme heidän sanomaansa. Mutta siinä määrin kuin me kaipaamme heidän sanomaansa, siinä määrin se on kuulunut maailmassa. Ja kun meistä monet sitä kaipaavat, kaipaavat edes pikkuisen ymmärtää Mestarin sanomaa, silloin me jo kasvatamme muutamia ymmärtämään enemmän ja ottamaan enemmän vastaan. Silloin teemme Mestarille mahdolliseksi enemmän tehdä ihmisten kesken.

Sentähden ei meidän koskaan tulisi unhoittaa, kun koetamme mietiskellä, kun koetamme harjoittaa jokapäiväisiä harjoituksiamme ja kun yhdessä kokoonnumme

tällaisiin yhteismietiskelyihin, että kaikki tämä työ tehdään ihmiskunnan hyväksi. Se pitäisi olla meidän sisäinen vaikuttimemme. Se se pitäisi olla, mikä meitä elähyttää. Se nostaa meidät ylös ja vapauttaa meidät itsestämme. Se vakuuttaa meille hengessä, että meidän työömme on tarpeellinen ja tärkeä, sillä mitä varten me turhaan tekisimme työtä? Henkisessä elämässä ei mitään saa olla turhaa. Tässä ei kysytä ollenkaan, kuinka paljon toinen tai toinen meistä menestyy omissa silmissään, kuinka paljon hän omasta mielestään osaa mietiskellä, ja kuinka hän osaa tehdä sitä tai tätä. Tässä ei ole kysymys siitä, sillä se on jotain, joka tulee itsestään, kun tulee, emmekä me itse ole ensimmäiset sitä huomaamaan. Vaan tässä on kysymys siitä, että osaisimme olla uskollisia ja yrittäisimme vain uskollisesti, yrittäisimme silloin, kun koetamme, niin sanoaksemme, kylvää. Silloin on sato Mestarin kädessä. Mitä me saamme palkkaa, se ei kuulu meille. Meille on annettu työ tehtäväksi. Kun teemme työn, niin toinen korjaa hedelmät — Hän, joka osaa niitä käyttää.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 20.

Veljet,

Olemme näissä esoteerisissa luennoissa koettaneet antaa kuvan Melkisedekin koulusta sen yleispiirteissä. Olemme puhuneet siitä hierarkisesta Salaisesta Veljeskunnasta, joka on tämän meidän ihmiskuntamme elämän ja kehityksen takana ollut, aina siitä saakka, jolloin nuo suuret, korkeat olennot saapuivat tänne toisista tähdistä. Olemme myöskin koettaneet jonkun verran pääpiirteissään kuvata sen ihmeellisen olennon kehitystä, jota nimitetään Jeesus Kristukseksi ja joka, vaikka hän oli käynyt Melkisedekin koulua, otti ennen kuulumattoman askeleen inhimillisessä kehityksessä, askeleen, joka vei hänet välittömään yhteyteen sen ylimaallisen, kosmillisen tajunnan kanssa, jota nimitämme ”Suureksi Uhriksi”, ”Hiljaiseksi Vartijaksi”, Kristukseksi, Logokseksi, Jumalan Pojaksi. Olemme jo näissä kuvauksissa saaneet käsityksen Jeesus Kristuksen suhteesta Melkisedekin vihkimysjärjestelmään ja siis Salaiseen Veljeskuntaan ja Hierarkiaan, mutta vielä meidän täytyy heittää silmäys tähän suhteeseen, sen todellisessa ja käytännöllisessä merkityksessä, jotta paremmin ymmärtäisimme, mitä tämä suhde merkitsee meidän inhimillisessä elämässämme, kun tahdomme henkisesti kehittyä.

Kysymys millä tavalla heijastuu Salaisen Veljeskunnan

hierarkinen elämä meidän inhimilliseen elämäämme täällä maan päällä? Tähän kysymykseen vastaamme: Se heijastuu kahdella tavalla. Ensinnäkin se heijastuu siihen inhimilliseen elämämuotoon, jota nimitämme valtioksi. Valtio on olevinaan kuva näkyväisessä maailmassa Salaisen Veljeskunnan hierarkisesta järjestelmästä. Itse Salaisen Veljeskunnan korkeinta päätä, Sanat Kumaaraa, vastaa silloin kuningas; sillä tämä monarkinen valtiomuoto on alkuperäisin. On syntynyt siten inspiratsioni, joka muodollisesti on lähemmin hierarkinen. Kuninkaan alapuolella ovat asteettaisesti ministerit ja monenlaiset virkamiehet, edustaen siten Salaisen Veljeskunnan eri asteisia toisia jäseniä. Yhden asian voimme myöntää, vaikka meidän niin sanottu poliittinen kantamme olisi mikä tahansa, ja tämä asia on seuraava: Jos kuningas olisi valtakuntansa viisain, epätsekkäin, kehittynein, lempein, muiden parasta katsova, kaikista enimmin ajatteleva yksilö, ja jos hänellä auttajinaan, palvelijoinaan olisi ainoastaan hyviä, epätsekkäitä, ahkeria, luotettavia, rehellisiä, toisia ihmisiä rakastavia olentoja, silloin sellainen valtakunta eli valtio saattaisi olla ihanneyhteiskunta maan päällä ja silloin se todella heijastaisi Salaisen Veljeskunnan elämää. Nyt, niinkuin asiat yleensä ovat olleet ja ovat, on Salaisen Veljeskunnan elähyttävä henki kadonnut noista vanhoista muodoista, ja valtio on jäänyt paljaksi elottomaksi ruumiiksi, joka ei ole enää kuva, vaan irvikuva hierarkioista. Sentähden ihmiset ovat vaivanneet päitään kysymyksellä: minkälainen valtiomuoto todella voisi taata ihmisille onnen? Ja he koettelevat milloin yhtä, milloin toista, saavuttamatta kuitenkaan sitä onnea, joka ei ole muodoissa, vaan elämässä ja hengessä.

Mikä toinen elämä eli heijastus on Salaisen Veljeskunnan hierarkiselta järjestöltä saatu maan päälle?

Se toinen heijastus on uskonto ja kirkko, joka on us-

konnollisen elämän ilmaus. Kirkko on myös tahtonut kuvata Salaisen Veljeskunnan elämää, ja Salaisen Veljeskunnan johtajaa on kirkossa edustanut kirkon korkein sielunpaimen, joko arkkipiispa tai paavi. Ja me voimme tunnustaa ja myöntää, että jos arkkipiispat ja paavit olisivat henkisissä asioissa todella valistuneita, todella niin hyviä vihittyjä, että he — olisivat yhtämittäisessä yhteydessä Salaisen Veljeskunnan Johtajan kanssa, ja jos heillä olisi auttajinaan, piispoinaan, korkeimpina johtajinaan, pappeinaan, sellaisia ihmisyksilöitä, jotka kaikki olisivat vihkiytyneet maan päällä pyhään, epäitsekääseen elämään ja siis kaikki toimisivat, kuten taivaassa, yhdessä jonkun Salaisen Veljeskunnan korkeamman jäsenen kanssa — yhdessä siis jonkun Valkoisen Veljeskunnan jäsenen kanssa, koska he itsekin kuuluvat Salaiseen Veljeskuntaan — silloin kirkko sellaisenaan todella edustaisi hierarkioja tämän maan päällä. Silloin kirkko todella kelpaisi kansojen kasvattajaksi, silloin kirkko todella edustaisi taivasten valtakuntaa maan päällä. Mutta me tiedämme, että kun kirkko esim. kristikunnassa, pyhän Augustinuksen mukaan, itse luuli olevansa taivaan valtakunta maan päällä, kun kirkko siten rupesi pyrkimään valtaan, aineelliseen mahtavuuteen, poliittiseen vaikutusvalttaan, rikkauteen ja kunniaan, silloin kirkko ei enää edustanut hierarkiaa, silloin henki poistui kirkon muodosta, joka alkuperäisessä Inspiratsioonissaan kyllä oli saatu Pyhältä Veljeskunnalta. Kirkko tuli silloin ruumiiksi, raadoksi, joka ei enää voinut ihmisissä synnyttää taivasten valtakunnan elämää, vaan päinvastoin vei heidät pois pimeyteen ja kadotukseen.

Jeesus Kristus, joka välittömämmin kuin kukaan ennen häntä oli tullut yhteyteen ”Suuren Uhrin” kanssa, hän myöskin välittömämmin kuin kukaan ennen häntä toi taivaan valtakunnan maan päälle ja näytti koko elämäl-

lään, kaikilla sanoillaan ja opetuksillaan, millä taivasten valtakunta toteutuu maan päällä. Hyväksyikö hän nuo vanhat muodot, joiden kautta hierarkiat olivat pyrkineet ilmentymään? Jos asetumme hänen kannalleen kokonaan, silloin sanomme, että hän ei hyväksynyt. Hän ei hyväksynyt, ei valtiota, eikä kirkkoa. Mutta jos emme kokonaan kykene häntä seuraamaan, vaan pyrimme häntä lähestymään, silloin sanomme, että hän tavallaan hyväksyi valtion ja kirkon, ja sillä tarkoitamme, että hän asettui ja neuvoi seuraajiaan asettumaan niiden suhteen, niin sanoaksemme, välinpitämättömälle kannalle: ”antakaakeisarille, mitä keisarin on.” Koko tuo valtio ja kirkko on taivaan valtakunnan kannalta harhaa. Sillä ei ole mitään arvoa, todellisuusarvoa itsessään. Se on ainoastaan symboli. Jos muistatte, että se on symboli, silloin olette hengessänne siitä vapaat. Silloin sekä valtion että kirkon elämä on teille yhdentekevä. Jos otatte siihen osaa, silloin muistatte, että se on vain symboli, muoto, josta henki on kadonnut. Te elätte hengessä, ja eläessänne hengessä te vähitellen vapaudutte muodon vallasta. Eläessänne hengessä te vähitellen vapaudutte kirkon ja valtion vallasta ja painosta, jolloin sekä kirkko että valtio kaatuvat, hajoavat tuhkaksi teidän silmienne edessä.

Mitä Jeesus Kristus sitä vastoin tarkoitti, kun hän ei hyväksynyt ei valtiota eikä kirkkoa? Sillä hän tarkoitti, että jos ne, jotka häntä tahtovat seurata, ovat kylliksi voimakkaita, niin he heti kieltävät kaiken todellisuusarvon ja kaiken symbolisen arvon sekä kirkolta että valtiolta. He ovat silloin niitä ihmisiä, jotka tahtovat ja osaavat elää yksinomaan taivasten valtakunnan elämää, niinkuin Jeesus Kristus ja hänen lähimmät apostolinsa.

Näihin vertauksiin sisältyy elämän syvimpiä salaisuuksia. Näitä asioita ei ihminen, ei esoteristikaan ymmärrä muuten kuin sydämensä avulla, sydämessänsä. Intelli-

genssillä, järjellä voi tietysti filosofisesti käsittää näitä asioita, mutta henkisenä todellisuutena käsittää ne ainoastaan sydämessänsä, sillä henkinen elämä onkin sitä, että me *olemme* jotakin, emme vain ymmärrä jotain. Henkisiä todellisuuksia emme täydellisesti ymmärrä olematta niitä. Me ymmärrämme Jeesuksen hyväksymän kannan, jos itse elämme maailmassa ja kuitenkin aina luovumme maailmasta. Jeesuksen kielteisyysekannan ymmärrämme, jos olemme luopuneet jo maailmasta ja elämme taivasten valtakunnassa.

Meidän ei tule ihmetellä, että Jeesus Kristus, kun hän asettui kieltävälle kannalla, jossa hän itse tietysti aina eli, että hän silloin nimitti Melkisedekin eli Sanat Kumaaran tämän maailman ruhtinaaksi. Sillä hänen kannaltaan taivasten valtakunta oli ainoastaan siinä todellisuudessa, joka johtui välittömästä yhteydestä Melkisedekin takana olevan ”Suuren Uhrin” kanssa. Ja kaikki se elämä, mitä Salainen Veljeskunta sen korkeimmista jäsenistä alempiin saakka eli tämän maan päällä näkyväisessä ja näkymättömässä maailmassa, se elämä oli kokonaan tämän maailman järjestettyä elämää, koska nuo eriaisteiset vihityt veljet eivät olleet välittömässä yhteydessä ”Suuren Uhrin” kanssa.

Tämä on niin korkeata mysteriota, että me emme sitä uskalla oikein ajatellakaan muuten kuin notkistamalla polvemme henkisesti.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:O 21.

Veljet,

Ennen Kristusta, tiedämme, että henkinen elämä rajoitui parhaasta päästä korkeimmille tasoille. Tähän näkyväiseen maailmaan tuli esille henkinen elämä parhaasta päästä askeesin ja yksinäisen mietiskelijäelämän muodossa. Vanhassa Indiassa mies, joka alkoi elää henkistä elämää, vetäytyi metsien yksinäisyyteen harjoittelemaan siellä joogaa ja pääsi tietoisuuteen näkymättömässä maailmassa. Tämä piirre erottaa olennaisesti henkisen pyrkimyksen ennen Kristusta siitä henkisestä elämästä, jota voidaan elää Kristuksen jälkeen.

Nyt, jos käsitämme henkisen elämän sen ytimessä, voidaan sitä elää, ja meidän tulee sitä elää jokapäiväisessä elämässämme maailmassa, ei vetäytymällä pois yksinäisyyteen, vaan elämällä mukana maailmassa, olematta silti maailmasta. Jeesus Kristuksen ihmeellisen vuodatuksen kautta henkinen elämä laskeutui fyysillisen tason muotoihin. Henki laskeutui ihmisen fyysilliseen päivätajuntaan.

Nyt meidän ei tarvitse aloittaa henkistä elämää näkymättömässä maailmassa, vaan aloitamme sen sekä näkymättömässä että näkyväisessä yhtaikaa.

Jos tahtoisin sanoa jotain ytimekästä henkisestä elämästä, sellaisena, kuin sitä voidaan ja pitäisi elää nykyaikana, sanoisin, että siinä on erotettava kaksi puolta. (Puhun

tietysti nyt henkisestä elämästä aivan käytännöllisenä ilmiönä enkä millään tavalla kosketele sen perusteita. Nämä ovat meillä selvinä, mutta me tahdomme tässä tänään sanoa pari sanaa henkisestä elämästä sen käytännöllisissä ilmennysmuodoissa.)

Huomaamme, kuinka hyvää ja tärkeitä olisi, että ihmiskunta alkaisi suuremmassa mitassa jo elää henkistä elämää. Henkinen elämä ei nyt enää Kristuksen jälkeen rajoitu ainoastaan muutamiin yksilöihin, vaan se kutsuu kaikkia ihmisiä, ainakin monia. Ja vaikka harvat ovat valitut siinä mielessä, että he pääsevät syvälle taivaan valtakuntaan eli henkisen elämän salaisuuksiin, ovat kuitenkin suuret joukot kutsutut siinä mielessä, että he voivat muuttaa jokapäiväisen materialistisen elämänsä henkeväksi. Tahdon, kuten sanottu, kosketella tänään kahta henkisen elämän puolta.

Toista nimitetään negatiiviseksi ja toista positiiviseksi. Negatiivinen henkinen elämä ilmenee siinä, että ihminen kieltäytyy sellaisista ajatus-, puhe- ja toimintatavoista, jotka ovat omiansa estämään ja ehkäisemään henkistä elämää. Millaisista tavoista? Millainen ajatus-, puhe- ja toimintatapa esimerkiksi on haittana henkiselle elämälle? Sellainen, joka sanoo: minä en kykene, minä olen liian heikko, minä olen sairas, minun hermoni ovat huonot. Sellainen puhetapa, joka viivähtää synneissä ja heikkouksissa, sairauksissa ja kykenemättömyydessä. Sellainen toimintatapa, jossa tulee ilmi epäluottamus itseensä, uskon puute jumalallisiin voimiin ja jumalalliseen maailmanjärjestykseen. Nämä ovat kaikki esteitä.

Kun katselemme elämää varsinkin täällä Europassa ja vaikkapa Suomessa, huomaamme, kuinka me ihmiset olemme alttiit ajattelemaan heikkoja voimiamme, hermojamme, huomaamatta puhumaan ainakin kahdenkesken sairauksistamme, huonosta menestyksestämme, huonosta

onnesta, kaikenlaisista ikävistä asioista, valittamaan siis yleensä maailman huonoutta. Tämä on aivankuin ilmassa tässä vanhassa maailmassa. Nyt emme tahdo kieltää sitä tosiasiaa, että ihmisten hermot ovat heikot ja huonot, että heidän tahtonsa on voimaton, että heidän sairautensa ovat moninaiset, että heidän kohtalonsa usein on raskas, sitä emme tahdo kieltää, mutta tahdomme sanoa, että henkinen elämä ilmenee negatiiviselta puolelta siinä, että ihmiset eivät kiinnitä huomiota noihin elämän varjopuoliin. Sillä kuta enemmän hän kiinnittää niihin huomiotaan, sitä enemmän ne itse astuvat näyttämölle, sitä enemmän ne myös itse pitävät puoliansa todellisuudessa. Kun ihminen sitävastoin kääntää huomionsa niistä pois, eikä usko, että hän itse on niin ihmeellisen huono, heikko ja hermostunut, ei usko, että hänellä on niin paljon sairauksia ja niin kova kohtalo ja niin huono onni, vaan uskoo pikemmin, että hänen hermonsa kestävät ja että ne kohtalon iskut, jotka häntä kohtaavat, ovat salapukuisia siunauksia, silloin hän henkisesti voittaa itsensä ja maailman ja kohtalon, ja silloin hän todella pienessä mitassa vie maailmaa eteenpäin.

Ihmiset ympärillämme, asian luonnosta johtuen, katselevat odotellen niihin ihmisiin, jotka elävät tai sanovat elävänsä tai luulevat elävänsä henkistä elämää. Ihmiset tahtovat mielellänsä nähdä ihmisissä jotain, joka olisi seurattavaa, josta voisi jotain oppia. Ihmiset näkevät mielellänsä meidän esimerkkiämme. Ja me, jotka mielellämme tahtoisimme elää henkistä elämää, meidän tulee ymmärtää, että henkinen elämä on ilmennettävä käytännössä, on ilmennettävä jokapäiväisessä elämässä, niinettä ihmiset voivat nähdä meissä jotain esikuvaavaa. Eikä esikuva saa olla, eikä se voi olla jokapäiväisessä elämässä niin sankarillinen, että se käy muille ihmisille mahdottomaksi. Sen tulee olla sellainen, että ihmiset huomaavat

meidän todella voittaneen jotain sellaista, jota kannattaa itselleen hankkia. Ja se henkinen elämä on silloin negatiivisuudessaan tuo vapaus liian suuresta huolehtimisesta, tuo vapaus painostuksesta, tuo iloinen usko omiin voimiin. Ei missään itsekäässä merkityksessä, vaan siinä kauniissa merkityksessä, että jumalallinen elämä, joka itsessään on terveyttä, voimaa ja hyvyyttä, että se elämä täyttää meidät ja tekee meidät terveiksi, voimakkaiksi ja hyviksi. Siis meidän pitäisi omalla olemuksellamme näyttää, ettemme ole hermostuneita, emme ole ahdasmielisiä ja loukkaantuvaisia, emme ole ärtyisiä ja kiivaita, vaan että olemme rauhallisia, iloisia, tasapainossa olevia, kärsivällisiä ja lapsellisesti luottavaisia.

Henkisen elämän positiivinen puoli ilmenee uskossa, luottamuksessa ja aloitekyvyssä. Voisimme sanoa tämän vanhan maailman ihmisistä, tämän Europan, vaikkapa tämän Suomen ihmisistä yksilöinä, että olemme hitaita, uneliaita, jopa nukkuvia ja laiskojakin. Me olemme tässä merkityksessä hieman vanhoillisia ja pidämme liian lujasti kiinni vanhoista muodoista, joten elämämme usein muodostuu kartaksi, jossa kaikki tiet, kaikki pysähdyspaikat ja päämerkit jo ovat tarkoin piirretyt. Me emme ajattelekaan, että kulkisimme muita kuin niitä jo valmiiksi piirrettyjä teitä ja valmiiksi avattuja uria. Jotavastoin henkisen elämän positiivisuus on siinä, että ihminen katsellessaan elämän karttaa huomaa, että siinä on suuria alueita, joissa ei ole teitä, eikä asemia, eikä kaupunkeja, vaan soita, metsiä, vuoria, järviä ja jokia, jotka ovat vielä tutkimattomia ja joihin ei ole vielä yritetty astua. Positiivisesti henkevä ihminen tuntee itsessään halua avaamaan uutta latua tuossa metsässä, tutkimaan noita seutuja. Hän tuntee itsensä aloitekykyä. Hän esim. tullessaan teosofiksi ei tyydy siihen, että hän itse ajattelee, lukee ja tutkii ja elää rikasta henkistä elämää, niinkuin sanotaan, vaan

hän heti tuntee halua levittää sitä valoa, minkä hän on saanut. Tämä on niin läheinen, tämä henkisen elämän positiivisuus, että ehkä me kaikki tunnemme juuri tätä halua. Nyt meidän ei silloin pidä ajatella, ettemme me mihinkään kykene, vaan meidän pitää etsiä, mihinkä me kykenemme, ja sitten tehdä niin, että henkisen elämän positiivisuus ilmeni esim. siinä, että naiset heräisivät ja tuntisivat itsensä inhimillisesti samanlaisiksi olennoiksi kuin miehet, siis veljiksi miesten kanssa, ja ihmisiksi, joiden huoleksi on yhtä paljon annettu tämän maailman elämä ja taakka kuin miehille.

Ottakaamme vain yksi vanha, tuttu esimerkki. Miehet ovat miehinä luonnostaan taistelijoita. Naiset ovat naisina luonnostaan sovittajia. Miehet ovat järjestäneet yhteiskuntia väkivallan ja pakon pohjalle, ovat sotineet keskenään, ja naiset miehiä ihaillessaan ovat naisina luopuneet naisellisista vaatimuksistaan ja antaneet tukea ja siunausta miehille heidän väkivaltaan pyrkiessään niin, että naiset useinkin ovat inspiroineet väkivallan töihin. Tuskin miehet lähtisivät sotiin, elleivät naiset heitä yllyttäisi. Nyt elämme ajassa ja kuljemme aikaa kohti, jolloin ihminen selvemmin näkee sen sekä miehessä että naisessa, ja silloin nähdään, että ihmisessä on myöskin se naisellinen sovittaja, se sovittaja, jota niin paljon tähän saakka on syrjäytetty. Tämä on ihminen, joka on astuva näkyviin, mutta joka ei voi astua näkyviin muuten kuin naisten ja naisellisen prinssiin avulla. Sentähden, niinkuin kaikki viisaat ovat sanoneet, astumme ikäänkuin naisten aika-kauteen, jolloin naisten ääni pitää tuleman enemmän kuuluviin, mutta ei suinkaan naisten ääni ainoastaan miehisyiden pönkittäjänä, vaan naisten ääni ihmisyyden herättäjänä. Sentähden henkisen elämän hedelmiä, positiivisia ilmennyksiä, olisi se, että naiset vakavammin ottaisivat ajaakseen niin sanottua rauhan asiaa. Heidän

pitäisi opettaa ja kasvattaa nuorta polvea pois taistelu- ja sotainnosta korkeampia ihanteita ymmärtämään: inhimillistä rakkautta, rauhallisuutta, tasapainoa ja järkevyyttä ymmärtämään.

Jos naiset ymmärtäisivät asemansa ja heräisivät henkieseen elämään, silloin he voisivat saada aikaan miltei ihmeitä maailmassa. He ovat liian naisellisia siinä, että he kulkevat vain miesten jälkiä. Heidän täytyy aloittaa omaa kulkua, omaa elämää. Heidän täytyy ottaa vähäsen elämän valtikkaa kantaaksensa uudella inhimillisellä tavalla. Heidän täytyy päästä selville elämän suuresta päämäärästä ja ihanteista. Heidän täytyy niiden puolesta työkennellä. Muuten ihmiskunta ei mene eteenpäin. Sillä me seisomme kynnyksellä sen portin edessä, jonka yläpuolelle on piirretty ”naisten aikakausi”.

Ne miehet, jotka nyt ymmärtävät tämän asian, ne miehet ovat luonnottomassa asemassa, niin kauan kuin heidän oma sukupuolensa yleensä ei tätä vielä ymmärrä. He ovat luonnottomassa asemassa siihen saakka, kunnes naiset ovat huomanneet, että he ovat itse asiassa edustaneet heidän, naisten asiaa. Kun naiset ovat tämän syvemmin ymmärtäneet, kun he ovat saaneet muutoksen aikaan maailmassa, maailman mielipiteessä, silloin jokainen mies, joka menneisyydestä tuo mukanaan suuren taistelunhalun ja sotainnon, ymmärtää, että elämän ihanne ja päämäärä ei ole fyysisessä temmellyksessä, vaan siinä, että hänen, miehen, tulee käyttää tätä taistelu- ja sotaintoaan maailman pahuuden ja itsekkyyden voittamiseksi, sotiaksensa materialismia ja alhaisuutta vastaan; siis siirtää taistelu fyysisestä tappelusta moraalisiin voittoihin.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 22.

Veljet,

Opetuslapsen elämä on mystillistä elämää. Se on elämää mysterioissa ja elämää salassa. Se on salattua elämää, sillä elämä sinään ei näy. Näkyy ainoastaan elämän hedelmät — ei itse elämä. Se on elämää ikuisuutta varten ja on ajasta riippumaton. Ajassa näkyvät hedelmät, mutta elämä itsessään on ikuisuuden maailmaa. Esoteristi on ihminen, joka pyrkii opetuslapsiuteen. Mitä on Opetuslapsius? Se on sitä, että joku Valkoisen Veljeskunnan Mestareista on ottanut ihmisen opetuslapsekseen. Se on tietoista yhteyttä jonkun Mestarin kanssa. Kaikki opettajat ovat sanoneet, että opetuslapsen tulee elää määrättyllä tavalla, elää sellaista elämää, jota Mestari odottaa. Opetuslapsi, esoteristi siis noudattaa määrättyä järjestystä, koettaa elää semmoista elämää, jota Mestari häneltä odottaa. Hän ei tiedä, kuka hänen Mestarinsa on. Kristikunnassa syntynyt valitsee Jeesus Kristuksen Mestariin. Saattaa olla, että Jeesus on hänen Mestarinsa tai joku toinen. Mestarit eivät kilpaile, eivätkä kadehdi. Valkoisen Veljeskunnan sisäisenä elämänä on Jeesus Kristus, mystillinen Kristus. Hän on täten Mestarien Mestari, lopullisesti siten jokaisen ihmisen Mestari. Kaikki muut Mestarit Valkoisessa Veljeskunnassa ovat hänen lähellään, enkeleinä ja palvelijoina palvellen häntä.

Opetuslapsi kuuluu toisen tai toisen, jonkun personallisen Mestarin, enkelin johtoon ja nämä Mestarit kohtaa hän joskus personallisesti. Opetuslapsi itse valitsee jonkun Mestarin opetuskaavan sitä noudattaakseen, ja luonnollistahan silloin on, että itämaalainen valitsee esimerkiksi Buddhan ja länsimaalainen Jeesus Kristuksen.

Olette huomanneet, että me täällä olemme valinneet Jeesus Kristuksen siveellisen tien ja koetamme hänen käskyjään noudattamalla päästä sille asteelle, että joku personallinen Mestari tunnustaa meidät opetuslapsikseen. Mutta lopulta kaikki joutuvat Jeesuksen Kristuksen suojeluksen alaisiksi. Senjälkeen kun kosminen (mystillinen) Kristus saattoi ruumistua Jeesus Natsarealaiseen, senjälkeen on kaikki henkinen kehitys Jeesus Kristuksen käsissä.

Kun aloitin tämän esoteerisen koulun, tunsin kutsu-mukseksi ja velvollisuudeksi puhua tästä, eli toisin sanoen, puhua omasta okkultisesta ininästani, että ymmärtäisitte, miksi me olemme valinneet Jeesuksen Kristuksen käskyt ojennusnuoraksemme. Niin, miksi olemme valinneet tämän järjestelmän, kun tietääkseni missään toisessa esoteerisessä koulussa ei tätä järjestelmää noudateta?

Toisissa esoteerisissa kouluissa noudatetaan radsha-joogaa tai karma-joogaa. Jos noissa kouluissa puhutaan Jeesuksen kristillisestä joogasta ja hänen seuraamisestaan, tapahtuu se ainoastaan yleisin piirtein, kuten joku kristittykin ymmärtää Jeesuksen seuraamisen. Me tiedämme, että meille Jeesus Kristuksen seuraajille ei merkitse mitään tavallisen kristityn ”ihana ja suloinen” Jeesuksen seuraaminen, ottamatta huomioon kristillistä rakkautta, hyvyyttä, lempeyttä ja nöyryyttä.

Me olemme tässä Jeesuksen Kristuksen esoteerisessä koulussa ottaneet juuri Jeesuksen viisi käskyä ojennusnuoraksemme. Syystä voidaan kysyä: mikä on aiheutta-

nut meitä löytämään tällaisen ohjelman? Onhan se evankeliumeissa, jos vaan osaa siitä lukea. Mutta jos kristityille puhutaan Jeesuksen Kristuksen käskyistä, eivät he niitä tunne, eivätkä voi niitä ymmärtää ja löytää. Tähän on olemassa omat okkultiset syynsä menneisyydessä. Muutamia satoja vuosia sitten olin Ranskassa eräässä luostarissa keskiajalla. Tässä luostarissa tutustuin Jeesuksen viiteen käskyyn. Minulle selveni erään vanhan munkin opetuksista ja osaksi evankeliumien lukemisesta ja niitä miettimällä sekä lopuksi Jeesuksen itsensä inspiroimisesta, että nämä viisi käskyä ovat tärkeimmät kaikista opetuksista, ne ovat tärkein ojennusnuora tiellä. Niin selveni minulle, että elämän koulussa ei mikään muu merkitse sitä, mitä juuri nämä viisi käskyä merkitsevät. Ne ovat nyt ja tulevat vastedes olemaan kaikkein tärkeimmät henkisessä elämässä. Niissä on tuotu selville henkisen elämän uudet välttämättömät piirteet ja tunnusmerkit. Huomaa, että ne ovat ihanteita, joiden henkinen sisältö aina syvenee ja laajenee, mutta että ihminen voi oppia niitä täydellisesti noudattamaan ulkonaisessa elämässään. Ne eivät ole enää aakkosia, ne ovat ihanteita, mutta pyrkijän tulee silti oppia niitä noudattamaan elämässään.

Ensimmäisessä käskyssä: älä suutu, pyrkijä oppii hillitsemään astraalimaailmaansa, tulee lempeäksi, suvaitsevaiseksi, anteeksiantavaiseksi, maltilliseksi. Toisessa käskyssä: älä katsele naista himoitaksesi, ole puhdas, oppii pyrkijä hillitsemään ajatuksiaan ja tunteitaan, vapautuu itsekkyydestä ja nautinnonhimosta. Kolmannessa käskyssä: älä vanno, vaan olkoon puheesi totuuden mukainen, oppii pyrkijä hillitsemään kieltään, tulee ajatuksissaan yksinkertaiseksi, nöyräksi, rehelliseksi itselleen ja toisille, hiljaiseksi, vaatimattomaksi. Samoin pyrkijä neljännessä käskyssä: rakasta kaikkien vieraiden kansojen ihmisiä niin ettet mene sotaan heitä vastaan; kaikkia personallisia

vihamiehiä ja muita ihmisiä opi siunaamaan ja kosta paha hyvällä, — on mitä positiivisin ja velvoittavin käsky. Senkin oppii pyrkijä.

Etenkin oli keskiajalla luostarissa tilaisuus tähän. Oli niin järjestetty, että jotkut munkit, jotka halusivat, voivat saavuttaa näitä asteita. Se oli monelle avuksi, niinpä minullekin. Mutta luostari vei monia myös harhaan. Minä olin rehellinen munkki, joka tahdoin oppia noudattamaan näitä käskyjä yksinkertaisella ja luonnollisella tavalla. Tuossa inkarnatsioonissa kävin siis läpi tuollaisen treenauksen. Sitten synnyin taasen Ranskaan vallankumouksen aikana, mutta se elämä oli aivan toista laatua. Nyt taas synnyin tänne Suomeen.

Kun ajattelen omaa okkultista, sisäistä elämäni, voin sanoa, että seitsemän ensimmäistä vuotta elin henkimaailmassa yhtä paljon kuin tässä. Elin lähellä sitä. Sen vuoksi muistonani näistä ensimmäisistä lapsuusvuosistani on se, että elin ulkopuolella ruumistani, että kaupungilla kulkiessani tai sisällä leikkiessäni olin usein ulkopuolella itseäni. Minä katselin tuota lasta, joka leikki ja puuhasi, arvostelin ja ajattelin asioita. Milloin olin sisällä aivoisani, silloin pohdin usein filosofisia kysymyksiä, joita lapset tavallisesti pohtivat; äärettömyydestä, Jumalasta, enkeleistä. Minä kyselin vanhemmiltani filosofisia asioita ja vanhempani vastasivat miten he parhaiten osasivat. Milloin taas olin tuossa toisessa tilassani, en kysellyt, katselin ja ihmettelin toisia ja itseäni — ja suurella varmuudella ja rauhalla älysin, että joku tarkoitus oli kaiken takana.

Sitten tuli toinen 7-vuotinen periodi sisäisessä elämänsäni, ensimmäisten seitsemän vuoden jälkeen. Silloin tulin sisään näihin aivoihin, personalliseen minuuteeni, sisään ruumiiseeni ja tehtäväni oli saada haltuuni tämä personalisuutena Myöhemmin olen sitä ajattellessani älynyyt, että

tuossa periodissa merkillisellä tavalla toistui Ranskan vallankumouksen aikana eletty elämäni. Tuona aikana oli elämä, jota elin, merkillisen rikkirevittyä. Jos tahtoisin sitä kuvata, sanoisin, että sisäinen haluni oli pyrkiä valtaan, hallitsemaan maailmaa ja itseäni. Minusta tuntui kuin ihmisten olisi pitänyt totella minua. Tahdoinhan mielelläni sitä mikä oli oikein, tahdoin vain tehdä velvollisuuteni. Kun näin, että ihmiset tekivät väärin, valehtelivat ja olivat petollisia, saatoin mahdollisesti raivostua, kuvaamattomasti sisälläni suuttua, enkä käsittänyt mitä se oli. Minun piti ihmisiä hallita, eivätkä he totelleet, ja minä raivostuin. Tämä sairaaloinen aika alkoi seitsemänuotiaana. Se oli vaikea aika elämässäni. Lähelläni olevat ihmiset eivät minua ymmärtäneet. Kaikki oli risti-riitaista elämässäni, mutta minun piti tulla tietoiseksi tähän maailmaan.

Sitten kerran 14-vuotiaana erään raivokohtauksen jälkeen kuulin äänen sanovan: ”Miksi sinä suutut ja raivostut? Etkö huomaa, ettei siitä ole mitään hyötyä, ettet tarvitse sitä tehdä? Sinun tulee tehdä Jumalan tahto ja Hän tahtoo, että olisit aina rauhallinen, hyvä ja lempeä. Jätä huoli Jumalalle, pidä silmällä vain omaa itseäsi; ei sinun tarvitse huolehtia muiden virheistä, eikä pakottaa muita.” Sinä hetkenä putosivat ikäänkuin suomukset silmistäni ja minä ymmärsin, että juuri niin tulee ihmisen olla. Jumalan tahdon tiesin samalla, tiesin käytännöllisesti Jeesuksen viisi käskyä, vaikken ollut niistä mitään kuullut, ja tiesin, että niitä käskyjä ehdottomasti täyttäessä on kaikki hyvin.

Suuri huoli putosi pois minulta ja tunsin itseni vapaaksi ja onnelliseksi. Ei ollut siis syytä huolehtia, ei muuta tarvinnut kuin täyttää Jumalan tahtoa. 14-21 vuoden iässä heijastui täten vanha munkkielämän! nykyisessä elämässäni niin, että osasin täyttää Jeesuksen viisi käskyä.

Osasin ne täyttää erikoisesti ja seitsemän vuoden aikana pyrkimys elämässäni osoittautui näiden käskyjen täyttämässä. En puhu tässä itseäni koristellen, sanon vain suoran totuuden, hengen lain.

Näinä seitsemän vuoden aikana sieluelämäni kehittyi. Ensin tuli se minulle uskonnollisena tietoisuutena. Ajattelin, miten hirveätä ja sääliä on, kun nuoret ihmiset ja lapset eivät elä Jumalan tahdon mukaan. Kirjoitin kertomuksia ja satuja koettaen näyttää mikä seuraa kun lapset eivät jaksa luopua synnistä, eivät kulje oikealla tiellä. Sitten lopulla tätä 7-vuotista periodia tulin teosofiksi, tulin tuntemaan filosofisen totuuden. Koko ajan eläen okkultista elämää kehittyi järkeni sen nojalla ja valistui.

Noin 21-vuotiaana otti Mestari minut opetuslapsekseen. Hän sanoi ottavansa minut siksi, kuulin äänen puhuvan, mutta en nähnyt. Se oli lokakuussa v. 1896. Puolitoista vuotta myöhemmin tammikuussa 1898 näyttäytyi minulle oma Mestarini ja eräs toinen. Näin olen itse omassa sisäisessä elämässäni saanut kokea, että Jeesuksen viisi käskyä vievät varmasti Mestarin luo.

Yksi asia on kuitenkin välttämätön, nimittäin se, että esoteristilla pitää olla puhdas vaikutin tai motiivi. Jos esoteristi on sen jo heti alussa tai ainakin myöhemmin ymmärtänyt, on se suuri etu. Mutta jos meillä on joku personallinen motiivi, jos me sielussamme ajattelemme, että meidän itsemme pitäisi tulla eteviksi ja hyviksi, että kelpaisimme Jumalalle, jos meidän ajatuksemme ja pyrkimyksemme liikkuvat vain oman itsemme ympärillä, emme pääse Mestarin luo. Kun Mestari tulee luoksemme, merkitsee se, että olemme valmistaneet itsemme, puhdistaneet itsemme niin, että voimme ”seistä Mestarin edessä”. Luonnollisesti lankeamme ensin polvillemme, mutta nuo sanat tarkoittavat, että voimme keskustella hänen

kanssaan. Emme voi ollenkaan sietää hänen läsnäoloaan, jos ajatuksemme ovat omassa itsessämme. Niiden täytyy vapautua omasta itsestämme. Niiden täytyy vapautua omista itsekkäistä pyrkimyksistämme.

Emme noudata viittä käskyä sentähden, että itse henkisesti kehittyisimme, vaan sen vuoksi, että uskomme ja tiedämme Jumalan niin tahtovan. Jumala tahtoo, että elämme niin ja me emme kysele: miksi? Tällä tavalla eläminen on riemua ja se on iloa, ja meille selviää vähitellen tehtävämme, joka on palveleminen. Meidän on tultava Kristuksen palvelijoiksi, joille hän voi sanoa: tee se. Me, jotka palvelemme, meidän tarkoituksenamme on tulla kelvollisiksi välikappaleiksi Jumalan kädessä, Mestarin käyttövälineiksi ihmisten auttamisessa. Mitä siitä, jos kärsimykset ja tuskat tulevat päällemme, kunhan vain ne saattavat iloa toisille. Ja kun kehitymme, saamme yhä suurempia taakkoja kantaaksemme, emmekä napise: ota pois ristimme — ei, olemme vain kiitolliset ja iloiset, sillä tiedämme silloin maailman tuskan vähenevän. Se tuska on suuri, ihmiskunnan, Kristuksen tuska, ja kuka sitä kantaa, jollei ne, jotka jaksavat, voimakkaammat? Kaiken kärsimyksen ja ristillä kuoleamisen salaisuus ja suurin autuus on: vapaaehtoinen ja iloinen kärsimys muiden hyväksi. Jumala käskää meitä ottamaan vapaaehtoisesti tuskan päällemme, ja me kiitämme siitä Jumalaa ja karmaa. Tuskan ohella kulkee siunaus ja autuus ja saamme tuntea ikuista elämää.

Ikuinen elämä on siinä, että vastakohtat voitetaan, riemu sulattaa tuskan. Personallisessa elämässä paetaan tuskaa ja kärsimystä, kun sensijaan ikuisessa elämässä emme mitään pakene, emme iloakaan. Surut, tuskat ja riemut saavat tulla ja me sulatamme ne yhdeksi, ainoaksi elämäksi. Se on palvelemisen elämää, ristin kantamista. Ja muistakaamme, että ristille puhkeaa aina ruusut.

Sentähden on esoteristin hartain halu auttaa ja palvella ihmiskuntaa.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruusu-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 23.

Veljet,

Astejärjestelmä, joka on meidän esoteerisessa työryhmässämme, aste-erotus esoteristien välillä ei saa olla omiansa herättämään sellaisia ajatuksia, että joku on edellä tai Jälempänä toista. Sellaisia ei pidä herättää vaan pitää aina muistaa, että olemme kaikki veljiä ja veljeyden nimessä yhdenvertaisia, olemme sitten paljon tai vähän kokeneita. Ja esoteristi on sellainen, joka tuntee tämän veljeyden omia veljiänsä kohtaan. Ei pidä koskaan langeda siihen, johon useat esoteeriset pyrkijät voivat langeta, ja johon usein uskonnollisesti hartaat ihmiset voivat langeta, nimittäin siihen erehdykseen, että ajatellaan, että ihminen on velvollinen tuntemaan veljeyttä kaikkia muita kohtaan, erikoisesti niitä, jotka asuvat muualla, jossain muussa maassa. He voivat kuvitella sillä tavalla tuntevansa veljeyttä. Mutta veljeys ei ole tällaisissa tuntemuksissa, vaan se on teoissa ja käytännössä. Sentähden ne ihmiset, jotka ovat meitä lähellä, ne aina arvostelevat meitä tekojemme mukaan. Jos sanomme, että me tunnemme mitä läheisempiä tunteita, ei se merkitse mitään, jos teossa osoitamme ajattelemattomuutta heitä kohtaan. He odottavat, että meidän veljeytemme näkyisi töissä.

Kun Jeesus puhui veljeydestä, sanoi hän: ”Teille on aivankuin luonnollista osoittaa veljeyttä niitä kohtaan,

joita te rakastatte, mutta sitä samaa veljeyttä on osoitettava kaikkia kohtaan, vieraita kansojakin ja muukalaisia kohtaan, sillä muuten se ei ole mitään veljeyttä. Jos teidän rakkautenne tyytyisi siihen, että tunnette jotain teidän veljiänne kohtaan, ei se riitä, sillä täytyy näyttää myöskin tunteensa teoissa.” Veljeys ei merkitse mitään, jos se on vain tunteissa muukalaisia kohtaan.

Sentähden, kun Mestarin seuraaja asetetaan sellaiselle koetukselle, että hänen täytyy osoittaa vihaa jotain muuta kansaa kohtaan, antaako hän silloin sijaa rakkaudelle vaiko vihalle? Hänessä täytyy aina rakkauden ja veljeyden tulla ilmi teoissa, jos hän on Mestarin opetuslapsi. Sillä hedelmistä puu tunnetaan.

Sentähden, kun meitä esoteristeja on useampia yhdessä, niin se merkitsee, että meidän täytyy oppia tuntemaan sydämellistä rakkautta kaikkia kohtaan ja oppia teossa näyttämään veljeyttä, oppia luottamaan toisiimme ja olemaan toisillemme avuliaita ja palvelevaisia, milloin tilaisuus ja karma niin vaatii.

Tämähän on kuin pieni koulu, jossa meidän tulee oppia käytännössä osoittamaan sitä veljeyttä toisillemme, mitä joskus saamme käytännössä osoittaa kaikkia muita veljiä kohtaan. Mutta alussa emme ole siihen tilaisuudessa muukalaisia kohtaan. Opimme sydämessämme vain tuntemaan veljeyttä heitä kohtaan, mutta rakkautta on osoitettava niitä kohtaan, jotka ovat meitä lähellä. Kun me olemme veljesrakkauden täyttämiä, silloin on meidän helppo toisille osoittaa sellaista, että he tuntevat saavansa jotain jumalallista voimaa sentähden, että meidän sisäinen rakkautemme tulee yhä heitä kohtaan.

Sentähden voi kaikessa esoteerisessa työssä erottaa kolme asiaa, ja ne ovat sellaisia, että jokaisen täytyy niissä edistyä. Vähät siitä, jos hän omasta mielestään menee taapäin. Pääasia on, että hän pyrkii edistymään ja

tekemään työtä ja pyrkii täyttämään velvollisuutensa.

Ensimmäinen on se meidän varsinainen esoteerinen työmme sen kaikista ahtaimmassa merkityksessä, nimitäin mietiskely ja konsentreerausmääräykset. Näitä täytyy oppia pitämään arvossa ja oppia ymmärtämään. Sillä niin kauan kuin emme osaa mietiskellä niissä vain, niin kauan täytyy se tehdä jonain itsevalikoituna hetkenä päivässä. Mutta ei pitäisi yhdenkään vuorokauden antaa kulua ilman, että on harjoittanut mietiskelyänsä. Täytyy valita sellainen hetki, joka on meidän omamme, jolloin voimme vetäytyä häiriytymättä keskustelemaan Isän kanssa salassa. Nämä konsentrationsharjoitukset ovat vain sitä varten, että ihminen saa tilaisuuden salassa keskustella Isänsä kanssa. Jumala on salassa, ja jos tahtoo oppia keskustelemaan hänen kanssansa, tapahtuu se salassa. Me voimme keskustella yhdessä täällä, mutta Hän keskustelee jokaisen kanssa erikseen, vaikka olemmekin täällä yhdessä ja yritämme salassa olevan Isän kanssa keskustella. Se on Jumalan salaisuus ja se tekee Jumalan niin sisäiseksi meille. Sentähden ei kukaan ole suljettu pois Isän piiristä. Isä ei ketään lykkää luotansa.

Mietiskelyn suuri, ihmeellinen tarkoitus on se, että jokainen oppisi keskustelemaan sen parhaimman ystävänsä kanssa, joka hänellä on, nimittäin taivaallisen Isän kanssa.

Toinen puoli ja kohta tässä esoteerisessa työssä on se, että me oppisimme yhä paremmin täyttämään ulkonaisia ja maallisia velvollisuuksiamme. Esoteristi ei ole ollenkaan sellainen ihminen, jonka haluja nautinto on oleskella vain jonkinlaisessa korkeassa hartaudessa, ja mahdollisimman paljon välttää minkäänlaisia velvollisuuksia. Hän tahtoo oppia rakastamaan kaikkia tehtäviä, mitä karma hänelle antaa, ja mitä hän on itse valinnut ja saanut elämältä. Hän rakastaa kaikkea tätä ja on kiitollinen kohta-

lolle siitä, että hänelle on annettu jotakin tehtävää; on se sitten kuinka suuri ja laaja tahansa, ja liikuttaako se tai merkitseekö se suuria tai pieniä asioita, se on muuttuva hänelle mieluisaksi rakkaudentyöksi. Ja kun hän oppii rakastamaan niitä töitä, mitä hänen on sallittu tehdä, täyttää hän ne velvollisuudet viimeiseen ropoon asti. Hän koettaa olla niin huolellinen ja omantunnon tarkka, että jokainen ihminen, enkelit ja jumalat voivat katsella hänen töitensä. Hän koettaa vain täyttää tehtävänsä, olivat ne sitten kuinka vaikeat, helpot tai suuret tahansa. Hän ei päästä mitään käsistensä, ennenkuin se on tehty niin hyvin kuin hän osaa tehdä sen. Hän ei saa väsyä, eikä ikävystyä, eikä olla pahalla tuulella. Tietysti jokainen ihminen joskus tulee surulliseksi, mutta esoteristi on sellainen ihminen, jota ei mikään häiritse hänen elämäntehtävissensä. Hänen sisäinen elämänsä on kirkas. Onhan kysymys siitä, niissä osaamme sytyttää sen kynttilän, jota ei voi panna vakan alle. Sisimmässensä on hän kuin kiristyksessä, ja tuo sisällys on hänen onnensa ja ilonsa. Se tulee ilmi hänen sisäisissä ruumiissansa ja se säteilee ulos hänen aurastansa, ja sen kautta maailmaan, jossa se muuttuu painostukseksi ja masennukseksi. Mutta esoteristi lähettää säteitä lähellensä, niin ettei se millään tavalla ole hänelle esteeksi elämäntiellä. Toiseksi on siis esoteristi sellainen ihminen, joka yhä paremmin ja iloisemmin oppii täyttämään velvollisuuksiansa.

Kolmas asia esoteerisessa elämässä on: Ihminen ei enää asetu liian — kuinka sanoisin — itse päättäväiselle kannalle elämän suhteen. Hän ei enää valikoi kokemuksia itsellensä. Hän ei mieti esimerkiksi: Nyt minun pitäisi mennä vaikka naimisiin, ja mistä saisin aiheen? Hän ei koeta mietiskellä sellaista, joka koskee vain personallisuutta, vaan jättää karmalle kaiken sellaisen, joka koskee persoonallisia asioita. Hän ei siitä huolehdi. Niin kuin

Jeesus sanoi: ”Teidän ei pidä ajatella, mitä te syötte ja mitä te juotte.” Esoteristin pitää uskoa, että kun hän tahtoo esoteerista työtä tehdä, niin elämä pitää kaikesta huolen. Personallisesti hänelle on yhdentekevää, käykö hän puettuna silkissä tai säkissä, missä hän asuu, mitä hän syö, herkkujako vai vettä ja leipää. Hän ottaa kiitollisuudella vastaan, mitä elämä antaa.

Mutta yhdessä suhteessa on esoteristilla vaatimus elämän suhteen, nimittäin siinä, että hän saisi oppia ja saisi tilaisuutta yhä enemmän tekemään aivankuin suoranaista työtä Jumalan valtakunnan puolesta; että hän saisi ottaa osaa henkiseen työhön ja sitä auttaa, saisi tehdä apostolin ja profeetan työtä. Tämä on hänen vaatimuksensa elämään nähden. Hänen tulee kasvattaa yhä suuremmaksi sellainen tietoisuus sisällänsä, että kaikki hänen ruumiinsa tekisivät jumalallista työtä mielellään, jotta hän olisi niinkuin Jumalan lähettämä enkeli, todellinen Isän lähettämä poika, joka aina täyttää Isän tahdon ja jolle Jumala sanoo, mitä on tehtävä. Sehän on korkeinta ja suurinta, mitä ajatella voi.

Meillähän on kaikenkaltaisia inhimillisiä kykyjä käytettävissämme, mutta esoteristeina emme käytä niitä oman mielemme mukaan, vaan joka hetki pyydämme tietää elämältä itseltään, mitä on tehtävä. Se on suurin ihanne, mitä ihminen voi ajatella. Mutta me emme voi odottaa, että yksin osaisimme ajatella niin. Mutta esoteristin pitäisi osata ymmärtää, että se olisi iankaikkista elämää, ja suurinta, jos hänellä olisi maailman kaikki kyvyt käytettävissään, eikä käyttäisi niitä oman mielensä mukaan personallisessa tarkoituksessa, vaan ainoastaan Isän tahdon täyttämiseen, Jumalan kunniaksi. Sellainen elämä on korkeinta ja merkillisintä, mitä ajatella voi.

Silloin, kun olemme joskus tulleet tällaisiksi lähettiläiksi, Jumalan tahdon täyttäjiksi, silloin voimme ymmärtää,

että elämä antaa vähitellen meidän koettaa, mitä kykyjä ja mahdollisuuksia meillä on. Ja tällaisia opettaa taivasten valtakunta niille, jotka ovat vapaat kaikesta itsekkyydestä, pahasta ja synnistä, kaikesta mikä estää, johtaaksensa kaikkeen onneen ja Jumalan puhetorveksi maan päälle. Se on suurta, sillä sehän sisältää kaikki tieteet ja taiteet ja monenlaiset inhimilliset kyvyt.

Näin on esoteristin elämässä kolme työalaa:

Ensimmäinen on hänen mietiskelytyönsä, joka opettaa askel askeleelta häntä keskustelemaan Isän kanssa. Tätä sanotaan myös rukoilemiseksi.

Toinen on, että hän oppii yhä tarkemmin ja tunnollisemmin täyttämään kaikki velvollisuutensa, mitkä hän on Jumalalta saanut.

Kolmas on, että hän pyytää ja vaatii elämältä, että hän myös askel askeleelta oppisi sellaiseksi Jumalan välittäjäksi, jumalallisen elämän välittäjäksi, että hänestä tulisi lopulta täydellinen Isän tahdon täyttävä, niin että hän saisi jotain pientä työtä, jolla hän voisi palvella henkeä maailmassa; että hän saisi, ottamalla osaa johonkin seuraan tai järjestöön, tehdä sellaista työtä, joka olisi osana todelliseen työhön Jumalan valtakunnan tulemiseksi maan päälle.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

Ruus-Ristin Esoteerisen Ryhmän oma.

I. N. R. I. T. S. R. C.

EPISTOLA N:o 24 (kokelaille).

Veljet,

Tahdon puhua teille muutamista käytännöllisistä kysymyksistä, jotka koskevat esoteristin elämää; jotka siis, koska ne ovat käytännöllisiä, ovat yhteydessä meidän käyttövälineidemme kanssa.

Ensinnä puhumme siis eräästä asiasta, joka on yhteydessä fyysillisen ruumiimme kanssa. Tämä asia on ravintokysymys. Moni ruusuristiläinen on ehkä kysynyt itseltään: Minkätähden näyttää siltä, kuin Ruusu-Ristissä ei annettaisi samaa arvoa kasvissyönnille, kuin oli totuttu Teosofisessa Seurassa? Jotkut esoteristitkin ovat voineet kysyä: Miksi ei edes meidän esoteerisessa piirissämme puhuta tarkemmin ja kiinteämmin kasvissyönnistä, varsinkin kun muistaa, kuinka Teosofisen Seuran esoteerisissa piireissä nimenomaan puhutaan siitä, että mikään varsinainen joogaharjoitus ei ole mahdollinen, jos ihminen ei ole puhdistanut fyysillistä ruumistaan?

Tästä kysymyksestä täytyy minun siis esittää kantani.

Te tiedätte, että kaikissa esoteerisissa pyrkimyksissä on aina harjoitettu ruumiillista askeesia. Tämä on ollut erittäinkin tavallinen itämailla, mutta siellä se on langennut kuin itsestään, jotavastoin länsimailla se on enemmän ottanut jonkinlaisen itsekidutuksen muodon. Kun itämaille on harjoitettu hathajoogaa, ruumiillista askeesia, silloin

heidän on täytynyt antautua mitä merkillisimpiin itsekidutusmuotoihin. Heillä ei ole ollut mitään määrättyä joogaa kasvissyöntiin tai muunlaiseen ravinto- ja juomakysymykseen nähden, sillä heille on ollut kasvissyönti verrattain luonnollinen. Sitävastoin täällä Europassa, kun on harjoitettu askeesia, on ensimmäinen alku ollut liharavinnosta ja alkoholista luopuminen, ja se on jo ollut jonkinlaista joogaa. Samoin monet yksilöt keskiajalla tunsivat, että he melkein lähtivät kuolemaan, kun luopuivat lihasta, kalasta ja viinistä. Heidän elämänsä oli yhtämittaista paastoamista ja hyvin lähellä itsekidutuskuolemaa. Meidän päivinämmä tämä todella on saattanut tuntua samanlaiselta useimmille europalaisiin ja amerikkalaisille, jotka ovat luopuneet liharavinnon ja viinin nauttimisesta. Usein tuntuu, että he kieltävät itseänsä melkein ylivoimaisilla taisteluilta, kiduttavat itseään, harjoittavat ruumistaan erityisesti ja pontevasti okkultisesti katsoen. Tämä ei tietenkään ole mitään paha, vaikkei se tavallisen itämaalaisen kasvissyöjän kannalta ole mitään yliluonnollisen ansiokastakaan. Okkultisesti katsoen on ihmiselle hyvä, että hän harjoittaa askeesia, oppii hillitsemään halujaan ja himojaan. Mutta okkultisesti on olemassa myös toinen näkökanta, vielä tärkeämpi näkökanta samassa ravintokysymyksessä.

Tämä toinen näkökanta viittaa siihen henkisen elämän kehityksen sisäiseen lakiin, joka sanoo: Mitään itsekidutusta ei saa olla olemassa. Ihminen on vapaa olento: kaikki mitä hän tekee, täytyy olla vapaata ja lähteä rakkaudesta. Jos hän antaa pakottaa itseään, silloin hän ei vielä siinä suhteessa elä henkisesti. Silloin hän vielä vetoaa personallisen elämän voimiin. Henkisesti elävä ihminen tekee kaikki sydämen halusta vapaaehtoisesti. Ja sentähden ihmisen, joka harjoittaa toisessa tai toisessa suhteessa askeesia, täytyy tietää, että sen perästä tulee

usein vastaan reaktioni, joka asettuu esteenä hänen tielensä ja joka hänen tulee voittaa, ennenkuin hän voi mennä eteenpäin. Kaikkea tätä itsepakotettua seuraa vastavaikutus. Hän rakentaa itsensä ulkopuolelle vuorta, jonka yli hänen tulee kiivetä. Sentähden on okkultisesti sillä tavalla, että kun ihminen elää tai pyrkii esoteerista elämää elämään, niin hän vähitellen huomaa itsessään muutoksen tapahtuvan. Ravinnon suhteen tämä muutos on siinä, että hänen omassa ruumiissansa syntyy ja kehittyvät vastenmielisyys kaikkea eläimellistä ravintoa vastaan. Mitään merkkiä ei ole hänen ruumiillisesta edistymisestään esoteerisessa elämässä, ennenkuin hänessä herää tämä vastenmielisyys. Hän voi kyllä määrätä itselleen, mitä syö ja juo, mutta jos hän on kieltämällä luopunut liharavinnosta, syntyy vastavaikutuksena, joko tässä tai seuraavassa elämässä, vielä voimakas halu lihaan. Mutta kun hän esoteristina kehittyi ja kouluuntuu, silloin kasvaa itsestään vastenmielisyys kaikkea eläimellistä ravintoa kohtaan. Sentähden monet ihmiset voivat olla luonnostaan kasvissyöjiä. Teemme suuren erehdyksen, jos esim. pakotamme lapsiamme syömään sellaista ruokaa, jota he eivät tahdo syödä. Mistä me tiedämme, etteivät nuo lapset ole vanhoja esoteristeja, jotka ovat halunneet lihaan jo ennen voittaneet? Me teemme väärin, jos houkuttelemme heitä syömään sellaista, jota he eivät tahdo syödä. Paras on, että kasvatamme heitä yhä eteenpäin ruumiillisessa puhtaudessa.

Siis: Ihminen, joka on syönyt lihaa ja kalaa, juonut viiniä j.n.e, ja sitten elämässä kieltäytyy ja tulee esoteristiksi, hän voi rauhallisesti syrjäyttää koko kysymyksen ravinnosta ja juomasta, ja vain pitää silmällä, että hänessä tapahtuu vieraantumisen. Silloin kehitys menee luonnollista tietä, eikä ole mitään pelättävää. Hän itsestään luopuu viinistä. Hän ei voi olla juoppo, kun tulee esote-

ristiksi. Jos hän olisi ollut juoppo, merkitsee hänen esoteristiksi pyrkimisensä, että hän on huomannut, että juoppous on jätettävä. Jos hän uskaltaa jatkaa esoteerista elämää, se unohtuu kokonaan ja syntyy vastenmielisyys kaikkea alkoholia kohtaan. Samoin muun suhteen. Kun ihminen alkaa elää esoteerista elämää, niin tämä välinpitämättömyys syntyy ja kehittyy itsestään. Eikä se millään tavalla estä ihmistä askeesissa harjoittelemasta itseään kasvissyöjäksi. Mutta jos tulisimme jonkin adeptin luo, jota pyytäisimme tarkastamaan, onko meillä toivoa päästä vihkimyksen portin läheisyyteen, niin hän katselisi meitä ja nähdessään, että olemme olleet alkoholia juomatta, lihaa syömättä, ja että kaikella tavalla olemme pitäneet ruumistamme puhtaana, hän tunnustaisi ansiomme, mutta katsellessaan tarkemmin hän huomaa, että olemme liian ulkonaisista motiiveista tätä kaikkea tehneet, ikäänkuin sitä varten, että meidän pitäisi näkyväisesti kehittyä ja mennä eteenpäin. Jos motiivimme on se, että emme ole tahtoneet tappaa nuorempia veljiämme emmekä nauttia heidän kuolemastaan ja verestään, silloin on motiivimme kaunis ja silloin kukaties on meissä kasvanut rakkaus ja epäitsekkyys, joka on voinut poistaa meistä halun lihaan ja yleensä kaikkeen eläimelliseen ravintoon, mutta tämä on todellisuudessa verrattain harvinaista. Jotavastoin, kun adepti nyt katsoo ja huomaa, että olemme toisesta tai toisesta syystä luopuneet lihasta ja pidämme ruumiimme puhtaana, hän samalla näkee, että siellä takana on mahdollisuus vielä lihan rakkauteen, mieltymykseen eläimelliseen ravintoon. Minkä neuvon hän silloin antaa meille? Hän katselee meitä ja sanoo: ”Sinä voit astua kynnyksen yli, mutta tule vuoden perästä uudelleen minun luokseni ja syö sillä ajalla lihaa.” Kauhistuneina lähdemme hänen luotaan. Mutta tuo lihan syöminen vuoden ajan on koetus. Voimme ehkä voittaa halumme lihaan sillä ajalla,

mutta voi myös olla niin, että halu lihaan nousee voimakkaaksi, ja silloin me vuoden perästä menemme tuon okkultistin luoja tunnustamme olevamme suuria syntisiä. Ja mitä silloin tapahtuu, se jääköön jokaisen omaksi kokemukseksi. Tämä on vain esimerkki siitä, että okkultisessa elämässä ei pidä paikkaansa eikä merkitse mitään, mikä on pakotettua, vaan okkultisessa elämässä kaikki pitää olla luonnollista, itsestään lankeavaa ja vapaata.

Sentähden, okkultisen näkökannan takia, meidän ei sovi Ruusu-Ristissä, tässä meidän seurassamme, eikä Ruusu-Risti-lehdessäkään asettua minkäänlaiselle ehdottoman kasvissyönnin kannalle, jos kohta minulla, niinkuin kaikilla vanhoilla teosofeilla, on suuri sympatia kasvisyönnin päin.

Siirtykäämme nyt toiseen kysymykseen, joka koskee eetteriruumista. Moni esoteristi, jopa moni tavallinen teosofi ja ruusuristiläinen on tehnyt seuraavan havainnon.

Kuten tiedämme, on muistikyky sitä laatua, että se toimii eetteriruumiissa, siis fyysillisen ruumiin toisessa eli hienommassa puoliskossa eli eetterisessä vastineessa, joka lähettää sanan meidän harmaaseen aivosubstanssiimme. Vaikka aivosubstanssin fyysilliset atomit värähtelevät, niin muistivoimat ovat aina eetteristä laatua. Nyt monet esoteristit ja ruusuristiläiset ovat tehneet sen havainnon, että heidän muistikykynsä tulee huonommaksi ja voi pettää. Moni on ennen voinut olla hyvällä muistilla varustettu, mutta kuta enemmän hän on syventynyt näihin teosofisiin asioihin, sitä huonommaksi käy hänen muistinsa. Hän voi suureksi ihmeekseen unohtaa kaikenlaisia asioita. Jouduttuaan täten hämilleen itsensä edessä hän kysyy itseltänsä: Olenko oikealla tiellä? Mitä tämä koko teosofia on, jos näin käy? Silloin okkultiselta kannalta täytyy lohduttaa häntä. Meidän täytyy sanoa, että se päinvastoin on ilahduttava ilmiö, että hänen muistinsa

alkaa pettää, sillä se osoittaa, että hänen eetteriruumiis-
sansa alkavat korkeammat voimat vaikuttaa. Jos eivät
hengen voimat pääse vaikuttamaan eetteriruumissa, silloin
on yleensä ihmisen meno eteenpäin henkisesti mahdoton.
Mutta kun ne pääsevät vaikuttamaan eetteriruumiiseen, on
ensimmäinen seuraus, että muisti tahtoo pettää. Tämä ei
kuitenkaan merkitse, että ihminen kadottaisi muistikykyn-
sä, vaikka monet pelästyvät ja ryhtyvät harjoittamaan
mnemotekniikkaa saavuttaakseen takaisin n.s. muistin. Ei
sellaisista ole haittaa, jos eivät paljon hyödytäkään. Ne
ovat turhia silloin, kun ihminen on esoteristi, ja esoteeris-
ta itsekasvatusta jatkaessaan hän kehittää itsessään toisen
kyvyn, joka astuu muistin tilalle. Mikä tämä kyky on?
Se on sisäinen näkemyskyky, ja tämä sisäinen näkemys-
kyky, kuvien näkeminen, se tulee muistin tilalle ja sel-
ventää muistin. Se tapahtuu sillä tavalla, että hän tahtoes-
saan muistaa jotakin saa kiinni jostakin erikoisesta detal-
jista, jonka jälkeen tapahtuu sillä tavalla, kun hän on
kehittänyt itsessään sisäistä näkemystä, että hänelle tulee
mieleen kokonainen kuvasarja, jossa on tuo detalji muisti-
na. Toisinaan hän muistelee kokonaisia asioita, mutta ei
voi muistaa yhtä hyvin ja helposti muusta yhteydestä
lohkaistua detaljia. Jos joku esim. hyökkää hänen luok-
seen ja äkkiä kysyy: ”Koska Kaarle Suuri kuoli?”, niin
vaikka hänellä olisi kuinka hyvä muisti, hän hätkähtää
eikä muista. Mutta jos hän pysyy rauhallisena ja koettaa
”katsella”, niin hänen mieleensä tulee paljon enemmän
tuosta asiasta.

Tällainen kuvien näkeminen tulee muistin tilalle ja
kehittyy yhä enemmän ja enemmän. Ja mitä varten se
tulee? Se tulee sitä varten, että ihminen pääsisi yhteyteen
todellisen, luonnossa piilevän muistin, n.s. akaashan
kanssa. Ensinnäkin muistin kanssa omassa aurassaan ja
sitten sen akaashisen piirin eli alueen kanssa, minkä

kanssa hän on ollut tekemisissä. Ja kun meidän on määrä oppia lukemaan akaashasta, on välttämätöntä, että ensiksi kadotamme oman personallisen muistimme ja saavutamme kyvyn lukea kuvia.

Siirrymme nyt astraaliruumiiseen ja astraalis-mentaaliiseen sieluruumiiseen, yleensä siihen, johon sisältyvät tunteet ja ajatukset.

Nyt me tiedämme, että muuan ominaisuus — vain nimittää sitä viaksi, ilman että olen tahtonut mitään tuomita — joka nykyaikana suuressa määrässä auttaa tai kaataa, kuinka tahtoisimme sanoa, se on kriittinen silmä. Ihmiset ovat meidän päivinämmä yhä enemmän ja enemmän kasvaneet siihen, että heidän ajatuskykynsä ja tunteensa ovat kääntyneet katselemaan maailmaa ulkopuolelta ja sitä arvostelemaan. Meidän aikamme tunnusmerkkeihin kuuluu, että arvostelukyky kehittyy, ja se on itsessään erinomainen kyky, mutta me tiedämme, että se on muuttunut nykyajan ihmiskunnalle aivan kuin painajaiseksi, virheeksi ja viaksi, ja tekee ihmiset onnettomiksi. He näkevät kaikessa puutteita, arvosteltavia kohtia, ja tulevat lopuksi onnettomiksi. Ei mikään voi olla heidän mielestään oikein hyvää, kaunista, täydellistä ja erinomaista. Kaikessa he näkevät rumaa, epätäydellistä ja puutteenalaista. Miten käy, kun ihminen tulee esoteristiksi, kadottaako hän arvostelukykynsä? Pääseekö hän siitä vapaaksi? Voiko hän niin pian muuttaa itsensä toiseksi? Voiko hän kieltää tuon arvostelukykynsä, voiko tehdä itsensä tyhmäksi? Voiko hän ehkä koettaa nähdä vain kaunista? Ehkä hän pian itse huomaa, että hän leikittelee itsensä kanssa. Hän on muka näkevinään niin kaunista, ja samalla on joku piru alla, joka näyttää muutakin, mutta jonka ääntä hän ei saa kuunnella. Minunkin luokseni tulee välistä ihmisiä, jotka kysyvät, mitä tehdä tässä suhteessa? Kun he koettavat nähdä hyvää, niin aina

samalla näkevät kaikkea muutakin. Mitenkä siitä pääsisi? Silloin, jos he ovat esoteristeja, täytyy heille sanoa, ettei ole mitään hätää. Jos jatkatte esoteerista elämää, jos koetatte jatkaa esoteerisia harjoituksia, silloin tapahtuu teissä muutos. Mikä muutos? Se muutos, että tuo arvosteleva, kriittinen silmä, joka on ollut kääntynyt ulospäin, se kääntyy sisäänpäin, ja te huomaatte, että teillä oikeastaan ei ole aikaa enää arvostelemaan maailmaa niin kauheasti, kun saatte silmät auki omalle personallisuudelle ja huomaatte, kuinka paljon silloin on arvostelemista. Nyt tiedätte, että on joitakin temperamentteja, joille ei ole mikään niin vaikeata, kuin katseen suuntaaminen omaan itseensä. Sillä ne, jotka aina ovat katselleet ulospäin, varsinkin taiteilijat, heille on vaikeata maailmassa suunnata katseensa omaan itseensä, kun heille tulee se, että heidän täytyy suunnata katse omaan itseensä ja tutkia omaa sisäistä puoltaan. Mutta taas toisille on tämä puoli helppoa. Muutamille ihmisille ei ole millään tavalla helppoa katsella omaa itseänsä koskaan. Mutta silloin, kun me olemme esoteristeja, tapahtuu muutos, että sieluruumiin katse, joka oli suunnattuna ulospäin, se suuntautuu nyt sisäänpäin. Sellaiset ihmiset tulevat ensin masentuneiksi ja nöyriksi, ja vähitellen he huomaavat, että heidän silmänsä ulospäin alkavat nähdä kaunista jokapäiväisessä elämässä, kaunista keskellä rumuutta.

Tämä on esoterisen luonnollinen kehitys. Hänen sieluruumiinsa muuttuu ihan luonnolliseksi ja luonnollisella tavalla ja sentähden on todellisen esoteristin tunnusmerkki se, että hän syvästi tuntee itsensä. Ja kuta selvemmin hän itsensä tuntee, sitä paremmin hän myös tuntee maailmaa, mutta sitä lempeämmäksi ja rakastavamaksi hän tulee. Korkeat buddhiset tunteet virtaavat alas hänen astraaliruumiiseensa, ja hänen korkeammasta maksestaan valuu voimaa alempaan järkeen.

Sitten on tämän sieluruumiin suhteen huomattava eräs asia, eräs tunnusmerkki esoteerisessa itsekasvatuksessa, josta hyvin kannattaa mainita parilla sanalla.

Se on nyt teille enemmän tai vähemmän tunnettua, mutta se on mainittava sittenkin, ja se on se, että unielämä muuttuu esoteristilla. Se alkaa tulla rikkaammaksi, elävämmäksi, ja kuinka sanoisin, tietoisemmaksi. Hänen unielämänsä voi tulla hyvinkin itsetietoiseksi. Alussa hän voi tulla hyvinkin itsetietoiseksi, ja alussa tämä voi ottaa hyvin ihania ja intressanteja muotoja. Mutta sitten, kun se valvetilan jälkeen uudestaan puhkee, voi tehdä sen havainnon, että hän toisessa, astraalimaailmassa käy koulua. Hän käy siellä koulua itsetietoisesti. Ja jos voi sanoa, että yksi luokka on tässä fyysillisessä maailmassa, niin toinen luokka on astraalitasolla. Nyt on vaarallista joutua astraaliluokalle, ennenkuin on ollut fyysillisen maailman luokalla. Mutta on olemassa se mahdollisuus, että ihminen luonnostaan on psyykinen ennenkuin on fyysillisessä maailmassa esoteerisessa koulussa, ja silloin voi hän joutua vaarojen alaiseksi. Ja sentähden sellaisen ihmisen on erinomaisen hyvä tulla fyysilliseen esoteeriseen kouluun, jotta hän siellä saisi opetusta. Mutta esoteristi, joka täällä käy koulua ja koettaa tunnollisesti tehdä harjoituksia, mitä annetaan, hän joutuu ottamaan vastaan ja saamaan opetusta silloin astraalitasollakin.

Ja toinen tunnusmerkki on, että hän tulee samalla, kun hän tällä tavalla kehittyy astraalisesti, myös ymmärtämään sitä, ja tuntee viihtyvänsä, jos hän fyysillisessä maailmassa joutuu tekemisiin jonkinlaisten pyhiin seremonioiden kanssa. Kun ihminen tässä fyysillisessä maailmassa tulee ottaneeksi osaa seremonioihin, oikeisiin pyhiin seremonioihin, henkisiin seremonioihin, ja samalla astraalisesti on herännyt, niin hän tuntee viihtyvänsä näissä seremonioissa. Hän tuntee ikäänkuin seremoniat tekisivät hänet

paremmaksi ihmiseksi ja vaikuttaisivat häneen kohottavasti. Niillä on läheistä yhteyttä juuri astraalitason alemman osan kanssa.

Sitten minä vielä lopuksi tahdon puhua yhdestä esoteerisesta tunnusmerkistä. Ja tämä koskee nyt, ei niin paljon itse ruumista, kuin ihmisen inhimillistä Minää. Se on korkeammalta kannalta hänen käyttövälineensä, vaikka se on kuitenkin niin sisäinen tällä hetkellä vielä. Se joutuu kokemaan jotain erikoista esoteerisen elämän suhteen. Tavallinen inhimillinen vaistomainen elämä vie ihmisen yhteyteen toisten ihmisten kanssa. Sentähden tiedemiehet sanovat, että ihminen on ”animal social” eli yhteiskunnallinen eläin. Ja luonnollinen vaisto on ihmisen järjellisessä olemuksessa se, että hän tahtoo olla toisten seurassa.

Nyt on kokemus esoteristin elämässä se, joka on tärkeä, ja joka tulee eteen erilaisissa vivahduksissa ennen tai myöhemmin. Tämä nouseva tunnusmerkki on siinä, että ihmisen valtaa vallan merkillinen yksinäisyyden tunne. Hän tuntee olevansa yksin maailmassa, tuntee, ettei kukaan häntä ymmärrä eikä kukaan hänestä välitä. Hänellä ei ole mitään edessä. Ennen hän luuli, että hänellä oli ystäviä, veljiä ja rakkaita. Ja esoteristille tulee usein tuo yksinäisyyden tunne. Hän voi olla niin herkkä, että jokin pieni sana vain toisen suusta lähettää hänet aivan erämaahan, niin että hän ajattelee: Mitä varten minä oikeastaan elän, kuoliaahan minun pitäisi. Tällainen tunne esoteristin sisäisessä minässä on aivan tavallinen ja se voi uudistua kerta toisensa perästä ja voi tulla yhä voimakkaampana. Mitä tämä on? Tämä on sitä, että ihminen joutuu kynnyksenvartijan eteen, joutuu tekemisiin oman kynnyksenvartijansa kanssa, joutuu kynnyksen eteen, jota vartioi tällainen kummallinen yksinäisyyden houkuttelija. Siinä — jos osaisimme katsella — on kaikenlaisia toisiainkin olentoja, jotka houkuttelevat kuolemaan pois, lähte-

mään pois tästä maailmasta. Mitenkä hänen on meneteltävä tässä? On tietysti tapauksia, jolloin ihminen on murhannut itsensä, on voinut olla tietämättään esoteristi tällä yhdellä tiellä, niin että hän on voinut tulla tähän yksinäisyyden tunteeseen. Sillä kun hän murhaa itsensä, se riippuu siitä, että hänellä ei ole elämäntehtävää ja merkitystä. Se tehtävä, jonka eteen esoteristi asetetaan, on aivan erikoista laatua. Tässä yksinäisyyden tunteessa on aina tuo tunne mukana, että minun elämäni on turhaa. Silloin on hänen edessään velvollisuus, että hänen täytyy osata vastata tuolle yksinäisyyden houkutukselle: ”Mutta minä olen kosmellinen olento, minulla on kosmellinen tehtävä ja minä olen hankkinut itselleni elämänymmärryksen, jossa vaikuttavat suuret kosmilliset voimat. Minun tehtäviini kuuluu, että ymmärrän nyt tällä hetkellä, että näiden kosmisten voimien takia on minunkin elämäni kosmillisesti tärkeä. Minulla on itse asiassa niin suuri tehtävä ja tärkeä paikka elämässä.” Tässä tarvitaan, kun ihmistä houkutelaa mitättömyyden tunteella, että hän sanoo: Mutta minun minäni on tärkeä. Tässä tarvitaan minän itsenäisyyttä, vaikka se ei sitä ole. Mutta se on välttämätöntä hänen itsensä tärkeyden puolesta, jota ilman ihminen ei pääse kynnyksen yli. Hänen täytyy voittaa oma elämänsä sillä tavalla, että hän sanoo: Minun pitää edustaa kosmista elämää. Tietysti tämä on useille vielä kokemus, joka ei ole vielä tullut. Mutta kun se kokemus tulee, niin silloin pitää esoteristin tietää, että siinä vaaditaan, että hän painostaa oman elämänsä tärkeyttä, niin paradoksaaliselta kuin se tuntuukin. Sillä muussa tapauksessa hänen pitää kuolla. Mutta hänen pitää nousta niinkuin Fenix-lintu tuhkasta ja sanoa: Mutta minä edustan koko kosmosta. Sillä ainoastaan tällä tavalla hän pääsee sen kynnyksen yli, ja pääsee yhteyteen sen voiman kanssa, jota nimitämme inspirtsioniksi. Ihmi-

nen, joka näitä asioita kokee, tietää, ettei ole mitään itsekkyyttä kysymyksessä tässä asiassa. Mutta päästäkseen inspiratsioonin yhteyteen täytyy ihmisen mennä tuon kynnyksen yli, ja silloin inspiratsioni täyttää hänet. Silloin hän saa vastaanottaa ihmeellisiä asioita.

Veljenne ja palvelijanne
Pekka Ervast.

LITE

Pöytäkirja pidetty Ruusu-Ristin esoteristien kokouksessa tammikuun 6 p:nä 1935 klo 10 ap. Ruusu-Ristin Temppelessä, Meritullinkatu 33. Puheenjohtajana toimi Ruusu-Ristin Johtaja Hilda Pihlajamäki, puhujana maisteri Sven Krohn ja sihteerinä allekirjoittanut. Kokouksessa oli läsnä myötäliitetyssä luettelossa mainitut jäsenet. Liite N:o 1.

1 §.

J. Pohjanmiehen soittoa.

2 §.

Puheenjohtajan kehoituksesta mietiskelyä: Kohoamista Korkeampaan minään.

3 §.

Puheenjohtajan avauspuhe (Liittyy pikakirjoitustekstin mukaan puhtaaksikirjoitettuna pöytäkirjaan). Liite N:o 2.

4 §.

Maisteri Sven Krohnin puhe. (Liittyy pikakirjoitustekstin mukaan puhtaaksikirjoitettuna). Liite N:o 3.

5 §.

Puheenjohtaja luki P. E:n huhtikuun 21 p:nä 1930 pitämän puheen esoteristeille. Liite N:o 4.

6§.

Johtajan Hilda Pihlajamäen loppusanat (Liittyvät pikakirjoitustekstin mukaan puhtaaksikirjoitettuna). Liite N:o 5.

7§.

Mietiskelyä: Tutkittava tehtäväämme esoteristeina korkeamman minän valossa.

Hilda Pihlajamäen avauspuhe, johon pöytäkirjassa viitataan liitteenä
N:o 2.

Ruusu-Ristin Johtajan,
HILDA PIHLAJAMÄEN PUHE
Esoteristien kokouksessa,
tammikuun 6 p:nä 1935.

Rakkaat Ruusu-Risti-veljet. Me kaikki Ruusu-Ristin esoteristit olemme kutsutut tänne koolle, mutta ei varsinaiseen esoteeriseen kokoukseen. Esoteeriseksi kokoukseksi voimme muodostaa sen itse, sillä todellisuudessa jokainen työ, jokainen hetki voi olla ihmiselle esoteerinen, jos hän sen itse siksi tekee. Ja koska meillä on näin paljon Ruusu-Ristin esoteristeja koolla, niin voimme tehdä sen syvästi esoteeriseksi. Tämä ei ole siis varsinainen esoteerinen kokous, vaan esoteristien kokous, jossa koetamme katsella koulun nykyistä tilannetta voidaksemme yhteisesti sitten luottamuksella ja rauhassa odottaa tulevaisuutta.

On luonnollista, että viime aikoina on hyvin paljon sekavia ajatuksia, tunteita ja epäilyksiä syntynyt juuri esoteristien sydämessä luonnollisesta syystä, koska suuri opettajamme ja esoteerinen johtajamme siirtyi pois. Kaikki tiedämme, ettei meidän keskuudessamme ole toistaiseksi ainoatakaan, joka voisi sellaisella viisaudella kuin hän näitä asioita ymmärtää ja jolla olisi semmoisia henkisiä kokemuksia ja sellaista tietoa kuin hänellä, joka itse oli kohonnut Valkoisen Veljeskunnan piiriin ja siellä oli yhteydessä voimien kanssa ja tietojen, joita hän meille sitten jakoi. Me ymmärrämme, että tilanne on hyvin

vaikea, kun hän yhtäkkiä lähti pois meidän keskeltämme. Mutta ihmeellistä kyllä on hyvin paljon luottavaisiakin ajatuksia meidän esoteeriseen työhömmе, hyvin paljon uskoa siihen, että me itse kukin voimme tätä työtä jatkaa. On varmaa, että se on perustettu niin lujalle perustalle, syvään maahan ja sen latvat ulottuvat niin korkealle, että se aina ammentaa sieltä voimansa. Meissä ei kenessäkään tällä hetkellä ole sitä viisautta ja kokemusta, joka pitää olla tämän esoteerisen koulun johtajalla. Me ymmärrämme miksi se on mahdotonta. Vaikka meillä olisi kuinka paljon teoreettista tietoa, niin me emme kykene siihen siitä syystä, että jokaisen todellisen esoteerisen koulun johtaja, ulkonaisenkin johtajan, täytyy olla tietoisessa yhteydessä jonkun Valkoisen Veljeskunnan Mestarin kanssa, vieläpä tässä yhteydessä erikoisesti sellaisen Mestarin kanssa, joka johtaa tätä Ruusu-Risti-astetta, tätä Kristuksen tien kulkemista. Kuinka voisimme olla esoteerisen koulun johtajana, ellei meillä ole tuo yhteys Mestarin kanssa. Esoteerinen kouluhan on aivan kuin piiri, jonka portin aukaisee vain tunnussana. Mestari antaa avaimen, valtakirjan ja määräyksen ulkonaiseksi johtajaksi määräämälleen opetuslapselle, joka on tietoisessa yhteydessä hänen kanssaan. Hän uskoo opetuslapselleen tällaisen työn, sillä nyt Mestarin ajatukset tunnetaan ja hänen tahtonsa pannaan heti täytäntöön täydellisellä antaumuksella.

Kun me katsomme tällaista esoteerista piiriä, niin me voimme ymmärtää, että ihmisessä herätetään kaikenlaisia kykyjä, ehkäpä myöskin hänen heikkouksiaan, ja useimmassa tapauksessa juuri hänen heikkoutensa nousevat esiin. Silloin tarvitaan todellista apua. Kun me kaikki ihmiset olemme erilaisia, jokaisessa meissä myllertää eritavalla erilaisia voimia ja erilaisia hyveitä, niin että jokainen ihminen on aivan kuin eri maailmassa, niin

kuinka joku voisi itse ottaa vastuulleen tällaista tehtävää. Hänen täytyy aina olla valmis lohduttamaan ja opettamaan ja antamaan kaikenlaisia neuvoja. Hänen tulisi osata antaa tuo esoteerisesti pyrkivä yksilö aivan kuin Mestarin huomaan. Vielä vaikeampaa on se puoli, että näkymättömässä maailmassa ovat tällaiset pyrkijät suuremmissa vaarassa. Ne, jotka näkevät päämäärän edessään ja pyrkivät valoa kohti, ne ovat alttiit kaikenlaisille viekoituksille ja vaaroille näkymättömässä maailmassa. Kuinka me uskaltaisimme ottaa tällaista tehtävää, kun me emme ole tietoisessa yhteydessä sen Mestarin kanssa, joka sitten huolehtii tästä kaikesta ja antaa enkeliensä ja opetuslastensa meitä auttaa. Tämä on äärettömän tärkeä muistaa.

Nyt olen puhunut siis vain tämän meidän esoteerisen koulumme kielteisistä puolista. Tahtoisin puhua jotain sen voittopuolistakin. Me emme saa antautua sille ajatukselle, että nykyinen tilanne olisi alaspäin menoa ja merkitseisi heikkoutta, että meidät on jätetty näin yksin. Olemme aina ymmärtäneet ja saaneet tietää suurten opettajien kautta, että tällainen yhteinen, määräysten mukaan harjoitettu esoteerinen työ on vain kuin alkutaipaletta todelliseen esoteeriseen työhön. Todelliseksi teemme itse sen esoteerisen työn, mitä voimme tehdä. Ja kun meidät on jätetty näin yksin, merkitsee se sitä, että meille on annettu sellainen aika, että olemme kukin itse vastuussa omasta kehityksestämme, omasta puhdistustyöstämme ja tiellä kulkemisestämme. Tämä on meille suuri armo, tavaton tunnustus, että meidät uskalletaan jättää tällaiseen asemaan. Siis meidän tuleva esoteerinen työomme on oleva sitä, että me jokainen vetoamme omaan korkeampaan minäämme, koetamme päästä sen yhteyteen ja koetamme elää, toimia ja ajatella ja tuntea kaikki asiat, kaikki ihmiset, kaikki olennot, kaiken mitä elämässä on, koetamme tuntea tämän korkeamman minän kannalta. Vähitellen

kannamme personallisuutemme voimat tuohon korkeampaan minään, joka niitä voimia sitten voi palvelukseen käyttää. Vielä voimme olla vakuutettuja siitä, että meitä suojellaan aivan kuin tähän asti, jos me olemme uskolliset omalle itsellemme. Korkeampi minä näkee päämaalin ja meidän tulee olla uskolliset omalle itsellemme ja esoteerisen koulun aatteelle. Meitä kyllä suojellaan ja me olemme yhtä suuressa turvassa nyt kuin ennenkin, vaikka meillä ei ole varsinaista, ulkonaista esoteerisen koulun johtajaa.

Syy siihen, että nyt yhdessä kokoonnumme, on vain se, että minun on yleisesti huolehdittava Ruusu-Ristin asioista. Tämä on kuin kehoitus kaikille, että me olisimme jokainen nyt oman esoteerisen maailmamme tai koulumme johtajia ja että me säilyttäisimme sen varman uskon, että meidän poismennyt johtajamme on yhäti meidän johtajamme ja että ne Mestarit, jotka ovat alkaneet tämän työn, ovat yhäti meidän Mestareitamme, niin kauan kuin me teemme ne tehtävät, jotka meille on annettu. Meillä on nyt jokin erikoinen tehtävä, jotta sitten voisimme vielä jotain korkeampaa ilmentää.

Muistan, että kauan aikaa sitten oli kysymys johtajan kanssa esoteerisen koulun, suomalaisen esoteerisen koulun alkamisesta. Hän sanoi silloin: Älä luule, että minä koskaan alan sitä, ennenkuin Mestari sen määrää. En milloinkaan alkaisi ennen. — Tämä työ on siis Mestarin alkamaa ja ainoastaan hän sen siis myöskin lopettaa. Me emme voi sitä lopettaa. Se on Mestari ja meidän johtajamme, jotka sen lopettavat. Mutta toivokaamme, ettei sitä tarvitse lopettaa ennenkuin meidän työmme on valmis. — On mahdollista, että ilmestyy toisia kouluja Ruusu-Ristin piirissä. On mahdollista, että tulee uusia koulukuntia, sillä niin on usein tapahtunut, kun joku suuri keskushenkilö on poistunut, mutta olkaamme vakuutettuja

siitä, että silloin annetaan merkki, kun varsinaisen P. E:n aloittaman Ruusu-Ristin Esoteerisen koulun ulkonainen työ on aloitettava ja jatkettava. Me siis rauhassa teemme sitä työtä, mikä meille on uskottu.

Me olemme kaikki itsenäisiä olentoja ja meidän on esoteristeina pyrittävä itsenäisiksi. Meidän on opittava karmamme läksy ja korkeamman minämme läksy ja joskus myöhemmin Mestarin opettama läksy. Tästä Mestarista tahtoisin vielä jotain huomauttaa meidän opettajamme opetuksien kannalta. Kun joku opettaja jättää tämän fyysillisen elämän, jättää oppilaansa näennäisesti yksin, niin aina silloin ilmestyy kaikenlaisia kouluja ja yleensä psykismiä sangen paljon. Usein ilmestyy ihmisiä, jotka esiintyvät Mestareina. Me muistamme meidän oman opettajamme opetukset. Hän sanoi, että niiden, jotka kulkevat Ruusu-Ristin tietä, heidän on kuljettava suoraan Kristuksen luo. Kuinka sinne pääsemme suoraan, sitä emme tiedä. Meidän on pyrittävä suoraan Kristuksen luo. Kaikilla tasoilla on olemassa monenlaisia veljeskuntia, jotka hyvin pian koettavat saada joukkoonsa sellaisia ihmisiä, jotka pyrkivät totuuteen ja jotka ovat jollain tavalla kulkemassa puhdistuksen tietä. Me emme saa kuunnella tällaisia. On hyvin usein huomattu, että me saamme tällaisia harhaanjohtavia kutsuja. Mistä sitten tunnemme todellisen Mestarin?

Ensinnäkin meidän täytyy ymmärtää se, josta vanhoissa itämaisissä kouluissa puhutaan ja jota nimitetään eroittamiskyvyksi. Tämän saman opetuksen saamme myös Uudesta Testamentista. Siellä sanotaan, että ”hedelmistä puu tunnetaan”. Meidän on tunnettava onko tuo todellinen Mestari vai kuuluuko hän noihin pienempiin ja alempiin veljeskuntiin. Opettaako hän yhtenäisyyttä, iloa ja rauhaa, tyytyväisyyttä, kaiken saavutetun koossa pitämistä, vai opettaako hän eristymistä, epäluuloa, tyytymättö-

myyttä ja rauhattomuutta. Näiden asioitten, näiden hedelmien perusteella voimme tuntea, mikä on puu. Sitten voimme oppia paljon tässä asiassa johtajamme viimeisestä teoksesta ”Suuri Seikkailu”. Siinä tohtori Kotka kysyy Madisonilta, kun tämä ilmoittaa, että Mestari Kuthumi on hänen Mestarinsa: ”Onko Mestari ollut teidän luonanne tai oletteko käynyt hänen luonaan?” — Silloin Madison joutuu hiukan hämilleen, ja me huomaamme, että tohtori Kotka jättää asian enempää kyselemättä. — Aina meidän opettajamme P. E. on teroittanut, että meidän on fyysillisesti koettava. Me emme saa tyytyä hämäriin tuntemuksiin, vaan meidän on ymmärrettävä, että jos oppilas on valmis, ja Mestari voi häntä käyttää työhön, Mestari kyllä ilmaisee itsensä. Mestari ilmaisee itsensä, jos hän tätä oppilasta voi ja tahtoo ottaa työhönsä. Hän kyllä antaa merkin, niin ettei ole mitään epäilystä. On hyvä tutkia hedelmiä, jotta puu tunnettaisiin.

(Pikakirj. K. Krohn.)

Sven Krohnin puhe, johon pöytäkirjassa viitataan liitteenä N:o 3.

MAISTERI SVEN KROHNIN PUHE
Esoteristien kokouksessa
6.1.1935

Kun minulle annettiin tehtäväksi puhua vähän siitä meille kaikille tärkeimmästä asiasta, jota nimitämme esoteeriseksi elämäksi, niin hyvin tunsin ja nytkin olen tietoinen siitä kuinka tämä tehtävä tähtää korkealle ja näinollen on vaativainen, kuinka monet teistä, jotka olette täällä, tiedätte enemmän kuin minä tuosta esoteerisesta elämästä, olette ahkerampia ja kokeneempia esoteerisen elämän työntekijöitä, ja kuinka meillä kaikilla Pekka Ervast opettajanamme on ollut mahdollisuutta nähdä ja kokea syvästi ja todellisesti mikä tuo esoteerinen elämä on. Minä olen ymmärtänyt, että me astuessamme esoteeriseen elämään olemme astuneet tielle, jonka päämääränä on ollut oma kuolematon itsemme, sen löytäminen ja sen avulla työskenteleminen ihmiskunnan hyväksi. Esoteerinen elämä on salaista elämää ja se tapahtuu jokaisen ihmisen sielussa. Se on rukousmietiskelyä silloin kun se on tullut todelliseksi. Se on mietiskelyä, jonka lähtökohdaksi on aikojen viisaus ja Kristuksen elämänymmärrys.

Kun me elämme esoteerista elämää, niin me ensin luomme elävän maailmankatsomuksen itsellemme, sellaisen maailmankatsomuksen, joka kestää elämän todellisissa koetuksissa. Me emme enää ole tämän persoonallisen järjen kahleissa, vaan me osaamme kuunnella sitä hengen ääntä itsessämme ja sen avulla rakentaa todellisen elävän kuvan ja kartan siitä tiestä, joka avautuu pyrkijälle, joka

lähtee tavoittamaan omaa korkeampaa itseään. Tämä meidän älyllinen olemuksemme on tavallaan lähinnä meitä ja lähinnä myöskin meidän fyysillistä persoonallisuuttamme ja sen johdosta me usein ensin valloitamme tämän älyllisen olemuksemme, persoonallisen itsetietoisensa askel esoteerisessä elämässä. Sen jälkeen meidän on kuitenkin tehtävä ajatuskuvamme ja ajatuselämämme niin voimakkaaksi, niin kaikkea läpäiseväksi, että se tempaa mukaansa koko meidän sielullisen kokoomuksemme, myöskin meidän tunnepuolemme, niin ettei se ole vain jotain älyllisesti hedelmätöntä mietiskelyä, vaan että se on sellaista mietiskelyä, jota teemme koko olemuksellamme. Silloin vasta tämä mietiskely tulee myöskin sillä tavalla eläväksi, että meillä on apua siitä jokapäiväisessä elämässämme. Se auttaa meitä voittamaan niitä vaikeuksia elämässämme, jotka nyt vasta oikein alkavat kasaantua tiellemme. Me opimme kaikessa säilyttämään rauhan, tasapainon, kaikessa voimme olla täynnä myötämielisyyttä, sympatiaa toisia kohtaan ja täynnä rakkautta.

Tällä tavalla tämä meidän ensimmäinen itsetietoisuutemme herääminen jatkuu ja alkaa läpäistä meidät ja silloin se myöskin läpäisee sen tajunnan, jota nimitämme unitajunnaksi, vähitellen. Siinäkin tulemme moraaliseksi olennoiksi. Emme unielämässämme ole semmoisia ihmisiä, jotka annamme persoonalliselle itsellemme valtaa. Lopulta on tarkoitus, että tämä mietiskelyelämä myöskin heittäisi ikäänkuin heijastuksensa fyysillis-etteriseen olemukseemme, niin että todella voisimme voittaa ne tavat ja tottumukset, jotka tuntuvat ikäänkuin voittamattomilta, sentähden, että ne ovat meidän luonnettamme, sisintä olemustamme tässä persoonallisuudessamme.

Kun näin olemme kulkeneet puhdistuksen tiellä, silloin se ensimmäinen innoitus, se korkeamman minän näky,

jotka johti meidät tielle, se on päätyntä tuohon suureen "union mystikaan", persoonallisuuden ja Kristus-minän yhdistymiseen, taikka alemman ja korkeamman minän yhtymiseen Kristuksessa. Näinhän on kuvattu puhdistuksen tietä. Muistakaamme mitä opettajamme P. E. on meille esittänyt kaikissa kirjoissaan, jotka paljastuvat meille maagillisiksi ja esoteerisiksi teoksiksi, kun saamme kiinni todellisesta esoteerisesta elämästä. Sillä tavoin menettelemällä me todella voimme kulkea tämän tien korkeamman minämme luo. Jos olemme kokeneet, niinkuin meidän keskuudessamme on vanhoja ja kokeneita olentoja, jotka jo aikaisemmin ovat tehneet tämän matkan, he voivat Pekka Ervastian kirjoista löytää jotain vielä korkeampaa ja syvempää. He voivat löytää sieltä sen matkan, joka tapahtuu korkeammasta minästä takaisin fyysilliseen ruumiiseen, sen matkan, joka seuraa puhdistuksen valmistavaa tietä ja joka on Okkultinen ja salainen tie sanan varsinaisessa merkityksessä. Sillä tiellä me ensin organisoimme n.s. vesiruumiin, muodostamme tunneolemuksellemme itsetietoisen käyttövälineen, sitten ilmaruumiin ja lopuksi tuliruumiin, sen samporuumiin, sen eetterisen käyttövälineen, joka tekee meistä todellisia salaisen tiedon vartijoita. Tämäkin tie aukenee ihmiselle, joka esoteerisessa elämässään seuraa niitä neuvoja, joita Ruusu-Ristin suuri opettaja on antanut. Ja Ruusu-Ristin opettaja viittasi kaikessa vanhojen kokemuksiin, niin hyvin Suomen kansassa kuin muissa kansoissa oleviin vanhojen kokemuksiin ja ennen kaikkea Jeesus Kristukseen, tuohon ihmeelliseen ihmiskunnan neuvojaan, joka toteutti tämän salaisen esoteerisen elämän sen korkeimmassa muodossaan.

Tällä esoteerisella tiellä on suuret vaaransa, niinkuin kaikki tiedämme ja eräs näistä vaaroista on psyykkillisyyden vaara. Psyykkillisyyden vaarahan on siinä, että me

ryhdymme ensin tavoittamaan ulkonaisen näkymättömän maailman todellisuutta ja kehittämään sitä tietä itsessämme selvänäköisyyttä ja jonkinlaista tietoisuutta unielämässämme, jolloin me vetoamme persoonallisuuteemme ja alitajuiseen elämään. Mutta samalla me estämme persoonallisuuden korkeampia puolia nousemaan korkeampaan minään ja kuuntelemaan korkeamman minän ääntä. Tämä tie, psyykkinen tie, joka siis on este ja salahauta esoteerisessa elämässä, se aina tulee meidän eteemme kuin itsekkyyys, miten salapukuisena tahansa. Meissä tahraa Kristusperiaatteesta lähtevän puhtaan halun ja tahdon löytää vain Jumala, olla persoonallisuuksina vain välikappaleita, jotka olemme valmiit häviämään, jotta Jumala meidän kauttamme voisi puhua. Psyhyllisyyden vaara astuu eteemme. Ja tietysti ennenkaikkea kokemattoman esoteristin eteen ja silloin se voi kokonaan ehkäistä ajaksi hänen kasvunsa esoteerisessa elämässä. Mutta tuo vaara voi myös astua kokeneen esoteristin eteen, sellaisen, joka aikaisemmin on löytänyt korkeamman minän. Tästä antaa Pekka Ervast heille opetuksen viittaamalla Ilmarisen kokemuksiin Kalevalan Avaimessa, joka vielä sen jälkeen, kun hän on löytänyt Pohjolan neidon ja viettänyt mystilliset häät uudessa ruumistuksessaan taas unohtaa, että hänen on etsittävä tietoa sisäisestä, salaisesta tajunnastaan, joka puhuu hänelle inspirationa hänen päivä-tajunnassaan, tuollaisena moraalisenä voimana. Ilmarinen lähti kosimaan Pohjolan nuorempaa tytärtä, juuri tuota unitajuista elämää puhtaasti persoonallisessa mielessä sillä tavoin, että hän vei siihen persoonallisen tietoisuutensa. Tämä on yksi tuollainen vaara, joka astuu eteemme, mutta juuri Ruusu-Ristin esoteerisessa koulussa, siinä koulussa, jonka johtaja on meille kirjoissaan ja esoteerisessa ryhmässään avannut, voidaan tämä vaara hyvin helposti välttää, kun tiedämme ja ymmärrämme, että

vuorisaarnassa löydämme ojennusnuoran ja mittapuun ja samalla sen henkisen vipulaitteen, jonka avulla todella voimme kohota korkeampaan itseemme ja vasta sitä tietä lähteä tutkimaan näitä toisia maailmoita.

Niinkuin täällä on sanottu, niin olemme nyt täällä fyysillisellä tasolla yksin, jokainen itse vastuunalainen omasta esoteerisesta elämästään ja kuitenkin meillä jokaisella on ne mahdollisuudet, jotka aikaisemminkin ovat olleet, löytää pyhin ja korkein. Meillä on myöskin samat mahdollisuudet kuin aikaisemminkin tehdä työtä tämän Ruusu-Ristin esoterismin hyväksi. Jos saan tässä lausua persoonallisen ja yksilöllisen mielipiteeni, jonka auktoriteetiksi en uskalla asettaa ketään toista ja jonka totuudesta jokainen teistä vain omassa sydämessään ja järjessään ja omassa korkeammassa itsessään voi jotain sanoa ja tietää, niin tahdon sanoa, että meillä nyt on edessä määrätty, aivan rajoitettu valmistava aika jononkin vielä syvempään esoteeriseen toimintaan ja elämään tässä Ruusu-Ristissä. Tehän kaikki olette lukeneet P. E:n kirjan ”Kadonnut Sana”, jossa eteemme asetetaan Ruusu-Ristin esoteerinen suunnitelma. Koko tämä Ruusu-Risti sekä esoteeriselta että eksoteeriselta puolelta hahmoitellaan tässä teoksessa. Viittauksen tähän samaan suunnitelmaan osaksi toiselta kannalta löydämme myöskin kirjassa ”Paavali ja hänen kristinuskonsa” ja ”Uudestisyntyvä Suomi” kirjassa. Nämä teokset erikoisesti viittaavat esoteeriseen elämään meillä Ruusu-Ristissä ja miten sitä on suunniteltu tulevaisuudessa. Viimeinen P. E:n teoksista ”Suuri Seikkailu” taaskin erikoisesti antaa tuollaisen rohkean tulevaisuudenlupauksen, joka voi toteutua siinä määrin kuin meissä kaikissa on itsetietoisuutta ja tahtoa, hartautta, uhrautumiskykyä ja ennen kaikkea väsymätöntä ja kärsivällistä uskoa. Näissä teoksissa samoin kuin eräässä kiertokirjeessä, joka lähetettiin Ruusu-Ristin jäsenille silloin kun

Ruusu-Ristin looshielämä syntyi, viitataan siihen, että tämän esoteerisen mietiskelyryhmän ja toisaalta looshielämän takana on korkeampi esoteerinen aste. Näitä asteita kuvataan sekä ”Paavali ja hänen kristinuskonsa” että ”Kadonnut Sana” -teoksissa. Ensimmäinen näistä esoteerisimmista asteista on Ruusu-Risti-looshi ja sen eri asteet ja tämä Ruusu-Risti-looshi merkitsee samaa kuin ensimmäisillä kristityillä tuo teleios-aste, täydellisten seurakunta. Nämä Ruusu-Risti mysteerit ovat samat kuin teleios-mysteerit. Ne ovat siis sellaisia tilaisuuksia, joissa ne, jotka ovat kypsiä esoteerisessa elämässä ja työssä saavat sen ihmeellisen etuoikeuden, jota kaikesta esoteerisesta ponnistuksesta huolimatta voimme nimittää armoksi, että he saavat nauttia pyhää ehtoollista yhdessä Mestarien ja Kristuksen kanssa, että he todellakin vanhempien ja kokeneempien johtamina saavat olla Mestarien läheisyydessä, Jeesus Kristuksen läheisyydessä sillä tavoin, että kaikki tämän fyysillisen järjen epäilykset lopulta täydellisesti haihtuvat. Tämä mahdollisuus tarjotaan meille yhä vielä valmistavan työn jälkeen, kaikki ovat kutsutut, mutta sen esoteerisen inspiration, joka siis silloin tapahtuu on valittujen ikäänkuin ensin vastaanotettava, vaikkakin koko Ruusu-Risti tulee saamaan siitä osansa ja tuo valittujen esoteerinen elämä, yhteinen, pyhä ehtoollinen tulee vaikuttamaan inspiroivana uskona ja voimaa herättävänä kaikissa. Kaikki ovat kutsutut, mutta tiedämme myöskin, että kenties harvat ovat valitut. Mutta ketkä ovat ne valitut sitä ei kukaan voi sanoa. Joka tapauksessa on asia niin, että tuo esoteerinen elämä on todella salaista esoteerista elämää. Mehän tiedämme, että me nytkin täällä elämme niin salaisesti tätä esoteerista elämää, ettei kukaan ulkopuolella tiedä siitä. Esoteerinen elämä on salaista, ei sitä julisteta maailmalle. Me emme näytä ihmisille, että me teemme sitä esoteerista elämää. Me

teemme sitä sydämemme salaisessa kammiossa. Me ja Jumala, me ja Kristus elämme sitä esoteerista elämää salassa. Mutta jos tästä meidän esoteerisesta elämästämme vielä saattaa tulla jotain tietoa maailmaan, niin siitä esoteerisesta elämästä, joka tapahtuu pyhän ehtoollisen mysteeriona, Ruusu-Risti-looshina, siitä ei tule pienintäkään tietoa ulkopuolella, ainoastaan inspiroivaa voimaa. Te ymmärrätte hyvin, että näin puhun, koska on määrättyjä syitä, jotka minusta ja minulle ovat päteviä, samalla kuin tietysti myönnän, että kaikki suunnitelmat, jotka koskevat tulevaisuutta, ovat ainoastaan niiden ihmisten toteutettavissa, jotka todellakin osaavat elää esoteerista elämää. Mutta näen joutsenen tulevaisuudessa astuvan meidän keskuuteemme merkinä Graalin pyhästä linnasta. Graalin pyhän linnan kuninkaan, Parsifalin, lähettiläänä hän astuu meidän joukkoomme, tuo valkoinen joutsen, ja silloin pyhä, henkinen hartaus, riemu ja ilo täyttää meidät.

(Pikakirj. K. Krohn.)

Hilda Pihlajamäen loppusanat, johon pöytäkirjassa viitataan liitteenä N:o 5.

LOPPUSANAT.

Koska meidän koulumme on siinä asemassa, ettei meillä ole ulkonaista opettajaa ja johtajaa, niin emme voi ottaa pyrkijöitä vastaan. Onhan mahdollista, että joskus, kenties piankin, voi tulla sellainen hetki, että Mestari voi käyttää jotakuta, taikka tulee meidän keskuuteemme sellainen, joka on Mestarin yhteydessä. Me emme voi aikaa määrätä. Mutta toistaiseksi me olemme selvillä siitä, mitä meidän työhömmä kuuluu.

Voimme tietysti joskus tulevaisuudessakin kokoontua näin esoteristeina, vaikkakaan ei varsinaisena esoteerisena kokouksena. Niille, jotka mahdollisesti odottavat uusia ohjeita, ei sellaisia toistaiseksi voi lähettää. He voivat tietysti jatkaa ja kerrata viimeiseksi saamiaan harjoituksia. Joskushan ihminen tulee siihenkin kohtaan, että hän on ainaisessa mietiskelytilassa jokapäiväisen työnsä ja toimimensakin ohella. Siis jokainen työhön oman henkensä kanssa.

Pekka Ervast

Esoteerisia opetuksia

Nämä nyt julkaistavat opetuskirjeet eli Epistolat sisältävät paljon syvällistä opetusta.

Ne antavat laajan kuvan Pekka Ervastin näkemyksistä teosofiaan, ruusuristiläisyyteen ja esoteeriseen itsekasvatustyöhön. Siksi olemme katsoneet niiden julkaisemisen perustelluksi.

Toivomme niiden auttavan jokaista vakavaa totuudenetsijää hänen henkisellä tiellään